

உள்ளுறை

	பக்கம்
1. உரையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்	9
2. 'உரை வழிகாட்டி' நகீரனார்: இறையனார் களவியலுரை	49
3. 'உரை முதல்வன்' இளம்பூரணர்	76
4. 'உரைச் செம்மல்' சேனாவரையர்	114
5. 'உரை முளைவர்' பேராசிரியர்	146
6. உரை இளவரசர்' பரிமேலழகர்	180
7. 'உரைத் தென்றல்' அடியார்க்குநல்லார்	211
8. 'உரை ஞாயிறு' நச்சினார்க்கினியர்	267
9. 'உரை மணி' மு. கதிரேசச் செட்டியார்	304
10. 'உரை வித்தகர்' பெரியவாச்சான் பிள்ளை	337

'இத்நூலுள் இடம்பெற்றுள்ள கட்டுரைகளுள் 1, 3, 5, 8, 9 ஆகியவை பேராசிரியர் இரா. மோகன் எழுதியவை; 2, 4, 6, 7, 10 ஆகியவை நெல்லை ந. சொக்கலிங்கம் எழுதியவை.

II. உரை நெறிகள்

‘செய்யுள் உரைநடைப்படுத்துதல், பழமொழி ஆட்சி, பெயர்க்காரணம் கூறல், அருஞ்சொற்பொருள் கட்டடல், உலகியல், இலக்கிய, இலக்கண வழக்குகளைக் கூறிக் சொற்பொருளைத் தெளிவுபடுத்துதல், பங்கவியல் புலமையால் கருத்துக்கு அரண் கூறல், மேற்கொள் கூறி நிறுவுதல், உவமை விளக்கல், செயற்கையாகக் கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கூறல், இடைச் சொற்களை இடம் மாற்றிக் கூறிய பொருள் விசித்தல், வைப்பு முறை காட்டல், கதைப்பொருள்களை அறிந்து நயம் கட்டல் முதலாயின நச்சினார்க்கினியரின் உரை நெறிகள் எனலாம். இக் கூறுகளை இவர் உரை எழுதியுள்ளவா நூல்களிலும் காணலாம். அவை அறிஞர் இ. சுந்தரமூர்த்தி:

பத்துப்பாட்டு உரை வாயிலாகப் புலனாகும் நச்சினார்க்கினியரின் உரை நெறிகளை இப்பகுதியில் காண்போம்.

விளக்கம் கூறுதல்

பழுத்த இலக்கிய, இலக்கணப் புலமை வாய்ந்த நச்சினார்க்கினியர் உரை விளக்கம் தருவதில் தலைசிறந்தவர். பத்துப்பாட்டின் பெயர்களுக்கு விளக்கம் கூறுதல், பத்துப்பாட்டின் வரும் சிறந்த உவமைகளுக்கு விளக்கம் கூறுதல், பத்துப்பாட்டுள் இடம்பெறும் அரிய சொற்களுக்குத் தொடர்க்கும் விளக்கம் கூறுதல் என மூன்று நிலைகளில் இவ்வரை நெறியினைக் காணலாம்.

பத்துப்பாட்டின் பெயர்கள் யாவும் பொருளாழம் மிக்கவை; கலையழகு வாய்ந்தவை. இப்பெயர்களைக் குறித்து நச்சினார்க்கினியர் வெளிவிட்டுள்ள கருத்துக்கள் ஆழ்ந்த சிந்தனையின் அடிப்படையில் தொன்றியவை; அறிவுக்கு விருந்தாகும் தன்மையவை. சான்றாகச் சிலவற்றைக் காண்போம்.

‘நெடுநல்வாடை’ என்னும் தலைப்பிற்கு விளக்கம் கூறவந்த நச்சினார்க்கினியர், “இப்பாட்டிற்கு நெடுநல்வாடையென்று பெயர் கூறினார். இப்பெயர் நெடிதாழல் நல்ல வரடை யென விரித்திற் பண்புத்தொகையாயிற்று. வாடைவேன, வாடைகூறநிற்பெயர் கூறினார். இதர்ப்பாசறைமைய அணர்த்தலிற் பிறந்தவழிக் கூறலென்னும் (தொல். வேற்றுமை மயங்கு. நூ. 31) ஆளுபெயராய் நின்றது இப்பாட்டினுள், ‘கூதிரநீசர் நவ்நாற் போதே’ (72) எனவும், ‘கூதிரப் பானாள்’ (112) எனவும்

கூறுகின்றாராதலின், இது ‘வாகை தரவே பாலையது புறவே’ (தொல். புறத். நூ. 18) எனப் பாலையது புறவாகை கூறிய வாகைத் துணையாய் அதனும், ‘கூதிர வேனி வெகற்றிடு பாசறைக், காத்தினொன்றிக் கண்ணிய மரடினும்’ (தொல். புறத். நூ. 21) எனக் கூறிய கூதிரப் பாசறையெய்யிற்று. தலைவனைப் பிரிந்து குத்து வருந்துந் தலைவிக்கு ஒரு பொழுது ஒழுழி போல தெடிதாடிய வரடை யாய்ப் பாலையாகிய உரிப்பொருளுணர்ந்திற்று. அகத்தொடுங்கிய போகம் நுகர்வார்க்குச் சிறந்த காலமாயினும் அரசன் போகம் வேண்டிய பொதுச்சொற் பொறானாய் அப்பொகத்தில் மனமற்று வேற்றுப் புலத்துப் போத்திருக்கின்ற இருப்பாகலின், அவற்கு நல்லதாடிய வாகையாயிற்று. எனவே காமத்திடத்து வெற்றியெய்தலின், வாகைகத்திணையாயிற்று; இப்பாட்டு, கட்டி ஒருவர் பெயர் கொள்ளாமையின் (தொல். அகத். நூ. 54) அகப்பொருளாமையும், ‘வேம்பு தலையாந்த நொள் கா மெழக்கம்’ (176) என அடையாளப் புக கூறினமையின் அகமாதாயிற்று’ (புக. 444-445) என விசுவாக எழுதியுள்ளார். ஒரு தலைப்பினைக் குறித்துப் பல கோணங்களில் இருந்து சிந்தித்துப் பார்க்கலாம் என்பதற்கும், ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பார்க்கலும் ஒரு தலைப்பிற்குப் பல்வேறு துட்பமான பொருள் விளக்கங்களைத் தரலாம் என்பதற்கும் நச்சினார்க்கினியரின் இவ்வரை விளக்கப்பகுதி தக்க சான்றாகும். நச்சினார்க்கினியரின் நுணர்வு நுழைபுலத்தினை இப்பகுதியால் தெள்ளிதின் உரைலாம்.

‘குறிஞ்சிப் பாட்டுக்கு விளக்கம் கூறப் புகுந்த நச்சினார்க்கினியர், “இதற்குக் குறிஞ்சியென்று பெயர் கூறினார். இயற்கைப் புணர்ச்சியும் பின்னர் நிகழும் புணர்ச்சிகளுக்கு நியதித்தங்களும் கூறுதலின்; அன்றியும், மூதலானும் கருவானும் குறிஞ்சிக்குரியனவே கூறுதலானும் அப்பெயர் கூறினார். அறத்தொடு திற்குங் காலத்தன்று. அறத்தியல் மரடிலன் தொழி எல்பு’ (தொல். பொருள். நூ. 12) என்பதனால், தொழி அறத்தொடு நிற்கும் காலம் வந்து செவ்விக் கு அறத்தொடு நின்றவழி அறத்திலக்கணங் கூறிய, ‘எளித்தல் ஏத்தல் வேட்டை யுரைத்தல், கூலதல் உசா அதல் ஏதிடு தலைப்பாடு, உண்மை செய்புங் கிளவியொடு கொண்குடி, அவ்வெழு வகையது என்பனார் புலவர் (தொல். பொருளியல். நூ. 13) என்னும் குத்திரத்து ஏழனும், கூறுதலுச்சாதலொழிந்த ஆறுகூறி அறத்தொடு நிற்கின்றா ளெல்லுணர்க’ (பு. 481) என்று எழுதிச் செல்வதொடு அவையாது. நம் உரையுள் ஆங்காங்கே, “இதனால் தொழி தலைப்பாடு கூறினார்,” “இத்துணையும் ஏத்தல் கூறினார்,” “இதனால் ஏதிடு

கூறினார்", "இத்துணையும் எளித்தல் கூறினார்", "இதனால் ஏதும் வேட்கையுரைத்தலும் கூறினார்", "உண்மை செய்யுங் கிளவி கூறினார்", "இதனால் வேட்கையுரைத்தல் கூறினார்" என்று ஆறையும் குறித்திருப்பது பாராட்டத் தக்கதாகும். எத்த நூலையும் எழுத்தெண்ணிப் படிப்பவர் நச்சினார்க்குளியர் என்பதனை இதனால் நன்கு உணரலாம்.

"இப்பாட்டிற்கு முல்லையென்று பெயர் கூறினார், முல்லை சான்ற கற்புப் பொருத்தியதனால். இவ்வறம் நிகழ்த்துதற்குப் பிரிந்து வருந் துணையும் ஆற்றியிருவென்று கணவன் கூறிய சொல்லைப் பிழையாமல் ஆற்றியிருந்து இவ்வறம் நிகழ்த்திய இயற்கை முல்லையாமென்று கருதி இருத்தலென்னும் பொருடா முல்லையென்று இச்செய்யுட்கு நப்புதனார் பெயர் கூறினையளிற் கணவன் வருந்துணையும் ஆற்றியிருந்தாளாகப் பொருள் கூறலே அவர் கருத்தாயிற்று 'தானே சொறல்' (தொல். அகத். நூ. 27) என்னும் விதியால், அரசன் தானே சொன்று இப்பாட்டு" (பு. 272) என்பது பத்துப்பாட்டுள் ஐந்தாவதாக இடம்பெறும் 'முல்லைப்பாட்டிற்கு நச்சினார்க்கினியர் நல்கும் பொருள் விளக்கம் ஆகும். நூலாசிரியரின் உள்ளக் கருத்தினைப் புலப்படுத்துவதில் நச்சினார்க்கினியருக்கு இருக்கும் முனைப்பினை இப்பகுதி உணர்த்துவதாகும். "தொல்காப்பியனார் கருத்திற்கேற்ப நப்புதனார் செய்யுள் செய்தாரென்றுணர்க. இவ்வாறன்றி ஏனையோர் கூறும் பொருள்கள் இலக்கணத்தோடு பொருந்தாமையுணர்க" (பு. 287) என உரைமுடிவில் அவர் குறிப்பிடும் கருத்தும் இங்கே மனங்கொளத்தக்கதாகும்.

"இது பட்டினத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறிய பாலைத் திணையாகலின், இந்நகுப் பட்டினப்பாலையென்று பெயர் கூறினார். பாலையாவது பிரிதலும் பிரிதலிமித்தமும் கூறுவது இப்பாட்டு, வேற்று நாட்டகல்வயின் விழுமத்துத் தலைவன் செலவழங்கிக் கூறியது (தொல். கற்பு. நூ. 5). இது, முதலும் கருவுங்குறாது உரிப்பொருளே சிறப்பக் கூறியது" (பு. 530) என்ப 'பட்டினப்பாலைய' என்னும் தலைப்புக்கு விளக்கம் கூறியார் நச்சினார்க்கினியர்.

"முருகாற்றுப்படை யென்றதற்கு வீடு பெறுதற்குச் சமைந்தானோர் இரவலனை வீடு பெற்றானோருவன் முருகனிடத்தே ஆற்றுப்படுத்தென்று பொருள் கூறுத" (பு. 79) என்பது பத்துப்பாட்டுள் முதலாவதாக இடம்பெறும் 'திருமுருகாற்றுப்படை'க்கு நச்சினார்க்கினியர் தரும் இனிய விளக்கம் ஆகும். இவ்விளக்கம் ஏவளைய விளக்கங்களைப் போல்

உரையின் தொடக்கத்தில் இடம் பெறாமல், உரையின் இறுதியில் இடம்பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பத்துப்பாட்டில் இடம்பெற்றுள்ள உவமைகள் பலவற்றிற்கு நச்சினார்க்கினியர் நயமான விளக்கங்களைத் தந்துள்ளார். அவ்விளக்கங்கள் பத்துப்பாட்டு ஆசிரியரின் புலமைத் திறனைப் புலப்படுத்துவதோடு, நச்சினார்க்கினியரின் உரை வண்ணத்திணையும் நன்கு பறைசாற்றி நிற்கின்றன. சான்றாகச் சிலைநறைக் காண்போம்.

"உலகம் உவய் வலனேர்பு திளிது
பலர்க்குழ ஞாயிறு கடல்கண் டாஅங்கு
ஓவற இமைக்கும் சேண்விளங்கு அவிர்ஓளி" (திருமுருகு. 1-3)

என்பது 'திருமுருகாற்றுப்படை'யின் தொடக்கத்தில் முருகப் பெருமானின் தோற்றத்திற்கு நக்கிரர் கையானும் நயமான உவமை. இவ்வுவமைக்கு நச்சினார்க்கினியர் தரும் விளக்கம் பழித்தொறும் பேரின்பம் விளைப்பதாகும். அவ் விளக்கம் வருமாறு: "இது விளையச்சுவமம்: 'விரவியும் வருஉ மரபின வென்ப' (தொல்காப்பியம், உவமவியல், நூ. 2) என்பதனால் தோழிலுவமமும் வண்ணவுவமமும் பற்றி வந்தது; என்னை? ஞாயிறு இருளைக் கொக்குமாறு போலத் தன்னை மனத்தால் நோக்குவார்க்குக் கொடுத்திறொழிவழிவழும், தன்னைக் கட்டியனால் நோக்குவார்க்குக் கடலிற் புகமையும் ஞாயிறின் செம்மையும் போல மயிலிற் புகமையும் திருமேனிச் செம்மையும் தோன்றலின் வண்ணவுவமும் கொள்ளக் கிடந்தமை காண்க."

"மாமலை அணைந்த கொண்டுப் போலவும்
தாய்முலை தழுவின குழவி போலவும்
தேறநீர்ப் புணரியோடு யாறுதலை மணக்கும்" (பட்டினப். 95-97)

என்ப 'பட்டினப்பாலைய'யில் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார், கானியாறு கடலோடு கலப்பதற்கு இரு அழகிய உவமைகளைக் கூறுவார். 'அழகுக்கு அழகு செய்வது போல்' நச்சினார்க்கினியர் இவ்வழகிய உவமைகளுக்கு, "கரிய மலையைச் சேர்ந்த செக்கர் மேகம் போலவும்-இது கரிய உயர்ந்த திரையின் மீதே சிவந்தயாற்று நீர் பரந்ததற்கு உவமை. தாயுடைய முலையைத் தழுவின பிள்ளையைப் போலவும் - இஃது ஒன்றுபடுத்தற்கு உவமை" என (பு. 540) நயமொன் விளக்கம் தருவார்.

'மதுரைக் காஞ்சியில் மாங்குடி மருதனார்,

"முந்தீர் நாய்பண் ஞாயிறு போலவும்
பலரீன் நடுவண் திங்கள் போலவும்" (மதுரை. 768-769)

தலையாலங்காணத்துச் செரு வென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தன் சுற்றத்தாருடன் பொலிவு பெற்று இனிதே விளங்குவதாகப் போற்றுவார். கடனடுவே தோன்றுகின்ற ஞாயிற்றை யொக்கவும், பல மீன்களுக்கு நடுவே தோன்றுகின்ற நிறைமதியைப் போலவும் நீ பொலிவு பெற்ற சுற்றத்தாருடனே பொலிவு பெற்று இனிதாக விளங்கி, மண்டல மாக்கள் தண்டத்தலைவர் முதலிய சுற்றத்தோர்க்கு நடுவே யூயிறு போல விளங்கி, பல கலைகளைக் கற்றோரிடத்தே மதி போல விளங்கி யென்சு" (ப. 429) என நச்சினார்க்கினியர் இவ்வுவமைகளிற் பொருத்தத்திணையும் பொலிவிணையும் எடுத்துக்காட்டுவது பயில்வார் நெஞ்சை அன்னுவதாகும்.

யாறுகிடந் தன்ன அகல்நெடுந் நெடு' (மதுரை. 359)

என்பது 'மதுரைக் காஞ்சியில் வரும் பிறிதொரு உவமை. 'யாறு கிடந்தாற் போன்ற அகன்ற நெடிய தெருக்களிலே' என்று இவ்வுவமையின் பொருளைக் கூறுவதொடு அமையாது. 'இரு கரையும் யாறும் போன்றன, இரண்டு பக்கத்தில் மனைகளும் தெருக்களும்' (ப. 376) என உவமையையும் பொருளையும் பொருத்தமுற இணைத்துக் காட்டுவார் நச்சினார்க்கினியர்.

'புதுநிறை வந்த புனல் அம் சாயல்' என்பது மலை படுகடாத்தில் வரும் ஓர் எளிய உவமை (61). 'தண்ணீர் அரிய காலத்தே வந்து பயல் தருமாறு போல இவனும் பயல் தருவல் என்றவாறு' (ப. 611) என இவ்வுவமைக்கு அரிய விளக்கம் தருவார் நச்சினார்க்கினியர்.

பத்துப்பாட்டில் வரும் சில அரிய சொற்களுக்கும் தொடர்களுக்கும் நச்சினார்க்கினியர் தரும் விளக்கங்கள் நயமானவை; நெஞ்சை அன்னும் நிறப்பிணலை சான்றாகச் சிலவற்றக் காண்போம்:

"இலமத்தல் - கண்களின் இதழ்களிரண்டினையும் குறித்தல்" (திருமுருகு. 3)

"கொய்தல் பிள்ளாகச் சிறிது பொழுது நிற்பது அஹம்" (திருமுருகு. 155)

"கொயம் நீட்டித்து நிற்கின்றது அஹம்" (திருயாண். 210)

"எடுஇங் நாமனா - ஒருவன் செய்ததன்றிக் தனக்கென இதழில்லாத தாமரை எனவே பொற்காமரைக்கு வெளிப்படை கூறினார்" (பொருந். 159)

"அழியரி - அறிவு முதலியன அழித்தற்குக் காரணமான பர்" (திருயாண். 140)

"முடியம் கோவலர் - சீழ்க்கை பிடித்தலாலே முடித்த வாயையுடைய இடையர்" (பெரும்பாண். 166)

"முருகு - தெய்வத்தன்மை, ஆகுபெயராய் நின்றது" (மதுரை. 181)

"ஆன்று அடங்கு அறிஞர் - கல்விக்களவொம் நிறைந்து களியிடுவீற்றி அடங்கல அறிவினையுடையார்" (மதுரை. 481)

"கவுள் புடைபூக நடுங்க - பற்பறை கொட்டி நடுங்க" (நெடுநல். 8)

"நிறுமழை - செல்வத்தை ஏண்டாக்கும் மழை" (மலைபடு. 1)

"புனைகமை நெடுங்காலம் நிகழ்வது செற்றம்" (திருமுருகு. 132)

"மறந்தீர் சொக்கன் - துண்பு நீரைஏடைய கொப்புளம்" (பொருந். 45)

"ஆடுகளை பெரும்பழம் - தின்பார் விரும்பிச் சூழும் களையை ஏடைய பெரிய பழம்" (பெரும்பாண். 356)

"பைதீர் பரணர் - பகையைற்ற பாணர் என்றது, கல்வி முதிர்ந்தமைவின் இனமையற்ற பாணர்" (மலைபடு. 40)

கொண்டு கூட்டி எழுதுதல்

பத்துப்பாட்டுள் வரும் பாட்டுக்கள் யாவும் கொண்டு கூட்டிய பொருள் கொள்ளத் தக்கனவே என்பது நச்சினார்க்கினியரின் கருத்து. இக் கருத்தினை, "அகன்று பொருள் கிடப்பினும் அனுகிய நிலையினும், இயன்று பொருள் முடியத் தத்தனர் உணர்த்தல், மூட்டென யொழிப பாட்டினால் வழக்கிள்" (தொல். செய். நூ. 708) என்னும் மூட்டெனத்தொன் (இப்பாட்டுக்கள் பத்தும் செய்தார்களின் இவ்வாறே மூட்டி முடித்தல் யாண்டும் வகுமென்றுணர்சு" (ப. 39) எனத் திருமுருகாற்றுப்படைக்கு எழுதிய உரை விளக்கத்தில் ஓர் இடத்தில் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"மூட்டெனத்தொன் இப் பாட்டுக்கள் பத்தும் செய்தார்கள்' என்னும் தம் கொள்கைக்கு ஏற்ப நச்சினார்க்கினியர் பத்துப்பாட்டு உரையில் மூட்டி முடித்தல்-கொண்டு கூட்டி எழுதுதல்-என்னும் உரை நெறியினைப் பல்வேறு இடங்களில்

கையாண்டுள்ளார். அவரே தம் பத்துப்பாட்டு உரையுள் 'மாட்டி முடித்தல் யாண்டும் வரும்' என்பதையும் உணர்த்தியுள்ளார். இனி, நச்சினார்க்கினியர் மாட்டேற்றிப் பொருள் விளக்கும் பான்மைக்குச் சில சான்றுகளைக் காண்போம்.

"நெஞ்சே (220), இவனை நேசமுடன் கொண்டு செல்வோமென்னின் கானம் அவன் (300) ஓத்திய (229) வேலினும் வெய்யவாயிராநின்றன (300); இவடோள் (301) அவன் (300) கோலினும் தண்ணிய (301); இவனைப் பிரியாதுறைதலில் யான் போதற்கு ஆற்றாவாயிராநின்ற; ஆதலாற் பட்டினம் பெறினும் (218) வயங்கிழை சண்டுப் பிரிந்திருப்ப (219) யான் நின்னுடன் வாரேன்; இனி ஆண்டுப் போய் வாழ்வாயாக (220) என வினை முடிக்க" (ப. 563) என்பது 'பட்டினப்பாலை' உரையுள் நச்சினார்க்கினியர் மாட்டேற்றிப் பொருள் விளக்கம் எழுதியுள்ள ஓர் இடம். இதனை அவர், 'வேலினும் வெய்ய கானம் அவன், கோலினும் தண்ணிய தடமென் தோளே' என்னும் இறுதி வரிகளுக்குப் (பட்டினப். 300-301) பின்னே எழுதியுள்ளார்.

'ஆங்கு அப் பன்னிரு கையும் பாற்பட இயற்றி' (திருமுருகு. 117-118) என்னும் 'திருமுருகாற்றுப்படை' வரிக்கு எழுதிய உரை விளக்கத்தில் நச்சினார்க்கினியர், 'முருகுப் பெருமான் தன் பன்னிரு கையும் முகத்தின் பகுதியிலே படுமபடி தொழில் செய்யும் பாங்கினை மாட்டேறு என்னும் உரை நெறி நின்று திறம்பட எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். "முகங்களில் ஒரு முகம் ஒர்க்கும் (96) ஒரு முகம் விளக்கும் (98) ஒரு முகம் வேட்டன்று (100) ஒரு முகம் அமர்ந்தன்று (102), ஒரு முகம் விரிந்தன்று (92) ஒரு முகம் கொடுத்தன்று (94) அம் மூவ்விரு முகனும் அத் தொழில்களிடத்துச் செய்யும் முறைமைகளைப் பயின்று நடத்துகையினாலே (103) அம் முகங்களுக்குப் பெருநுந்தத் தோள்களில் (106) இரு கை (110) திரிப்ப (111) ஒரு கை (112) ஒரு கை பொலிய (113) ஒரு கை கொட்டி (114) ஒரு கை இரட்ட (115) ஒரு கை பொழிய (116) ஒரு கை சூட்ட (117) ஒரு கை ஐயர்க்கேநதியது (107) ஒரு கை உக்கஞ் சேர்க்கியது (108) ஒரு கை கடாவ (110) ஒரு கை அசைந்தது (109) அப்படியே பன்னிரு கையும் முகத்தின் பகுதியிலே படுமபடி தொழில் செய்கென. இச்சொன் முடிபுக்கேற்பக் கைகளையும் முகங்களையும் மாட்டாக முடிக்க" (பக். 51-52) என்னும் அவரது விளக்கப் பகுதி பன்முறை முடித்து மனக்கண்ணால் கண்டு இன்புறத்தக்கதாகும்.

"ஆம்ம (168) வாளம் கார்காலத்து மழையைப் பெய்ததாகப் (2) பின்னர் நிகழ்ந்தபொழுது கூதிர்காலமால் நிலைபெற்றது (72); அக்கூதிர்காலத்து நடுவியாமத்தே (75) வாயிலினையும் (88) முன்சடையினையும் (92) முற்றத்தினையும் (90) திறப்பினையுமுடைய (89) கோயில் (100) வரைபுக்களிற் (107) காண்பினில்லிவீற் (114) பாண்டிவீற் (123) சேக்கையிலே (135) வதியுமரி வைக்குப் (166) படர் தீரும்படி (167) வேந்தன் (187) பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழில் (188) னிறந்து (167) இன்னே முடிவதாக; இஃது எனக்கு விருப்பம் (168) எனக் கொற்றவைவையப் பரவிறாக வினைமுடிக்க" (பக். 465) என்பது 'நெடுநெல்வாடை' உரையின் இறுதியில் நச்சினார்க்கினியர் காட்டும் மாட்டேற்றுப் பொருள் ஆகும்.

பத்துப்பாட்டின் இறுதிப் பாட்டான மலைபடு கடாத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் காட்டியுள்ள கொண்டு கூட்டுப் பொருள் மிக நீண்டதாகும்; ஏறக்குறைய மூன்று பக்க அளவில் அமைந்ததாகும்.

'எனக் கூட்டுக்', 'என வினை முடிக்க', 'எனக் கூட்டி வினை முடிவு செய்க', 'மாட்டாக முடிக்க', 'என முன்னே கூட்டுக்', 'எனப் பின்னே கூட்டுக்', 'என மேலே கூட்டுக்', 'என்பனை இரண்டிடத்திற்கும் கூட்டுக்', 'பின்னே கூட்டும்' என்பன போன்ற தொடர்களான நச்சினார்க்கினியரின் பத்துப்பாட்டு உரையில் பரக்கக் காண்கிறோம். அவருக்கு மிகுசினால் அமிழ்தமும் நஞ்சாகும்; நீர் நீடு ஆடினால் கண்ணும் சிவக்கும்; ஆர்ந்தோர் வாயில் தேனும் புணிகும். அதுபோல் நச்சினார்க்கினியர் அளவிரந்து - வலிந்து - பாடல்களுக்குக் கொண்டு கூட்டிப் பொருள் எழுதுவதைப் படிக்கும்போது படிப்பவர் உள்ளத்தில் சலிப்பும் சொர்வுமே தோன்றுகின்றன. அறிஞர் வ. கப. மாணிக்கம் கூறுவது போல், "சொற்கிடந்தாகஞ்சுப் பொருள் கொள்ளாது; தாம் நினைத்தாகஞ்சுச் சொற்களைக் கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொண்டமையால் இவர்களும் (நச்சினார்க்கினியர் தம்) உரை உரையறங் கடந்த உரையாயிற்று. பொருளறை செய்த இப்பொருளுக்குறை இவ்வுரையில் இல்லாதிருப்பினால் நச்சினார்க்கினியர் உரைஞ்சுயிராகப் பெரும் புகழ் பெற்றிருப்பார்."¹⁸

கதைகளைக் கூறுதல்

நச்சினார்க்கினியர் பன்மைத் தமிழ் நூல்களையும் இதிகாச புராணங்களையும் நன்கு கற்றவர். ஆதலின் அவர் தம் உரையில் ஆங்காங்கே பொருள் விளக்கத்திற்காகக் கதைகளைக் கூறியுள்ளார்.

நச்சினாரக்கினியர் 'திருமுருகாற்றுப்படை'யில் 'அறுவேறு வகையின் அஞ்சுவர மிண்டி' (திருமுருகு. 58) என வரும் வரிக்கு எழுதிய உரையின் இறுதியில் முருகன் பிறப்பைப் பற்றிய சுதையினைக் கூறியுள்ளார். "இறைவன் உமையை வதுவை செய்து கொண்ட நாளிலே இத்திரன் சென்று நீ புணர்ச்சி தவிர வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்ள அவனும் அதற்கு உடம்பட்டு அது தப்பானாகிய புணர்ச்சி தவிர்ந்து கருப்பத்தை இத்திரன் கையிற் கொடுப்ப அதனை திருமுருகன் உணர்ந்து அவர் பக்கணியும் வாங்கித் தமக்குத் தரித்தல் அரிதாகையினாலே இறைவன் கூறாகிய முத்திக்கட் பெய்து அதனைத் தம் மனைவியர் கையிற் கொடுப்ப அருந்தியொழிந்த அறுவரும் வாங்கிக் கொண்டு விழுங்கிச் சூன் முதிர்ந்து சரவணப் பெரியகையிற் பதுமப் பாயலிலே பயந்தாராக, ஆறு கூறாகி வளர்கின்ற காலத்து இத்திரன் தான் இருடிசுக்குக் கொடுத்த நிலையை மறந்து ஆண்டு வந்து வச்சிரத்தான் எனிய அவ்வாறு வடிவும் ஒன்றாய் அவனுடனே பொருது அவனைக் கெடுத்துப் பின் குரபன்மாவைக் கொல்லுதற்கு அவ்வடிவம் ஆறாகிய வேறுபட்ட கூற்றாலே மண்டிச் சென்றதென்று புராணங்கூறிற்று. இதனை, 'பாய்கும் பணிக் கடல்' (5) என்னும் பரிபாடற் பாட்டானுணர்சு" (பக். 41-42) என்பது அவர் தரும் கதைச்சுருக்கம். இக்கதையினையே 'அறுவர் பயந்த ஆறு அமர் செல்வ' (திருமுருகு. 255) என வரும் வரியின் கீழும் கூறியுள்ளார்.

பிள்ளையார் அசுரரையழித்துத் தேவரைக் காத்தற்கு இத்திரன் மகன் தெய்வயானையாரை அவர்க்குக் கொடுத்த விடத்தே, பிள்ளையார் தம் கையில் வேலை நேரக்கி, 'நமக்கு எய்லாந் தந்தது இவ்வேல்' என்ன, அருகிருந்த அயன், 'இவ்வேளிற் கு இந்நிலை என்னால் வந்ததன்றோ' என்றானாக, 'நங்கையில் வேலுக்கு நீ கொடுப்பதொரு சத்தியுண்டோ' என்று கோடித்து, 'இங்ஙனங் கூறிய நீ மண்ணிடைச் செல்வாய்' என்று சாயமிட்டதையும், முருகன் அயனைப் பழைய நிலையிலே நிறுத்தியதையும் நச்சினார்க்கினியர் திருமுருகாற்றுப்படை உரையில் (திருமுருகு. 162-165) எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

நாகபட்டினத்துக் சோழன் பிலத்துவாரகதரல் நாகலோகத்தே சென்று நாக கன்னியையிப் புணர்ந்த காலத்து அவன், 'யான் பெற்ற புதல்வனை என் செய்வென்?' என்ற பொழுது, 'தொண்டையை அடையாளமாகக் கட்டிக் கடனிலே விட அவன் வந்து கரையேறிய அவற்கு யான் அரசாபரிமையை எய்துவீந்து நாடாட்சி கொடுப்பல்' என்று அவன் கூற, அவனும்

புதல்வனை அங்ஙனம் வரவிடத் திரை தருதலிங், திரையங் எய்தப் பெயர் பெற்ற கதையினை நச்சினார்க்கினியர் 'அந்நீர்' (30) திரை தரு மரபின் பல்வேல் திரையன்' (37) என்னும் 'பெருமயானாற்றுப்படை'ப் பகுதிக்கு எழுதிய உரை விளக்கத்தில் (ப.214) குறித்துள்ளார்.

'இறல்வேல் நுதியின் பூத்த கேணி, னிறல்வேல் வென்ற வேலார்' (திருபாண். 172-173) என்னும் திருபாணாற்றுப் படை வரிகளுக்கு உரை வரைந்த நச்சினார்க்கினியர், 'நல்லியக்கோடன் தன் பகை மிகுதிக்கு அஞ்சி முருகனை வழிபட்ட பழி அவன் இக்கேணியிற் புவை வாங்கிப் பகைவரை எறிவென்று கணவீற் கூறி அதிற் புவைத் தன் வேலாக நிருபித்ததொரு கதை கூறிற்று. இதனானே வேலூரென்று பெயராயிற்று' (ப.166) எனக் கூறியிருப்பதும் இவ்வகையில் நினைவுகூரத்தக்கதாகும்.

நுலாகினியரைப் போற்றுதல்

நச்சினார்க்கினியர் பத்துப்பாட்டைப் பாடியருளிய நுலாகினியர்களைத் தம் உச்சி மேல் வைத்துக் கொண்டாடுகின்றார்; அவர்களை நன்விசைப் புலவர்களாகத் தம் உள்ளத்தில் வைத்துப் போற்றுகின்றார். அவர் நுலாகினியரைப் போற்றும் பாண்மைக்கு இரு சான்றுகளைக் காண்போம்.

'மதுரைக் காஞ்சி' என்னும் தலைப்புக்கு விளக்கம் கூற வந்த நச்சினார்க்கினியர், "இப்பாட்டிற்கு மாங்குடி மருதனார் மதுரைக் காஞ்சியென்று துறைப் பெயரானன்றித் திணைப் பெயரார் பெயர் கூறினார். இத்திணைப் பெயர் பன்னிரு படல முதலிய நூல்களார் கூறிய திணைப் பெயர்ன்று, தொல்காப்பியனார் கூறிய திணைப் பெயர்ப் பொருளை இப்பாட்டிற்குப் பொருளாகக் கொடலின் இனி, மதுரைக் காஞ்சி யென்றதற்கு மதுரையிடத்து அரசர்க்குக் கூறிய காஞ்சியென னிசிக்க இஃது உருபும் பொருளும் உடன்றொக்கது. 'காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே' (தொல். புறத். நூ. 22) என்பதனார் காஞ்சி பெருந்திணைக்குப் புறனாயிற்று. அது, 'பாங்குஞர் சிறப்பிற் பல்லாற்றானும், நல்லா யுலகம் புல்லிய நெறித்தே' (தொல். புறத். நூ. 23) என்பதாம். இதன் பொருள்: பாங்கு அரு சிறப்பிண்-தணக்குத் துணைவியல்லாத வீடு பேறு நிலித்தமாக, பல ஆற்றானும்-அறம் பொருள் இப்பெய்க்கும் பொருட் பகுதியானும், அவற்று உட்பகுதியாகிய உயிரும் யாக்கையும் செல்லமும் இளமையு முதலியவற்றானும், நல்லா உலகம் புல்லிய நெறித்து - நிலையேறில்லாத உலகியற்கையைப் பொருந்திய நன்னெறியினை உடைத்து அக்காஞ்சி யென்றவாறு

எனவே, வீடு பெறு நிலித்தமாகப் பல்வேறு நிலையாயமை சார்ந்தோரையெய்தும் குறிப்பினது காஞ்சித் திணையெய்தப் பெறுவாயிற்று. இச்செய்யுட் புவனர் இப்பொருளே கோட்டில், யாம் இப்பொருளே தர உரை கூறுகின்றாம்" (ப. 338) எனக் குறிப்பிடுகின்றார். மதுரைக் காஞ்சியின் ஆசிரியரான மாங்குடி மருதனார்பால் நச்சினார்க்கினியருக்கு இருக்கும் பெருமதிப்பினை இப்பகுதியால் தெள்ளிதின் உணரலாம்.

'நீயின் அன்ன ஒண்செய் காந்தன்' என்பது 'மலைபடுகடாந்தில் வரும் ஓர் அடி (145) ஈண்டு, நன்னன் என்பனும் பெயர் தீயொடு சேர்ந்து வருதலின் ஆனந்தக் குற்றம் என்றும், அதனால் பாடினாரும் பாடப் பெற்றாரும் இறந்தனர் என்றும், ஆனந்த பிள்ளை 'மலைபடுகடாந்திற்குக் குற்றம் கூறினார்' இக்கருத்தினை நச்சினார்க்கினியர் தம் உரையின் பல வகையால் மறுத்துரைப்பார். அவரது மறுப்புரை வருமாறு:

"இதற்கு நன்னன்னும் பெயர் தீயொடுக்த தன்னமையிற், ஆனந்தமாய், பாடினாரும் பாட்டுண்டாரும் இறந்தாரென்று ஆனந்த பிள்ளையாசிரியர் குற்றங் கூறினாரெனின், அவர் அறியாது கூறினார்; செய்யுள் செய்த கொள்கினார் ஆனந்தக் குற்றமென்னும் குற்ற மறியாமற் செய்யுள் செய்தாரெல், இவர் நல்லிசைப் புலவராகார்; இவர் செய்த செய்யுட்களுடன் சங்கத்தார் கோவாமல் நீக்குவர்; அங்ஙனம் நீக்காது கோத்தற்குக் காரணம் ஆனந்தக் குற்ற மென்பதொரு குற்றம் இச்செய்யுட்டு உறாமையானென்றுணர்க..."

குற்றமற்றகூறுகின்ற பத்து வகைக் குற்றத்தே, 'தன்னா னொரு பொருள் கருதிக்கூறல்' என்னும் குற்றத்தைப் பிள்ளையார் ஆனந்தக் குற்றமென்பதொரு குற்றமென்று நூல் செய்ததன்றி அகத்தியனாரும் தொல்காப்பியனாரும் இக் குற்றம் கூறாமையிற் சான்றோர் செய்யுட்டு இக்குற்றமுண்டா யினும் கொன்னாரென மறுக்க" (பக். 621-622).

இம் மறுப்புரை நச்சினார்க்கினியரின் மதி வலியைக் காட்டுவதொடு, பெருங்கொள்கினார், அகத்தியனார், தொல்காப்பியனார் முதலான நல்லிசைப் புலவர்பால் அவருக்கு இருக்கும் அளவற்றத் மதிப்பினையும் ஒருங்கே காட்டுகின்றது

பிறர் உரை கூறலும் மறுத்தலும்

நச்சினார்க்கினியர் தமக்கு முன்பு வழங்கிய உரை நூல்கள் எல்லாவற்றையும் நன்கு பயின்றவர் என்பதற்கு அவருடைய

உரையில் பல சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. காட்டாகச் சிலவற்றைக் கீழே காண்போம்.

ஆம் தாழ்ந்த அங்கட்டு மாப்பின்
செம்பொறி வாங்கிய மொய்ம்பின் கடர்விடுபு
வண்புகழ் நிறைந்து வசிந்துவாங்கு நிமிந்தோள்' (திருமுருகு, 103-105)

என நச்சினர் 'திருமுருகாற்றுப்படை'யில் முருகனின் தொன்ம நலத்தினைப் பொற்றுலார், "கடர் விடுபு வசிந்து வாங்கு தொள், கடரைபுடைய படைக்கலங்களை யெறிந்து பகைவர் மார்பைப் பிளந்து அவற்றை வாங்குதொள், நிமிந்தோள் - பெருகு தொள், நிறைந்து நிமிர் தொளெனக் வசிந்தோள்பு பிளந்தென்னும் பொருட்டாதலின், செய்வதன் தொழிற்கும் செயல்பிப்பதன் தொழிற்கும் பொது அகரர் முதலியொரை அழிக்குங் காலத்துப் பன்னிரு கையினும் படைக்கலமேந்தவனென்று உணர்க; அடுத்து அறிவேறு வகையினஞ்சுவர மண்டி (58) என்றனானுணர்க வசித்தென்பதற்குப் படைக்கலங்களை வளர்ப்பட்டென்று பொருளுரைத்தல் இறைவனாதலிற் பொருந்தாதது" (பக். 48-49) என இப்பகுதிக்கு உரை விளக்கம் எழுதலார் நச்சினார்க்கினியர். 'வாண்டிக்கு வயமொய்ம்பின்' (பரி. 9:57) என்னும் பரிபாடல் தொடருக்குப் பரிமேலழகர் 'வாட்டமும்பு நெருங்கிய வெற்றி மொய்ம்பினை யுடைய முருகன்' என்று உரைவிளக்கம் எழுதியுள்ளார். இவ் விளக்கத்தினைக் கருத்தில் கொண்ட நச்சினார்க்கினியர், 'வசிந்து' என்ற சொல்லுக்குப் பரிமேலழகரைப் போல் 'படைக்கலங்களால் மார்பில் வளர்ப்பட்டு' என்று பொருள் கொள்ளாமல், 'படைக்கலங்களால் பகைவர் மார்பைப் பிளந்து' என்று பொருள் கொண்டுள்ளார். இறைவன் ஆதலின் பகைவரது படைக்கலங்களால் வளர்ப்பட்டு என்று பொருளுரைப்பது பொருந்தாதது' என்று அவர் கூறுவது மனங்கொளத்தக்கதாகும்.

பிறர் கருத்தை மறுத்துத் தம் கருத்தை நிலைநாட்டுவதில் வல்லவர் நச்சினார்க்கினியர். இதனை, "பெருமுது பெண்டிர் (11) நல்லோர் (18) போகித் (7) தூஉய்த் தொழுது (10) விசிச்சி நிற்ப (11) அவர் கேட்ட நன்னர் (17) வாய்ப்புள் (18) ஆய் மகள் (13) கையொகி (14) கன்றின் (12) அலமரனொகித் (13) தாயர் இன்னே வருகுளரென்போனூடைய (16) நன்மொழியாக யாங்கன் கேட்டனம்; அதன் கருத்தால் (17) தலைவர் வருதல் வாய்வது (20), நல்ல காரியம் (18); நீ நின் (20) பருவர லெவ்வம் கணவென்று கூற (21) அது கேட்டு நீடு நினரைந்து (82) என்க இங்ஙனம் பொருள் கூறாமல் தலைவியது இரக்க மிகுதி கண்டு பெருமுது பெண்டிர் விசிச்சி கேட்டு வந்து தலைவர் வருவராதல்

வாய்வது: நின்று நெய்வங்கு களையென்று பங்காளும், ஆற்றுவிக்கவும், ஆற்றாளாய்த் துயருழந்து (80) புலம்பொரு (81) தெற்றியும் திருத்தியும் (82) மையல் கொண்டும் உயிர்த்தும் (83) நடுங்கு நெடுமுத்து (84) டுடந்தோன் (88) எனப் பொருள் கூறியக்கால் தெய்தற்குரிய இரங்கற் பொருட்டின்றி முல்லைக்கூறிய இருத்தற் பொருட்டாகாமையணர்ச்சி அன்றியும் தலைவன் காலங் குறித்தல்லது பிரியபாடு என்பதும், அவன் குறித்த காலங் கடந்தால் தலைவிக் கு வருத்த மிகுமென்பதும்; அது பாலையாமென்பதும், அவ்வாற்றாமையெனக் கு இரங்கல் நிகழ்த்தால் தெய்தலாமென்பதும், நூற்கருத்தாதலுணர்ச்சி (பக். 276-277) என 'முல்லைப்பாட்டு'க்கு அவர் எழுதியுள்ள உரைப் பகுதியால் உரைலாம். 'தலைவன் வருத்தமெனவும் ஆற்றியிருந்து இல்லறம் நிகழ்த்திய தலைவியின் நிலையைக் கூறுவதே முல்லைப்பாட்டு' என்பதும், 'தொல்காப்பியனார் கருத்திற்கு ஏற்ப நப்பூதனார் முல்லைப்பாட்டினை இயற்றியுள்ளார்' என்பதும் நச்சினார்க்கினியரின் அழுத்தம் திருத்தமான கருத்துக்கள் ஆகும்.

'சடர்க்கடையப் பறவைப் பெயர்ப்படுவத்தம்' (பெரும்பாண். 305) என்பது 'பெரும்பாணாற்றுப் படை'யில் வரும் ஓர் அடி. இவ்வடியில் பறவையினது பெயரைப் பெறும் நெல்லினை ஒரு சாரார் மின்மினி நெல் என்பர்; ஆயின், நச்சினார்க்கினியரோ அந்நெல்லின் பெயர் இராசாண்மை என்பர். "பறவையினது பெயரைப் பெறு நெல்லு, என்றது, இராசாண்மென்றும் பெயர் பெறுகின்ற நெல்லென்றவாறு. ஆகுதி பண்ணுதற்கு இந்த நெல்லுச் சோறே சிறந்ததென்று இதனைக் கூறினார். இனி மின்மினி நெல்லென்பாரெனார்; இப்பெயர் வழக்கின்படியும் ஆகுதிக்குச் சிறவாமையுணர்ச்சி" (ப. 239) என அவர் தம் கருத்திற்குத் தக்க காரணத்தைக் காட்டி நிலைநிறுத்துவார்.

மேற்கோள் காட்டுதல்

'நச்சினார்க்கினியர் பழைய செய்யுட்களையேனும் அவற்றின் கருத்தையேனும் உரைநடையாக எழுதுவதுண்டு' என்றும், 'மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டும் நூலின் பெயரையாவது நூலாசிரியரின் பெயரையாவது எடுத்துக்கூறுதல் பெரும்பாலும் இவருக்கு வழக்கமின்று' எனும், 'இவருரையில் 63 பழைய நூல்கள் மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டப் பெற்றுள்ளன' என்றும் அறிஞர் உ. வே. சாமிநாதையர், மேற்கோள் காட்டுவதில் நச்சினார்க்கினியருக்கு இருக்கும் சிறப்பியல்புகளை எடுத்துக்காட்டுகின்றார். கருங்கக் கூறின்,

'கற்றோர்க்குத் தாம் வரப்ப ஆகிய தலைவையர்' (திருமுருகு. 133-134) என்றும் திருமுருகாற்றுப்படைத் தொடருக்கு இலக்கியமாக நச்சினார்க்கினியர் விளங்குகின்றார்.

'இருவேம ஆய்ந்த மன்றல் இதுவே' எனும் 'குறிப்பிப்பாட்டு' வரிக்கு (21) எழுதிய உரை விளக்கத்தில் 'நச்சினார்க்கினியர், 'இந்த மணம் தலைவனும் யானும் பெருமையும் உரனும் அச்சமும் நானும் நூணிய நிலையாற் பிரந்த கந்தருவ மணம்' என்று எழுதியுள்ளார். ஈண்டு அவர், பெருமையும் உரனும் ஆரே உமேன, 'அச்சமும் நானும் மடலும் முந்துறுதல், நிச்சமும் பெண்பாற்கு உரிய என்ப', என்னும் தொல்காப்பியக் களையல் நூற்பாக்களின் (7-8) கருத்துக்களை உரைநடையாகக் கித்த கத்துள்ளார்.

'மலையடுகடார்த்தில் வரும் ஓரடி 'வதுவை நானும் வண்டு கமழ ழம்பால்' (30) என்பதாகும். இவ்வடியில் உள்ள 'கமழ ழம்பால்' என்பதும் தொடருக்கு நச்சினார்க்கினியர் 'இயல்பான மணத்தையுடைய ழம்பால்' என விளக்கம் வரைந்துள்ளார். இவ்விளக்கம் 'செறிவெயிற்று அரிவை கூந்தலின், நறிவவும் உள்வோநீ அறியும் பூவே' என்னும் குறுந்தொகைப் (2-4-5) பாடற் பொருளினை எதிரொலித்தல் கண்டுகு.

'அகத்தொடுங்கிப் போகும் நுகர்வார்க்குச் சிறந்த காலமாலினும் அரசன் போகும் வேண்டியப் பொதுச்சொற் பொறானாய் அப் போகத்தில் மனமற்று வேற்றுப்பலத்துப் போத்திருக்கின்ற இருப்பாகலின், அவற்கு நல்லதாகிய வாயையாயிற்று' என வரும் நச்சினார்க்கினியரின் உரை விளக்கத்துள் (ப. 445), 'போகும் வேண்டியப் பொதுச் சொற்பொறாஅது' என்னும் பறவாணாற்றுப் பாடல் வரி (8:2) இடம் பெற்றுள்ளது.

'பட்டினப் பாலையில் வரும் தலைவன்,

'முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் பெறிலும்

வாரினும் கூந்தல் வயங்கிழை ஒரிய

வாரேன் வாரிய நெஞ்சே

(பட்டின. 218-220)

எனக் தன் நெஞ்சினை நோக்கிக் கூறுகின்றான். 'பட்டினப் பாலில்' உரையில் முடிவில் நச்சினார்க்கினியர், "வாரேனென்றான், அவனை ஆற்றுவித்துப் பின்பு பிரிதல் கருதி அது, 'செல்லிடை யழுங்கல் செல்வாமை யன்றே வன்புறை குறித்த தனிச்சொற்கும்' என்பதனா லுணர்ச்சி" எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஈண்டு அவர்

தொல்காப்பியக் கற்றியல் நூற்பாவினை (44) மேற்கொள் காட்டியுள்ளார்; ஆயின் நூலின் பெயரையோ, நூலாசிரியர் பெயரையோ எடுத்துக்கூறவில்லை.

'சிறுபாணாற்றுப்படை'யில் 'அறிவு மடம் படுதலும் அறிவு நன்கு உடைமையும்' என வரும் வரிக்கு(216) விளக்கம் கூற முற்பட்ட நச்சினார்க்கினியர், "அறிவு மடம் படுதலும்-தான் கூறுகின்றவற்றை உணரும் அறிவில்லாதார் மாட்டுத் தான் அறியாமையிட்டிருத்தலையும், அறிவு நன்கு உடைமையும் தன்னைப் போல் அறிவுடையார்மாட்டு நன்றாக அறிவுடையனாயிருத்தலையும், 'ஒளியார்முன் ஒளிய ராதல் வெளியார்முன், வாங்குகை வண்ணங் கொளல்' என்றார் பிறரும்" எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். சண்டு அவர் குறிப்பா ஒன்றனைப் (714) பெயர் கட்டாமல் எடுத்தாண்டுள்ளார்.

நச்சினார்க்கினியர் எட்டுத் தொகையின் நற்றினை, பரிபாடல், புறநானூறு, கலித்தொகை, பதிற்றுப்பத்து, அகநானூறு ஆகியவற்றிலிருந்து மேற்கொள் காட்டியுள்ளார். 'பத்துப்பாட்டு' என்பதுபோல், 'பறப்பாட்டு' (ப. 50, 353), 'பரிபாடற்பாட்டு' (ப. 42) என்னும் தொடர்களை அவர் கையாண்டுள்ளார்.

'திருகாற்றுப்படை' உரையின் நச்சினார்க்கினியர் திருவாசகத்தை மூன்று இடங்களில் மேற்கொள் காட்டியுள்ளார் (பக். 43, 48, 79). ஒளவையார் பாடல் ஒன்றையும் அவ்வரையில் அவர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் (ப. 60).

'பொருநராற்றுப்படை' உரையின் (85) 'சிறுபாணாற்றுப் படையில் வரும் அடியை (220) நச்சினார்க்கினியர் மேற்கொள் காட்டி இருப்பது குறிப்பித்தக்கதாகும்.

அகப்பட்டாயினும் புறப்பட்டாயினும் நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியர் கருத்தினையே மேல்வரிச் சட்டமாகக் கொள்ளுகின்றார். அவர் தொல்காப்பியரைத் 'தொல்காப்பியனார்' என்று மதிப்போடு சுட்டுகின்றார். தொல்காப்பிய மரபியல் நூற்பாக்களை அவர் மிகுதியாக மேற்கொள் காட்டியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். 'வருமுலை யன்ன வண்முலை உடைந்தி, திருமுசும் அவிந்தத் தெய்வத்தாமரை' என்னும் 'சிறுபாணாற்றுப்படை' வரிகளுக்கு (72-73) எழுதிய உரை விளக்கத்தில் அவர் "பொருளை உவமஞ் செய்தனர்" (தொல் மவம. நூ. 9) என்னும் சுகந்திரத்தர் பொருளை உவமஞ் செய்தார்" என எழுதியிருப்பதும் மனங்கொளத்தக்கதாகும்.

பாட வேறுபாடு கிட்டல்

பத்துப்பாட்டு நூல்களுக்கு அக்காலத்து வழங்கிய பாட வேறுபாடுகளையும் நச்சினார்க்கினியர் தம் உரையில் இடையிடையே காட்டிச் செல்கின்றார். பாட வேறுபாட்டைச் சட்டுவதுடன், அப்பாடத்திற்கான பொருளையும் உரைப்பது நச்சினார்க்கினியரின் சிறப்பியல்பாகும். இனி, நச்சினார்க்கினியர் சுட்டிக்காட்டியுள்ள பாட வேறுபாடுகளுக்குச் சில சான்றுகளைக் காண்போம்.

'கொடுந்தொழில் வல்லில் கொலையூய சானவர்' என்பது 'திருமுருகாற்றுப்படை'யில் வரும் ஓர் அடி (194). 'கொடிய தொழிலையுடைய வலிய வில்லாந் கொல்லுதலைச் செய்த குறவர்' என்பது இவ்வடியின் பொருள். இவ்வடியில் உள்ள 'கொலை இய' என்ற சொல்லுக்கு மாறாக 'குலை இய' என்ற சொல்லைக் கொண்ட பாடமும் உள்ளது. இதனை, "குலை இய" என்ற பாடத்திற்கு வில்லை வளைத்த காளவரெங்கள்; எனவே கொறல் பெற்றாம்" (ப.63) என வரும் நச்சினார்க்கினியரின் உரைக் குறிப்பால் அறிகிறோம்.

"உயர்நிலை உலகம் அமிழ்தொடு பெறினும்
பொய்சேன் நீங்கிய வாய்நட் பிளையே" (மதுரை. 197-198)

என்னும் வரிகள் 'மதுரைக்காஞ்சியில் வருவன. 'ஒரு பொய்யாலே உயர்ந்த நிலையையுடைய தேவருலகை அவர் நுகரும் அழுத்தொடே பெறுவையாயினும் அவற்றைத் தருகின்ற பொய் நிலைகை கைவிட்டு நீங்க மெய்யுடனே நட்டிச் செய்தலையுடைய' என இவ்வடிகளுக்குப் பொருள் கூறுவார் நச்சினார்க்கினியர். மேலும் அவர், இனி, 'பொய்சேண்கிய வாய்நட பிளையே' என்று பாடமாயின் மெய்யை நடத்தலைச் செய்தனையென்க" (ப. 359) என இவ்வரிகளில் வரும் 'வாய்நட பிளையே' என்பதற்கு மாறாக, 'வாய் நடப்பிளையே' எனப் பிற்தொரு பாடம் வழங்கியதையும் சுட்டிக்காட்டுவர்; அப்பாடத்தின் பொருளினையும் உரைப்பார்.

'மடவாண்மகளிர் பிடகைப் பெய்த
செவ்வி அரும்பின் பைங்காற் பித்திகத்து
அவ்வித்தி அழியுதம் கழிப் பொழுதறிந்து." (நெடுநல்-39-41)

என்னும் வரிகள் 'நெடுநல்வாடையில் வருவன. இவற்றுள் இடம்பெற்றுள்ள 'செவ்வி அரும்பின்' என்னும் தொடருக்கு 'அலகுஞ் செவ்வியையுடைய அரும்பினது' என்பது பொருள். 'செவ்வி அரும்பின்' என்பதற்கு மாறாக, 'செவ்வரி அரும்பின்' 2.19.

என்ற பாடமும் உள்ளது. "செவ்வரி யரும்பு பாடமாயிற் சிவந்த வரியிலையுடைய அரும்பெய்க" (ப. 449) என அப்பாடத்திற்கும் பொருள் கூறுவார் நச்சினார்க்கினியர்.

'அந்தீந் தெண்ணீர் குடித்தனின் நெஞ்சமர்ந்து' என்பது 'குறிஞ்சிப்பாட்டில் வரும் ஒரு வரி (211). மலையில் அழகிய இனிய தெள்ளிய அருவிநீரைத் தலைவன் குடிக்கையினாலே தலைவியின் நெஞ்சு குளுவினிலே பொருந்துகிறதாம். அருவி நீர் குடித்தல் அக்காலத்தில் ஒரு குளுறவாகக் கொள்ளப்பட்டது. இவ்வரிக்கு எழுதிய உரை விளக்கத்தின் இறுதியில் நச்சினார்க்கினியர், 'நெஞ்சமைந்தென்றும் பாடம்' எனத் தம் காலத்து வழங்கிய பிறிதொரு பாடத்தினையும் எடுத்துக்காட்டுவார்.

பல்கலை அறிவு

நச்சினார்க்கினியர் பல்கலை அறிவும் பாங்குற வாய்க்கப் பெற்றவர் என்பதை அவர் உரை கொண்டு அறிய முடிகின்றது.

நச்சினார்க்கினியரின் 'திருமுருகாற்றுப்படை' உரையைப் பயில்வோர் அவரது தத்துவப் புலமையை நன்கு உணர்வர். 'உலகம் உவப்பு' என்பது 'திருமுருகாற்றுப்படை'யின் தொடக்கச் சொற்றொடர். "உலகம் உவப்பு-சீவான்மாக்கள் உவப்பு. உலகமென்பது பல பொருளொரு சொல்லாய் நிலத்தையும் உயிர்களையும் ஒழுக்கத்தையும் உணர்த்தி நிற்குமேனும் ஈண்டு உவப்புவென்றதனான், மண்ணிடத்து வாழும் சீவான்மாக்களை உணர்த்திற்று" (ப. 32) என இத்தொடருக்குத் தத்துவ தெளிவு விளக்கம் தருவார் நச்சினார்க்கினியர்.

"அன்னாய் நின்னொடு முன்னிலை எவனோ
கொன்ஒன்று கிளக்குவல் அடுபோர் அண்ணல்
கேட்டிரின் வாழி கெடுகநின் அவலம்" (மதுரை. 206-208)

என்னும் 'மதுரைக் காஞ்சி' வரிகளுக்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ள உரை விளக்கமும் இவ் வகையில் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். அவ் விளக்கம் வருமாறு:

"முன்னிலை நின்னொடு எவனோ-ஐம்பொற்களுக்கும் துரப்படுவனவாய் முன்னிற்கப்படுவனவாகிய இந்த துகர் பொருள்கட்கு நின்னொடு என்ன உறவுண்டு;

நின்பென்றது சீவான்மாவை. முன்னிலை: ஆகுபெயர்.

நின் அவலம் கெடுக-நின்னிடத்துண்டாகிய மாயை இனிகெடுவதாக;

அடுபோர் அண்ணல்-அம் மாயையைக் கொல்கின்ற போர்த் தொழில் வல்ல தலைவனே.

கொன் ஒன்று கிளக்குவல்-பெரிதாயிருப்பதொரு பொருளை யான் கூறுவன்; அஃது என்னாற் காட்டுதற்கரிது; என்றது கந்தழியரினை.

கேட்டிரின் - அதனைத் தொல்லாணை நல்வாசிரியரிடத்தே கேட்பாயாக" (பக். 359-360).

பத்துப்பாட்டுள் செம்பாதி இடத்தைப் பெறுவன ஆற்றப்படை தூல்கள் ஆகும். இவற்றுள் வரும் யாழ் வகைகளையும் இசை வகைகளையும் இசைக் கருவிகளையும் நச்சினார்க்கினியர் இனிதே விளக்கியுள்ளார். இவ் விளக்கங்கள் அவரது இசைப் புலமையை வெளிப்படுத்துவனவாகும். சான்றாக, 'பொருதராற்றுப்படை' உரையில் (23-24) அவர் எழுதியுள்ள ஒரு பகுதியைக் காண்போம்:

"கொன்றை கருங்காணி குமிழ்முருக்குத் தணக்கே' என்பதனால் கோட்டிற்கு மரம் கொன்றையும் கருங்காறியமரம்; பத்தற்கு மரம் குழிமரம், முருக்கும், தணக்குமரம்.

வாரியும் - நரம்புகளைக் கூடத் தழுவிடும்.

வடித்தும் - உருவியும்; வடித்தல் - நரம்பெறிதலென்று முரையார்.

உந்தியும் - தெறித்தும்.

உறழ்த்தும் - ஒன்றை விட்டு ஒன்றைத் தெறித்தும்;

சீர் உடை நல்மொழி நீரொடு சிதறி-சீரையுடைத்தாகிய தேவபாணிகளை நீர்மையுடன் பரக்கப் பாடி.

சீரெனவே பாணியும் தூக்கும் உளவாயின" (பக். 103-104)

'நெடுநல்வாடை'யில் மெல்லியதாக விரிந்த இணைதல் ஆணைந்த படுக்கைக்கு மேலாகத் தம் பேட்டைப் புணர்ந்த அவ்னச் சேவலின் தூய நிறத்தையுடைய சூட்டாகிய மயிர் பரக்கப்படும் நிகழ்ச்சியை (நெடுநல், 131-133) விளக்குகிறது. "சிதுப்பினை செம்பஞ்சு வெண்பஞ்சு சேண, முறுதுவி சேக்கையொ ரைத்து' என்ற ஐந்திளையும் படுத்தென்பது தோன்ற 'இணையணை' யென்றார். எப்பொரு டிக்க அன்பொடு புணர்தலிற் சூட்டிற்கு மென்மை பிறக்குமென்பது தோன்றத் துணையுணரன்னத் தூநிறத்துவி' யென்றார்" (பக். 458-459) என நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ள விளக்கம் அவரது கறிவியற் புலமையை நன்கு அறிவிப்பதாகும். 'குறிஞ்சிப்பாட்டில் வரும் '99

மலர்களுக்கு (குறிஞ்சி. 61-95) நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ள உரை விளக்கப் பகுதியும் (பக். 488-492) இவ்வகையில் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தாவரவியலில் அவருக்கு இருந்த ஆழ்ந்த புலமையை இப்பகுதியால் உணரலாம். 'நல்ல பலாப்பழத்தில் சுளை மிக இராகு' என்னும் குறிப்பினை அவர் 'பெரும்பாணாற்றுப்படை' உரையின் (ப. 219) எழுதியுள்ளார்.

'வயங்கு வெண்மீன், திசை திரிந்து தெற்கு ஏகிலும்' என்னும் 'பட்டினப்பாலை' வரிக்கு (பட்டின. 1-2) உரை வரைய முற்பட்ட நச்சினார்க்கினியர், "விளங்குகின்ற வெள்ளியாகிய மீன் தான் நிறற்குரிய வட திசையினில்லாமல் தென்றிசைக்கண்டு போகிலும்; இதனாற் பெய்யும் பருவத்துப் பெய்யாமமைக்குக் காரணங் கூறினார்" (ப. 531) என விளக்கம் தந்திருப்பது, அவரது வரணியற் புலமைக்குத் தக்க சான்றாகும்.

'ஒரு கை தோட்டியைச் செலுத்தா நிற்க மற்ரைக் கை செம்மை நிறம் பெற்ற ஆடைவயபுடைத்தாகிய துடையின் மேலே கிடந்தது. இஃது யானையெயறுவார்க்கு இயல்பென்று கூறினார். தன்னை வழிபடுவாரிடத்து வருங்கால் யானையெல் வந்து அருள் செய்தல் இயல்பாகலின், இக் கைகள் காதலினுவந்து வரங் கொடுத்த முகத்திற்கு (94) ஏற்றவாறுணர்வு' (ப. 50) எனத் 'திருமுருகாற்றுப்படை' உரையின் நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ள விளக்கம், அவரது உற்று நோக்கும் திறனுக்குக் கட்டியம் கூறுவதாகும்.

'கெடுபட்டுப் போவார் ஒருவர்க்கு முன்னே ஒருவர் வீரரந்து போதலைக் கருதுவர்' என்னும் உரைக் குறிப்பு (பெரும்பாண. 432) நச்சினார்க்கினியரின் உலகியல் அறிவைத் துலக்கிக் காட்டுவதாகும்.

'இதிரை நூல், சிற்ப நூல், களவு நூல் ஆகியன பற்றிய குறிப்புகளையும் நச்சினார்க்கினியர் உரையில் காண முடிகின்றது.

நாகரிகமும் பண்பாடும் உணர்த்தல்

நச்சினார்க்கினியர் காலத்து மக்களின் வாழ்க்கை, நாகரிகம், பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள் முதலானவை அவர் உரையில் ஆங்காங்கே இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் இன்றியமையாத சிலவற்றை இப்பகுதியில் காண்போம்.

முதற் குல் கெளண்ட மகளிர் இடுக்கண் இன்றிப் புதல்வரைப் பயத்தல் வேண்டும் என்று தெய்வத்தைப் பரவுவர் (மதுரை. 609). இச்செய்தியினை நச்சினார்க்கினியர் தம்

'மதுரைக்காஞ்சி' உரையின் தெரிவித்துள்ளார். 'சூல் முற்றி அசைந்த இயல்பினையுடையராகிய மகளிரது பால் கட்டி வீங்கின முலையைப்பொப்பப் பக்கம் உருண்டிருந்த குடத்தை யுடையவாய அடி' என்னும் அறிய குறிப்பு நச்சினார்க்கினியரின் 'நெடுநல்வாடை' உரையின் (120-121) காணப்படுகின்றது. பின்னையைப் பெற்ற மகளிர் அக்காலத்தில் வளையல் அணிந்து கொள்ள மாட்டார்கள் (மலைபடு. 253).

மன்னர்கள் அக் காலத்தில் தம் பிறந்த நாளைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடுவது உண்டு. 'பெரிசை நன்னன் பெறும் பெயர் நன்னான்' என்னும் 'மதுரைக்காஞ்சி' வரிக்கு (618) நச்சினார்க்கினியர், 'பெரிய புகழையுடைய நன்னன் கொண்டாடுகின்ற பிறந்த நாளிடத்து; அவன் பெயரை அந்தான் பெறுதலின், பெயரைப் பெற்ற நன்னான் என்றார்' (ப. 410) என விளக்கம் தருவர்.

அக்காலத்தில் அரசர்கள் படைத் தலைவர்க்கு ஏனாதிப் பட்டம் வழங்கிச் சிறப்புச் செய்தனர் (ப. 423).

'சித்தன் வாழ்வு என்று சொல்லுகின்ற ஊர் முற்காலத்து ஆவினன்குடி என்று பெயர் பெற்றது' என்னும் செய்தி 'திருமுருகாற்றுப்படை', உரையில் (ப. 60) காணப்படுகின்றது. 'ஏரகம்' என்பதற்கு 'மலைநாட்டகத்தொரு திருப்பதி' (ப. 62) என நச்சினார்க்கினியர் விளக்கம் தருகிறார்.

கல்விவில் வல்ல சான்றோரைக் குறித்து, 'இவர் கல்வியைக் கரைகண்டார்' எனக் கூறும் வழக்கு நச்சினார்க்கினியர் காலத்திலும் இருந்தது (திருமுருகு. 133-134).

'ஒருசால் இருசால் என்றல் உழவுத் தொழிலுக்கு மரபு' (ப. 231) என உழவுத் தொழிலுக்கு உரிய மரபினை நச்சினார்க்கினியர் 'பெரும்பாணாற்றுப்படை' உரையில் குறிப்பிடுகின்றார்.

துயிலுதறிஞக் காலை வடுடல் மரபு. 'மெல்லியல் மகளிர் நல்அடி வடுட' என்னும் 'நெடுநல்வாடை' வரிக்கு (151) 'மெத்தென்ற தன்மையினையுடைய சேடியர் துயிலுண்டாடுமொலென்று அடியைத் தடவ' என விளக்கம் தருகின்றார் நச்சினார்க்கினியர்.

இக்காலத்தில் வீட்டினைப் பல அறைகளாகப் பிரித்துக் கட்டுவதைப் போல், முற்காலத்திலும் மண்டபம், கூடம், தாயக்கட்டு, அடுக்களை எனப் பல அறைகளைக் கொண்டதாக வீட்டைக் கட்டினர் (மதுரை. 357-358).

வீழித்த கண் மைக்கும் அளவிலை மறைகின்ற கள்வரும் அக் காலத்தில் இருந்தனர் (மதுரை. 642). களவுகாண்ட நீரும்

காத்தற்கும் உரிய நூல்களைக் குறித்து நச்சினார்க்கினியர் 'மதுரைக்காஞ்சி' உரையில் குறிப்பிடுகின்றார்.

அண்ணல், அம்மான் என்னும் முறைப் பெயர்கள் 'மலைபடுகடாம்' உரையில் மேற்கொள்காக் காட்டப் பெற்றுள்ளன (ப. 625).

III. உரை நயங்கள்

"பத்துப்பாட்டுப் பற்றினார் பற்றுலரோ எத்தனைபும் பொருட்கிசையும் இலக்கணையில் கற்பனைவே?"

என்று பத்துப்பாட்டின் திறப்பினை மனோன்மனீயம் போற்றிப் புகழ்கிறது. பாடலிபுத்திரம் பொன் மனிதத்து; பத்துப்பாட்டோ பொன்னினும் மேலான பல்வேறு நயங்கள் மனிதத்து. இந் நயங்களை நச்சினார்க்கினியர் பத்துப்பாட்டிற்கு எழுதிய உரையில் நன்கு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். சான்றாகச் சிலவற்றைக் காண்போம்.

அடைமொழி நயங்கள்

பத்துப்பாட்டில் பொருள் பொதிந்த அடைமொழிகள் பலப்பல காணப்படுகின்றன. இவ்வடைமொழிகளின் நயங்களை நச்சினார்க்கினியர் தம் உரையில் ஆங்காங்கே எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

'திருமுருகாற்றுப்படை'யில் நக்கிரனார் 'எவ்வா நல்விசைச் செய்வேல் சேஎய்' (திருமுருகு 61) என முருகப் பெருமானைப் போற்றுவர். ஈண்டு அவர் 'செவ்வேல்' என்று முருகப் பெருமானின் வேலுக்கு அடை கூறுவர். "எக்காலமும் போர் செய்வதன்றி 'செவ்வேல்' என்றார்" (ப. 42) என்பது நச்சினார்க்கினியர் இவ்வடைமொழிக்குக் காட்டும் நயம் ஆகும்.

'பொருநராற்றுப்படை'யில் முடத்தாமக்கண்ணியார் சோழன் கனிகாற் பெருவளத்தானின் கொடைத் திறனைப் போற்றிக் கூறும்போது, அவன் 'நில்லா உலகத்து நிலைமை தூக்கிச் சூப்பானுட. 176) செயற்படுவதாகக் குறிப்பிடுவர். இங்கே அவர் உலகத்திற்கு 'நில்லா' என்று அடைமொழியைக் கொடுத்துப் பார்ப்பார். 'நில்லா உலகம்' என்னும் தொடருக்குச் 'செவ்வழும் யாக்கையும் முகனியை நிலைநில்லாத உலகம்' (ப. 120) என நச்சினார்க்கினியர் நயவுரை பகர்வார். 'நில்லா உலகத்து நிலையை தூக்கி' என்னும் வரி 'பெரும்பாளனாற்றுப்படை'யிலும் (466) வருகிறது. அடியும் 'நச்சினார்க்கினியர் இப் பொருளினையே' கூறுவார்.

'கல்லா' என்னும் அடை சங்க இலக்கியத்துள் பரிக்ந்து வருவதாகும். இதனைச் சங்கப் புலவர்கள் பல்வேறு சொற்களோடு புணர்த்திக் கையாண்டுள்ளனர். பத்துப்பாட்டுள் 'கல்லா' என்னும் அடைமொழியோடு வரும் பெயர்களும், அவற்றுக்கு நச்சினார்க்கினியர் காட்டியுள்ள நயங்களும் வருமாறு:

1. 'கல்லா இளைஞர்' (பொருட. 100) - 'தத்தம் திறு தொழிலன்றி வேறொன்றுங் கல்லாத இளைஞர்' (ப. 112).
2. 'கல்லா இளையர்' (கிறுபாண். 33) - 'தம் தொழிலையொழிய வேறு கல்லாத இளையர்' (ப. 153).
3. 'கல்லா இளைஞர்' (முல்லை. 36) - 'யானைக்குச் செய்யும் தொழில்களொழிய வேறொரு தொழிலைக் கல்லாத இளைஞர்' (ப. 278).
4. 'கல்லா மாந்தர்' (மதுரை. 420) - 'காம நுகர்ச்சிநிறையன்றி வேறொன்றையுங் கல்லாத இளையோர்' (ப. 384).

தொடர் நயங்கள்

பத்துப்பாட்டில் கலையழகுக் கற்பனை நலமும் மனிதத் தொடர்கள் கணக்கின்றிக் காணப்படுகின்றன. இத்தொடர்களுக்கு நச்சினார்க்கினியர் காட்டும் நயங்கள் பரிக்ந்துவரும் பெரின்பம் விளைப்பனவாகத் திகழ்கின்றன.

'சைபுவனத்து இயற்றாக் கவின்பெறு வனப்பின்' என்பது 'திருமுருகாற்றுப்படை'யில் வரும் (17) ஓர் அழகிய அடி. இதில் இடம்பெற்றுள்ள 'கைபுவனத்து இயற்றா' என்னும் தொடருக்கு நச்சினார்க்கினியர் காட்டும் நயம் வருமாறு: "ஓருவர் கையாற் திறப்பித்துப் பிறப்பியாத அழகைத் தமக்கு இவ்வாய்ப் பெறுகின்ற அழகினையும்; என்றது: மானிட மகளிர்க்குத் தாயர் பலரும் கை செய்து பிறப்பிக்கும் அழகன்றி இவர் தெய்வத்தன்மையான் இயல்பாகப் பெற்ற அழகினையுடையரென்றவாறு" (ப. 36).

'முல்லைப்பாட்டில்' நப்டுதனார் பரிவாற்றி இருக்கும் தலைவியின் நிலையைச் சித்திரிக்கும் போது, 'பூப்போல் உண்கண் புலம்புமுத்து உறைப்ப' (23) அவன் இருந்ததாகக் கூறுவார். இவ்வரியில் இடம்பெற்றுள்ள 'புலம்புமுத்து உறைப்ப' என்னும் தொடர் நெஞ்சை அள்ளுவதாகும். 'பூப்போலும் எய்யுண்கண்கள் தாரையாகச் சொரியாது' தனித்து வீழ்கின்ற முத்துப் போலும் துளியைத் துளிப்ப' (ப. 277) என நச்சினார்க்கினியர் இத்தொடருக்கு நயவுரை வரைவார். தலைவியின் நிலை இவ்வாறு இருக்க, தலைவியோ 'ஓரு கை பள்ளி ஒற்றி ஓருகை, முடிவொடு கடகம் சொத்து' (75-76) இருக்கிறாள். 'ஓருகையைப் படுக்கையின்

காத்தற்கும் உரிய நூல்களைக் குறித்து நச்சினார்க்கினியர் 'மதுரைக்காஞ்சி' உரையில் குறிப்பிடுகின்றார்.

அண்ணல், அம்மாள் என்னும் முறைப் பெயர்கள் 'மலைபடுகடாம்' உரையில் மேற்கொள்கக் காட்டப் பெற்றுள்ளன (ப. 625).

III. உரை நயங்கள்

"பத்துப்பாட்டாதிமனம் பற்றினார் பற்றுலரோ எத்துணையும் பொருட்கிணையும் இலக்கணமில் கற்பணையே?"

என்று பத்துப்பாட்டில் சிறப்பினை மனோன்மனம் போற்றப் புகழ்கிறது. பாடலிபுத்திரம் போல் மலிந்தது: பத்துப்பாட்டோ பொன்னினும் மேலான பல்வேறு நயங்கள் மலிந்தது. இந் நயங்களை நச்சினார்க்கினியர் பத்துப்பாட்டிற்கு எழுதிய உரையில் நன்கு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். சான்றாகச் சிலவற்றைக் காண்போம்.

அடைமொழி நயங்கள்

பத்துப்பாட்டில் பொருள் பொதிந்த அடைமொழிகள் பலப்பல காணப்படுகின்றன. இவ்வடைமொழிகளின் நயங்களை நச்சினார்க்கினியர் தம் உரையில் ஆங்காங்கே எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

"திருமுருகாற்றுப்படை"யில் நக்கிரனார் 'எய்யா நல்லிசைச் செவ்வைச் சேஎய்' (திருமுருகு. 6) என முருகப் பெருமானைப் போற்றுவார். ஈண்டு அவர் 'செவ்வை' என்று முருகப் பெருமானின் வேலுக்கு அடை கூறுவர். "எக்காலமும் போர் செய்கின்ற செவ்வை" என்றார்" (ப. 42) என்பது நச்சினார்க்கினியர் இவ்வடைமொழிக்குக் காட்டும் நயம் ஆகும்.

'பொருநராற்றுப்படை'யில் முடத்தாமக்கண்ணியார் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானின் கொடைத் திறனைப் போற்றிக் கூறும்போது அவன் 'நிலரை உலகத்து நிலைமை தூக்கிக் கொழுந. 17) செயற்படுவதாகக் குறிப்பிடுவர். இங்கே அவர் உலகத்திற்கு 'நிலரை' என்ற அடைமொழியைக் கொடுத்துப் பாலையார் 'நிலரை உலகம்' என்னும் தொடருக்குச் 'செவ்வமும் மரக்கையம் முதலியன நிலைநிலலாத உலகம்' (ப. 170) என நச்சினார்க்கினியர் நயவுரை பகர்வார். 'நிலரை உலகத்து நிலைமை வகுத்து அங்கும் நச்சினார்க்கினியர் இப் பொருளினையே கூறுவார்' (ப. 170) என்று கூறுகின்றார்.

'கல்லா' என்னும் அடை சங்க இலக்கியத்துள் பரிக்ந்து வருவதாகும். இதனைச் சங்கப் புலவர்கள் பல்வேறு சொற்களோடு புணர்த்தும் கையாண்டுள்ளனர். பத்துப்பாட்டுள் 'கல்லா' என்னும் அடைமொழியோடு வரும் பெயர்களும், அவற்றுக்கு நச்சினார்க்கினியர் காட்டியுள்ள நயங்களும் வருமாறு:

1. 'கல்லா இளைஞர்' (பொருந. 100) - 'தத்தம் சிறு தொழிலன்றி வேறொன்றுக் கல்லாத இளைஞர்' (ப. 112).
2. 'கல்லா இளைஞர்' (சிறுபாண். 33) - 'தம் தொழிலையொழிய வேறு கல்லாத இளைஞர்' (ப. 153).
3. 'கல்லா இளைஞர்' (முல்லை. 36) - 'யானைக்குச் செய்யும் தொழில்களொழிய வேறொரு தொழிலைக் கல்லாத இளைஞர்' (ப. 278).
4. 'கல்லா மாந்தர்' (மதுரை. 420) - 'காம நுகர்ச்சியினையன்றி வேறொன்றையுக் கல்லாத இளைஞர்' (ப. 384).

தொடர் நயங்கள்

பத்துப்பாட்டில் கலையழகு கற்பனை நலமும் மலிந்த தொடர்கள் கண்கொன்றிக் காணப்படுகின்றன. இத்தொடர்களுக்கு நச்சினார்க்கினியர் காட்டும் நயங்கள் பரிக்ந்துவரும் பேரின்பம் விளைப்பனவாகத் திகழ்கின்றன.

'கைபுனைந்து இயற்றாக் கவின்பெறு வனப்பின்' என்பது 'திருமுருகாற்றுப்படை'யில் வரும் (17) ஓர் அழகிய அடி. இதில் இடம்பெற்றுள்ள 'கைபுனைந்து இயற்றாக்' என்னும் தொடருக்கு நச்சினார்க்கினியர் காட்டும் நயம் வருமாறு: "ஒருவர் கையாற் சிறப்பித்துப் பிறப்பியாத அழகைத் தமக்கு இயல்பாகப் பெறுகின்ற அழகினையும்; என்றது: மாவிட மகளிர்க்குத் தாயர் பலரும் கை செய்து பிறப்பிக்கும் அழகன்றி இவர் தெய்வத்தன்மையான இயல்பாகப் பெற்ற அழகினையுடையரென்றவாறு" (ப. 36)

'முல்லைப்பாட்டில்' நயப்புகழார் பிரிவாற்றி இருக்கும் தலைவியின் நிலையைச் சித்தரிக்கும் போது, 'பூப்போல் உண்கண் புலம்புமுத்து உறைப்ப' (23) அவன் இருந்ததாகக் கூறுவார். இவ்வரியில் இடம்பெற்றுள்ள 'புலம்புமுத்து உறைப்ப' என்னும் தொடர் நெஞ்சை அன்னுவதாகும். 'பூப்போலும் மையுண்கண்கள் தாரையாகச் சொரியாது தனித்து வீழ்கின்ற முத்துப் போலுந் துனியைத் துளிப்ப' (ப. 277) என நச்சினார்க்கினியர் இத்தொடருக்கு நயவுரை வரைவார். தலைவியின் நிலை இவ்வாறு இருக்க, தலைவியொருகை பன்னி ஒற்றி ஒருகை, முடிபொருட்கும் செந்தந் (75-76) இருக்கிறாள். 'ஒருகையைப் படுக்கையின்

மேலே வைத்து ஒரு கையிற் கடத்தை முடிவோடு சேர வைத்து; என்றது: கையிலே தலையை வைத்து என்றாயிற்று' (ப. 228), என்பது நச்சினார்க்கினியர் இவ்வரிசைக்கு எழுதும் இனிய வினக்கம் ஆகும்.

'முல்லைப்பாட்டி'யில் வரும் தலைவியைப் போல் 'நெடுநல்வாடை'யில் வரும் தலைவியும், 'மாயிதழ் ஏந்திய மலிந்து வீழ் அரிப்பினி, செவ்விரல் கடைக்கண் செர்த்திச் சில தெறியாப் புலம்பொடு' (164-166) வதிகிறாள் 'மிகவும் அழாமல் மல்குற நரைத் தெறித்து என்றார்' (ப. 462) என இத்தொடருக்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ள உரை விளக்கம் அறிந்து இன்புறத்தக்கதாகும்.

'மதுரைக்காஞ்சி', 'எவ்வகைச் செய்தியும் உவமம் காட்டி, நுண்ணிதின் உணர்ந்த நுழைந்த நோக்கின், கண்ணுள் வினைஞர்' (516-518) எனக் சித்திரம் எழுதுவாரின் தொழில் நலத்தினைப் போற்றிக் கூறும். இப்பகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள 'கண்ணுள் வினைஞர்' என்னும் தொடருக்கு, 'நோக்கினார் கண்ணிடத்தே தம் தொழிலை நிறுத்தலிற் கண்ணுள் வினைஞர் என்றார்' (ப. 397) என நச்சினார்க்கினியர் நயமான விளக்கமும் காரணமும் காட்டுவார்.

இலக்கண நயங்கள்

இலக்கண நயங்கு இலக்கிய நெஞ்சம் கொண்டு உரை எழுதுவதிலும், இலக்கிய நுலுக்கு இலக்கண நெறி நின்று உரை வகுப்பதிலும் வல்லவர் நச்சினார்க்கினியர். அவரது தொல்காப்பிய உரையில் இலக்கிய நயங்களும், பத்துப்பாட்டு உரையில் இலக்கண நயங்களும் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. நச்சினார்க்கினியர் தம் பத்துப்பாட்டு உரையில் காட்டியுள்ள சில இலக்கண நயங்கள் வருமாறு:

"நில்லா உலகத்து நிலைமை தூக்கி' (பொருந. 176) செல்வமும் யாக்கையு முத்தவியன நிலைநில்லாத உலகத்துப் புகழைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கு; நிலைபெறுந் தகைமை யடைத்தாகலிற் புகழை நிலைமையென்றார்; ஆகுபெயர்" (ப. 120-121).

"மந்தியும் அறியா மரன்பயில் அடுக்கத்து' (திருமுருகு. 42)-மரமேறுதற்றொழிவிற் சிறப்புடைய மந்திகளும் மரங்களின் நீட்டத்தால் ஏறியறியாத மரம் நெருங்கின பக்க மலைவிடத்து நின்ற; உம்மை: சிறப்புமமை" (ப. 39).

"இப்பாட்டிற்கு நெடுநல்வாடை யென்று பெயர் கூறினார். இப்பெயர் நெடிதாடிய நல்ல வாடைவெள விரிநலிற் யண்புத் தொகையாயிற்று. வாடையென, வாடைக்காற்றிற் றொண்ணின கூதிர் பசறையை யுணர்த்தலிற் பிறந்தவழிக் கூறவேண்டும் (தொல். வேற்றுமை மயங்கு. நூ. 31) ஆகுபெயராய் நின்றது" (ப. 444).

"மலைக்கு யானையை உவமித்து அதன்கட் பிறந்த ஓசையைக் கடாமெனச் சிறப்பித்தவதனால், இப்பாட்டிற்கு மலைபடு கடாமென்று பெயர் கூறினார். கடாம், ஆகுபெயராய் அதனாற் பிறந்த ஓசையை யுணர்த்திற்று" (ப. 640, 641).

"மதுரைக்காஞ்சி யென்றதற்கு மதுரைவிடத்து அரசற்குக் கூறிய காஞ்சியென வீரிக்க இஃது உருபும் பொருளும் உடன்றொக்கது" (ப. 338).

பொருள் நயங்கள்

ஆற்றொழுக்காகக் கொண்டு கூறினாலும் அங்கங்கே உள்ள சொற்களைக் கொண்டு கூட்டிக் கூறினாலும் நயம்படப் பொருளுரைப்பது நச்சினார்க்கினியரின் நல்லியல்பாகும்.

"ஒருமுகம் குறவன் மடகன் கொடியோல் நுப்பின் குறவன் மடவரல் வள்ளியோடு நகையெனத் தின்றே"

என்பன 'திருமுருகாற்றுப்படை'யில் வரும் வரிகள் (100-102). இவற்றுக்கு நச்சினார்க்கினியர் வரைந்துள்ள நுண்ணிய பொருள் விளக்கம் வருமாறு: "ஒரு முகம் குறவருடைய மடப்பத்தையுடைய மகனாகிய வல்லி போலும் இடைவினையுடைய வள்ளியுடனே மகிழ்ச்சியைப் பொருந்திற்று; மடவரல் நகையெனக் கூட்டித் தனக்கு ஓரநியாமை தோன்றுத் தன்மையுடைய தந்தாகிய நகையென்று கூறுக. அவனொடு நகையமர்த்தலின் அறியாமை கூறினார். காம வுக்கச்சிவல்லாத இறைவன் இங்ஙனம் நகையமர்த்தான், உலகில் இவ்வாழ்க்கை நடத்தற்கு என்றுணர்சு" (ப. 47-48).

வீடு பெறுதற்குக் சமைந்தார் ஓர் இரவலை வீடு பெற்றான் ஒருவன் முருகவிடத்தே ஆற்றுப்படுத்துவது 'முருகாற்றுப்படை' என்பது நச்சினார்க்கினியர் கூற்தது. வீடு பெற்ற இரவலை வீடு பெற முயலும் இரவலை நோக்கி, 'காண்கக, முந்தித் கண்டு முகமர்த்து எத்துமாரும், கை தொழுது பரவுமாரும், காணு வணங்குமாரும்' (திருமுருகு. 250-252) கூறுகிறார். "முசனமர்த்து என்றார், அவன்

நெய்வத்தன்மையைக் கண்ட பொழுது அச்சம் பிறவாது நிந்தனைமெய்நற்கு" (ப. 71) என இப்பகுதிக்கு எழுதிய உரை விளக்கத்தில் நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிட்டிருப்பது நயமானதாகும்.

முடத்தாமத்தண்ணியார் 'பொருநராற்றுப்படை'யில் கோழன் கரிகாற் பெருவளத்தாள் 'தாய் வழிற்று இருந்து தாயம் எய்திப் (பொருந. 132) பிறந்தவன் என விதந்து கூறுவார். இவ்வரிக்கு உரை விளக்கம் எழுத முற்படும் நச்சினார்க்கினியர், "தாயுடைய வழிற்றிலேயிருந்து அரசவரிமையைப் பெற்றுப் பிறந்து; தான் பிறக்கின்ற காலத்துப் பிறவாதே நல்ல முகூர்த்தம் வகுமளவும் தாயுடைய வழிற்றிலேயிருந்து பிறக்கையினாலே அரசவரிமையைப் பெற்றுப் பிறந்து என்றார்" (ப. 115) எனக் குறிப்பிடுவது சிந்தனைக்கு உரியதாகும். "கோச்செங்கட் கோழரும் பிறக்கின்ற காலத்துப் பிறவாது நல்ல முகூர்த்தம் வருமளவும் தாயுடைய வழிற்றிலேயிருந்து பிறந்தார் என்றும், அக்காரணத்தால் அவர் சிவந்த கண்ணையுடையரானார் என்றும் கூறுவர்; இத்தகையேனாரை, 'கூலிலே திருவுடையவர் என்பார்'"²² என்னும் அறிஞர் உடே. சாமி நதனையரின் குறிப்புரையும் இவ்வகையில் நினைவுகூரத்தக்கதாகும்.

'நெடுவ்வாடை'யில் நக்கிரனார் குளிக்கு வருந்தும் கோவலரின் நிலையைச் சித்திரிக்கும் பொது,

"மெய்க்கொள் பெருங்னி நலியப் பலருடன்
கைக்கொள் மொள்ளியர் கவுள்புடையுட நடுங்க" (நெடுநல். 7-8)

எனக் குறிப்பிடுவர். நக்கிரனாரின் சொல்லோவியத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் தந்திருக்கும் பொருள் விளக்கம் படிப்பவர்க்கு மனக்கண்ணின் முன்னே குளிர்நால் நடுங்கும் கோவலரைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தவல்லதாகும். அந்நயமான விளக்கம் இதோ: "தம் உடம்பிடத்தே கொண்ட பெரிய குளிர்ச்சி வருத்துகையினாலே பலருங் கூடிக்கையிடத்திலே கொண்ட நெடுப்பிலையையாராய்ப் பற்பறை கொட்டி நடுங்க. கையை நெடுப்பிலை சாய்த்து அதிற் கொண்ட வெம்மையைக் கவுளிலே அடுத்தவிற் கைக்கொள் கொள்ளியரென்றார்" (பக். 445-446)

அரிய நயங்கள்

இது உரையாசிரியர்களால் எடுத்துக்காட்ட முடியாத சில அரிய நயங்களை நச்சினார்க்கினியர் தம் பத்துப்பாட்டு உரையில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இவ் வகையில், இறப்பாக்க குறிப்பிடத்தக்க நயங்கள் கீழ்வழிக்குக் காண்போம்.

'பொருநராற்றுப்படை'யில் வரும் கரிகாற் பெருவளத்தாள் தன்னை நாடி வந்த பொருநருக்குப் பல வகையான பரிசில் தந்து, காலாலே ஏழடி பிள்ளை வந்து வழிநுப்பி வைக்கிறான்; தேரில் இங்ஙனம் ஏறுக என்று வழிகாட்டுகிறான்; குதிரைகளை விரைவுபடுத்துவதற்கு உரிய தூறுகொலைக் களைந்து விடுகிறான். இக்காட்சியினை முடத்தாமக் கண்ணியார்,

"கோட்டிள் செய்த கொடுஞ்சி நெடுந்தேர்

ஊட்டுஉளை நுயல்வா ஓரி நடங்கப்

பால்புரை புரவி நால்புடன் பூட்டிக்

காலின் ஏழடிப் பிள்ளைன்று கோலின்

தூறுகளைந்து ஏறுஎன்று ஏற்றி"

(பொருந. 163-167)

என்னும் வரிகளில் அழகுறச் சித்திரித்துக் காட்டுவார். இவ்வரிகளுக்கு எழுதிய உரை விளக்கத்தில் நச்சினார்க்கினியர், "ஏழடி வருதல் ஒரு மரபு; ஏழிசைக்கும் வழிபாடு செய்தானாகக் கருதுதலின்" என்றும், "இவ்வாறுகொல் களைந்து - செல்லுதற்கு இனிதாகிய செலவு முடுக்குங் கொலைப் போக்கி; என்றதனாற் கடுவிசைக்கு இவர் இருத்தலாற்றார் என்று கருதி இயற்கையிற் சேறல் அமையும் என்றான்" என்றும், "ஏறு என்று ஏற்றி" இங்ஙனம் ஏறென்று ஏறவிட்டு" (பக். 119-120) என்றும் குறித்துள்ள கருத்துக்கள் அருமையும் அழகும் பொருந்திவையாகும்.

'முல்லைப்பாட்டு'யில் வரும் தலைவன் பாசறைவில் படுக்கையில் கையிலே தலையை வைத்துப் படுத்துக் கிடந்து பலவாறு சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறான்; வீரத்தொடு போரில் ஈடுபட்டிருக்கும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் போர் வீரர்களையும் நினைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனது இந்நிலையை 'நெடிது நினைந்து' (76) என்னும் அழகிய தொடரால் சுட்டுகிறார் நயப்புகழார். இத்தொடருக்கு 'இப்படை நொந்த அளவுக்கு நாளை எவ்வாறு பொரும் என்று நெடிதாக நினைந்து' (ப. 282) என அரிய விளக்கத்தினை அளிக்கிறார் நச்சினார்க்கினியர். 'முல்லைப்பாட்டு'யின் 76-ஆம் அடியில் 'நெடிது நினைந்து' நிற்கும் தலைவனைச் சந்தித்த நாம், ஐந்து அடிகள் தள்ளி 82-ஆம் அடியில், 'துயருழந்து நெஞ்சு ஆற்றுப்படுத்த நிறைப்பு புலம்பொடு தீடுநினைந்து' (80-82) நிற்கும் தலைவியைச் சந்திக்கிறோம். கலைவியின் நிலைமையொட்டத்தைக் குறிக்கும் 'நடு நினைந்து' என்னும் தொடருக்கு நச்சினார்க்கினியர் 'இங்ஙனம் பிரிந்தகாலன்றி இவ்வரையல் திசூரதென்று நினைத்து' (ப. 283) என விளக்கம் தந்திருப்பது பல்முறை படித்து மடுமுத்தக்கதாகும்.

"யாறுவொருது ஓட்டிய புகல்வின் வேறு புலத்து ஆகாண் ளிடைமின் அணிபெற வந்து" (குறிஞ்சி. 135-136)

என்பது கடலார் 'குறிஞ்சிப்பாட்டு'யில் கையாரும் ஓர் அழகிய உலமை. 'தனக்கு மாறாகிய விடைகளைவெல்லாம் பொருது கொடுத்த மனச்செய்க்கிலையையுடைய தானறியாத நிலத்திற் புதிய ஆலைக் காணும் ஏறுபோலத்' தலைவன் தலைநிலையக் காண்பதற்காக அழகுபெற வந்து நிற்கிறான். இங்கே கடலார், "வேறு புலத்து ஆ' என்று கட்டுவதன் உட்பொருள் யாது? "வேட்டை மிகுதி கூறுதற்கு வேறு புலத்து ஆவென்றார்" (ப. 496) என்பதும் நச்சினார்க்கினியரின் அரிய உரைக் குறிப்பு இவ்வினாவுக்கு ஏற்ற விடையினை அளிக்கின்றது.

பாஸ் நயங்கள்

'மணலூய்' எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்படும் சிவக சிந்தா மணக்குப் பேருரை கண்டவர் நச்சினார்க்கினியர் அவர் தம்பத்துப்பாட்டு உரையிலும் ஆங்காங்கே பாஸியல் பற்றிய சில நுட்பமான நயங்களை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

'துணைப்புணர்ந்த மடமங்கையர், பட்டு நீக்கித் துதில் உடுத்தும், மட்டுநீக்கி மதுமகிழ்ந்தும்' என்னும் 'பட்டிடிப்பாலை' வரிகளுக்கு (106-108) நச்சினார்க்கினியர் வரைந்துள்ள உரை ளிளக்கம் அவரது பாஸியல் அறிவைப் புலப்படுத்துவதாகும். "கள்ளுண்டலைக் கைவிட்டுக் காம பாஸத்தை உண்டு மகிழ்ந்தும், பட்டுடுத்தவற்றை நீக்கிப் புணர்ச்சிக் காலத்துக்கு நொய்யவாகிய வெள்ளியவற்றையுடுத்தும் கணவரைக் கூடி மகிழ்ந்தனர் மடப்பத்தையுடைய மகளிர்" (ப. 541) என்னும் அவரது கருத்து இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். 'பூத்த அசோகம் பொழிவிடத்தே இனவெயில் எறித்தாற்போலப் புணர்ச்சியாற் பெற்ற நிறத்தையுடைய மகளிர்' (ப. 420) என்னும் குறிப்பு நச்சினார்க்கினியரின் 'மதுரைக்காஞ்சி' உரையில் காணப் படுகின்றது.

'ஆய்தொடி மகளிர் நறுந்தொள் புணர்ந்து, கோதையின் பொலிந்த சேக்கை துஞ்சி என்னும் 'மதுரைக்காஞ்சி' வரிகளுக்கு (712-713) "புணர்ந்து பின்னைத் துயிலுங்காலத்துத் தனியே துயில்தல் இயல்பு என்பது தோன்றப் புணர்ந்து துஞ்சி என்றார்" (ப. 421) என நுண்ணிதின் விளக்கம் கூறுவார் நச்சினார்க்கினியர். "ஆரம் தாங்கிய அலர்முலை ஆகத்துப், பின்னமை நெடுவீழ் தாழ்' என வரும் 'நெடுநல்லாடை' வரிகளுக்கு (136-137)

நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ள உரை விளக்கம் இதோ: "முன்பு முத்தாற் செய்து கச்சு கமழ்த பகுத்த முலைவினையுடைய மார்பிடத்தே இப்பொழுது குத்துதலையடுத்த நெடிய தாள் தாண் ஒன்றுமே தூங்க" (ப. 459).

'வினையாடி வசிகரித்து உறவு கொண்டு பொருள் வரங்குதல் பர்த்தையர்க்கு இயல்பு' (ப. 405) என்னும் கருத்தை நச்சினார்க்கினியர் 'மதுரைக்காஞ்சி' உரையில் குறித்துள்ளார்.

முடிவுரை

"எவன் ஆல வாயிலைவந்து அழுதவாய் உடையன் என இயம்பப் பெற்றோன் எவன்புள்ளைப் பழுவம்பல இறவாது நிலைமனா எழுதி ரத்தேளன் எவன் பாம உயகாரி எவன்நச்சி எவன் ளார்க்கினியன் எனப்பே ரானன் அவன்பாத இருபோதும் எப்போதும் மலர்க எனது அகத்து மன்னோ" 23

என்னும் அறிஞர் உ. வெ. சாமிநாத ஐயரின் பாடல், நச்சினார்க்கினியரின் உரைப் பணியையும் நிற்கு எடுத்துக்காட்டுவதாகும். அறிஞர் வி. செல்வநாயகம் குறிப்பிடுவது போல், "நச்சினார்க்கினியரை ஒரு சிறந்த இலக்கண உரையாசிரியர் என்று கூறுவதிலும், கவிநயங்களை நுண்ணிதாக ஆராய்ந்து கூறும் ஒரு சிறந்த இலக்கிய உரையாசிரியர் என்று கூறுதல் மிகப் பொருத்தமுடைத்தாகும்." 24

குறிப்புகள்

1. வி. நர. மருதாசலக் கவுண்டர், புலமை தூல், ப. 216.
2. செ. வெங்கடராமச் செட்டியார், 'நச்சினார்க்கினியர்' கலைக்களஞ்சியம்: தொகுதி 6, ப. 275.
3. மா. இராசமாணிக்கனார், பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, பக் 765-766.
4. மு. அண்ணாமலை, நச்சினார்க்கினியர், பக் 7-8.
5. பெராசிரியர்கள் மு. அருணாசலமுடும், மு. வை. அரவிந்தமும் இக் கருத்தினர் ஆவர்.
6. மு. அண்ணாமலை, நச்சினார்க்கினியர், ப. 2.

7. பேராசிரியர்கள் வி. செல்வநாயகமும், மா. இராசமாணிக்கனாரும், ஏ.வி. சுப்பிரமணிய அய்யரும் இக் கருத்தினர்-ஆவர்.
8. வ. சுப. மாணிக்கம், சிந்தனைக் களங்கள், ப. 8
9. மு. அருணாசலம், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு: பதினான்காம் நூற்றாண்டு, ப. 116.
10. க. ஆறுமுகம், நச்சினார்க்கினியரின் இலக்கித் திறன் (அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவு), ப. 2.
11. மா. இராசமாணிக்கனார், பத்துப்பாட்டு-ஆராய்ச்சி, ப. 781.
12. மு. வை. அரவிந்தன், உரையாசிரியர்கள், ப. 282.
13. ஏ. வி. சுப்பிரமணிய அய்யர், தமிழ் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி, ப. 313.
14. வி. செல்வநாயகம், தமிழ் உரைநடை- வரலாறு, ப. 68.
15. வ. சுப. மாணிக்கம், தொல்காப்பியத் திறன், ப. 23.
16. மு. அண்ணாமலை, நச்சினார்க்கினியர் ப. 11.
17. இ. சுந்தரமூர்த்தி, 'நச்சினார்க்கினியர்', தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை: தொகுதி 5, ப. 142.
18. வ. சுப. மாணிக்கம், தொல்காப்பியத் திறன், ப. 23.
19. உ. வே. சாமிநாதையர், பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியருரையும், ப. XIII.
20. உ. வே. சாமிநாதையர், சிலக சிந்தாமணி மூலமும் நச்சினார்க்கினியருரையும், ப. 34.
21. உ. வே. சாமிநாதையர், சங்கத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும், ப. 159. (நச்சினார்க்கினியர் மேற்கோள்காட்டியுள்ள 83 நூல்களின் பெயர் பட்டியலை உ. வே. சாமிநாதையர் பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியருரையும்' என்னும் நூலில் தந்துள்ளார்.)
22. உ. வே. சாமிநாதையர், பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியருரையும், ப. 115.
23. உ. வே. சாமிநாதையர், ப. LXIV.
24. வி. செல்வநாயகம், தமிழ் உரைநடை- வரலாறு, ப. 66.

உற்றுழி உதவிய நூல்களும் கட்டுரைகளும்

1. அண்ணாமலை, மு. நச்சினார்க்கினியர், சிதம்பரம்: தொல்காப்பியர் நூல்கள், இரண்டாம் பதிப்பு 1963
2. அரவிந்தன், மு. வை. உரையாசிரியர்கள், சிதம்பரம்: மணிவாசகர் பதிப்பகம், திருத்திய பதிப்பு 1983, பக். 223-321.
3. அருணாசலம், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு: பதினான்காம் நூற்றாண்டு மாயுரம்: காந்தி வித்தியாலயம், 1969, பக். 115-121.
4. இராசமாணிக்கனார், மா. பத்துப்பாட்டு-ஆராய்ச்சி சென்னை: சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்திறை வெளியீடு, 1970, பக். 765-781.
5. சாமிநாதையர், உ. வே. பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியருரையும், சென்னை: ஸ்ரீ தியாகராச விவாச வெளியீடு, ஆறாம் பதிப்பு 1961.
6. சுந்தரமூர்த்தி, இ. 'நச்சினார்க்கினியர்', தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை: தொகுதி 5, சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 1980, பக். 137-187.
7. செல்வநாயகம், வி. தமிழ் உரைநடை- வரலாறு பேராசலம்: இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், 1957, பக். 50-51; 65-68.
8. வெங்கடராமச் செட்டியார், செ. 'நச்சினார்க்கினியர்' கலைக்களஞ்சியம்: தொகுதி 6, சென்னை: தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், 1959, பக். 275-276.

9

'உரை மணி'

மு. கதிர்வேசச் செட்டியார்

"நீர் காண்டற்கரிய இலக்கிய நயங்களையும் எசவு சமய உண்மைகளையும் உண்டு அவற்றைக் கவனியுறியுடையோர் விருப்பத்தக்க சீரிய செந்தமிழ் நடைமீல் எழுதி உதவியதே கதிர்வேசச் செட்டியார் தமிழ் மொழிக்குச் செய்த பெருந்தொண்டாகும்."

- வி. செல்வநாயகம்

I. உரையாசிரியர் அறிமுகம்

வரலாறு

மு. கதிர்வேசச் செட்டியார் (1881-1953) தலைகிறந்த தமிழ்மணி; நகரத்தார் மரபில் - கணியன் பூங்குன்றனார் பிறந்த மனையில் - தொல்நிய பெருமணி; தென்மொழி, வடமொழி இரண்டிலும் பழுத்த புலமை பெற்றுப் புலவர்க்கெல்லாம் புலவராக விளங்கிய அறிவுமணி; இருபதாம் நூற்றாண்டு உரையாசிரியருள் ஒப்பற்ற புகழ்மணி. அள்ளாதுக்கு மேலைச்சிவபுரிச் சன்மார்க்க சபையினர் அறிஞர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர் தலைமையில் 'பண்டிதமணி' (1925) என்ற பட்டத்தை வழங்கிச் சிறப்பித்தனர்; நடுவரை அரசினர் 'மகாசகோபாத்தியாய' (1942) என்ற பட்டத்தை அளித்துப் போற்றினர்; புலவர் பெருமக்கள் 'குறுபெரும் புலவர்' (1951), 'சைவ சித்தாந்த வித்தகர்', 'தமிழ் நயத் தந்தை' என்றும் பட்டங்களைச் சூட்டி மகிழ்ந்தனர்.

பண்டிதமணியின் வாழ்க்கை 'பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன்று அறிவற்றது, ஆள்வினை இன்மை பழி' என்றும் குறளுக்கு (618) இலக்கியமாக விளங்கவல்ல சிறப்புடையதாகும்.

அவர் இளமையப் பருவத்தில் இளம்பிள்ளை வாழ் நேரயாள் நாக்குண்டுப் பல ஆண்டுகள் வருந்தினார்; எனினும், சோழநக டிடக்காமல், அரிதின் முயன்று அறிய வேண்டியவற்றை அறிந்தார்; அசைவிலா மனக்கத்தொடு செயற்பட்டார் எனவே, ஆக்கமானது அவர் இருந்த இடத்திற்குத் தானே வழி தேட்டுக்கொண்டு வந்து சொந்தது அவர் வாழ்வில் பிறிதொரு தனிச்சிறப்பும் உண்டு. ஏழு திங்கள் கூடப் பன்னிக்கூடத்தில் பரிலாத அவர், பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் (1934-1946) பேராசிரியராகப் பணியாற்றும் அளவிற்கு உயர்ந்தார்; பல்கலைக்கழகத்தில் முறையாகப் பயின்று எந்தப் பட்டமும் பெறாத அவர், காலப்போக்கில் தம் 'உண்மை அறி'வால்-நுண்ணாண் நுழைபுலத்தால்-பல்வேறு சிறப்புப் பட்டங்களைப் பெற்றார். இச்சிறப்பியல்புகளைக் கருத்தில் கொண்டே அறிஞர் வ. சுப. மணிக்கம், 'உழைப்பால் உயர்ந்த ஒருவன்' என்றும், 'பாவால் உரைநாள் பகித்த தமிழர்க்கு நாவால் அறிவுணவு நல்குவோன்' என்றும், 'புலமையே உருவம் ஆனோன்; புலவந்தம் பாடல் பெற்றோன்' என்றும் தம் ஆசிரியப் பெருந்தகையாகிய பண்டிதமணியை நெஞ்சாரப் போற்றுகின்றார்.

பண்டிதமணியின் வரலாற்றில் கூறப்படுதக்க கிவ செய்திகள் வருமாறு: பண்டிதமணி இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தைச் சார்ந்த மதுபாலன்பட்டியில் 16-10-1881-இல் பிறந்தார். முத்துக்கருப்பன் செட்டியார் என்பது அவரது தந்தையின் பெயர்; சிவப்பி ஆச்சி என்பது அவரது தாயின் பெயர். அவரது திருமணம் 1912-ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்தது; வாழ்க்கைத் துணைவியின் பெயர் மீனாட்சி என்பதாகும். மனைவாழ்க்கைத் துணைவியின் பெயர் மீனாட்சி என்பதாகும். மனைவாழ்க்கையின் பல்பாக அலகுக்கு நன்மக்கள் என்மர் (ஆண் 5, பெண் 3) பிறந்தனர். பண்டிதமணி சோழவந்தான் அரசரு சண்முகனாரிடம் தமிழ் கற்றார்; தருவை நாராயண சாத்திரியாரிடம் வடமொழி பயின்றார்; காரைக்குடி சொக்கலிங்க ஐயானிடம் சமய அறிவு பெற்றார். 1909-ஆம் ஆண்டில் பண்டிதமணி மேலைச்சிவபுரிச் சன்மார்க்க சபையைத் தொற்றுவித்து அதன் வளர்ச்சிக்கும் வாழ்வுக்கும் ஒல்லும் வகையெல்லாம் அருந்தொண்டு ஆற்றினார். அவர் 1933-ஆம் ஆண்டில் எழுச் செலவு மேற்கொண்டார். அவரது மணிவீர 1941-ஆம் ஆண்டில் வள்ளல் அண்ணாமலையரசர் தலைமையில் நிகழ்ந்தது. ஏறத்தாழ ஐம்பது ஆண்டுகள் இடையறாது சீரிய தமிழ்ப்பணி புரிந்து, செம்மல் உள்ளத்தொடு வாழ்ந்து வந்த பண்டிதமணி 24-10-1953-இல் இவ்வுலக வாழ்க்கையை நீத்தார்.

2-20.

'உதயன சரிதம்', 'கலோசனை', 'மணியில் திறதேர்' (மிருச்சதிகம்), 'கக்கிர நீதி', 'கௌடலீயம்-பொருள் தூல்' என்பன பண்டிதமணியின் மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் ஆகும். பண்டிதமணியின் உரைநடை நூல்களுள் 'உரைநடைக் கோவை' (இரு பகுதிகள்), 'இலக்கிய நயம்', 'நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்களின் சீர்திருத்தம்' ஆகியன அடங்கும். 'பதிற்றுப்பத்தந்தாதி' என்பது பண்டிதமணி இயற்றியுள்ள செய்யுள் நூல். பண்டிதமணியின் 'சுதிரமணி விளக்கப் பேரரை', திருவாசகத்தின் 'திருச்சதகம்', 'நீத்தல்' விண்ணப்பம்' 'திருவெம்பாவை' ஆகிய பகுதிகளுக்கு வெளிவந்துள்ளது.

1982-ஆம் ஆண்டில் அறிஞர் ல. சுப. மாணிக்கத்தின் பெருமுயற்சியால் 'பண்டிதமணி நூற்றாண்டு விழா' விழ நினைப்பு பயனாகப் பண்டிதமணியாரின் பெரும்பாலான நூல்கள் மறுபடியும் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளன; 'ஊற்றுக்கோல்' (கவியரக முடியரசன்), 'பண்டிதமணியின் நடைகத் தழிற்' (புவவர் ஆ. பழநி), 'பண்டிதமணியின் நடை நயம்' (அறிஞர் இரா. மோகன்) என்னும் பண்டிதமணியைப் பற்றிய திறனுல்கள் மூன்று வெளிவந்துள்ளன.

திருவாசகத்திற்கு உரை எழுதலாமா?

'திருவாசகத்திற்கு உரை எழுதலாகாது' என்ற கொள்கை வழங்கிய நான் உண்டு. 'சேவன் முத்தரது அனுபவத்தினை உரை கொண்டு தெளிவுபடுத்த முடியாது' இது பற்றியே அப்பழங் கொள்கை எழுந்து தடையாடியது போலும்¹ என்பர் தெ. பொ. மனாட்சிகந்திரனார். எனினும் சொற்களின் பொருளையும் நயத்திணையும் வல்லவர் ஒருவர் எடுத்துரைப்பது என்பது இயலாததொன்று அன்று; தவறும் அன்று சொல் நயமும் பொருள் நயமும் அறியாதாருக்கு உரை ஒரு திறந்த வழிகாட்டியாம். மேலும், 'சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து சொல்லுதல் வேண்டும்' என்பதே திருவாசக ஆசிரியர் கருத்து.

"சொல்லற்கு அரியனைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச் சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார் செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ் பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து" (சிவபாரணம், 92-95)

என்பது மணிவாசகர் வாக்கு. எனவே உரை காண்டல் நூலாசிரியர் கருத்துக்கு மாறுபட்டதன்று. 'சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவ'தற்கு வல்லவர் ஒருவரின் உரை தேவைப்படுகின்றது. "கழை நாட்டு இலக்கியங்களுக்கு ஒரு தனிச்சிறப்பு உண்டு. அவற்றை உரைகளின் உதவி இல்லாமல்

எனினும் கற்க முடியாது' உரை வல்லவர் ஒருவரின் உதவியாலேயே அவற்றின் நயப்பொருளையும் நுண்பொருளையும் உலகம் உணர்ந்து இன்புற முடியும்"² என்னும் பேராசிரியர் எம். எஸ். பூர்ணாவிங்கம் பிள்ளையின் கருத்து இங்கே நினைவு கொடுத்ததற்காகும்.

திருவாசகத்திற்கு விரிவுரை காணும் பணியை முதலில் மேற்கொண்டவர் மறைமலையடிகள். அவர் திருவாசகத்தின் முதல் நான்கு பகுதிகளுக்கு மட்டும் (சிவபுரணம், சுரத்தித் திருவகவல், திருவண்டப் பகுதி, பொற்றித் திருவகவல்) விரிவுரை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். கா. கப்பிரமணிய பிள்ளை திருவாசகம் முழுமையும் எளிய முறையில் சுருங்கிய அளவில் உரை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். பண்டிதமணி, மறைமலையடிகள் உரை எழுதிய பகுதிகளை விட்டுவிட்டு, 'திருச்சதக'த்திலிருந்து தொடங்கி உரை எழுதியுள்ளார். அவர் திருவாசகத்தின் ஐந்தாவது பகுதியாகிய 'திருச்சதகம்' நூறு பாடல்களுக்கும், ஆறாவது பகுதியாகிய 'நீத்தல் விண்ணப்பம்' ஐம்பது பாடல்களுக்கும், ஏழாவது பகுதியாகிய 'திருவிவம்பாவை' இருபது பாடல்களுக்கும் பேரரை கண்டுள்ளார். அவரே தம் உரைக்குக் 'சுதிரமணி விளக்கம்' என்னும் பெருரை' எனப் பெயர் கொடுத்துள்ளார். 'ஒளிக்க திருவாசக மணியை விளக்கக் காட்டும் பெரிய உரை' என்றும், 'சுதிரேசனார் விளக்கிய பேரரை' என்றும் இருவகையாகப் பொருள் கொள்ளும் வகையில் இத்தொடர் மொழி அமைந்துள்ளது.

'திருவாசகத்திற்கு அருளிச்செய்த திருவாசகத் திருமறைக்கண் உள்ள திருவெம்பாவைக்குப் பாண்டி வளநாட்டில் பூங்குன்ற நாட்டுத் தலைநகராகிய மகிபாலன் பட்டி, மகாமகோபாத்தியாய முதுபெரும் புலவர் சைவ சித்தாந்த வித்தகர் பண்டிதமணி மு. சுதிரேசச்சட்டியார் இயற்றிய சுதிரமணி விளக்கம் என்னும் பேரரை முற்றுப்பெற்றது' (ப. 104) என்னும் குறிப்பு பண்டிதமணியின் 'திருவெம்பாவை' உரையின் முடிவில் காணப்படுகின்றது. இத்தகைய குறிப்பினை அவரது 'திருச்சதக' உரையின் முடிவிலும், 'நீத்தல் விண்ணப்ப' உரையின் முடிவிலும் காணமுடிகின்றது. 'குமரவேளை மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கிரனார் பாடிய திருமுருகாற்றுப்படைக்கு மதுரை ஆசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினார்க்குவியர் செய்தவுரை முற்றிற்று"³ என நச்சினார்க்குவியர் பத்துப்பாட்டு உரையின் முடிவில் எழுதியிருக்கும் முறையினைப் பின்பற்றிப் பண்டிதமணி இக்குறிப்பினை எழுதியுள்ளார் எனலாம்.

புகழாரம்

"வாசக மெல்லாம் மணிவா சகயாமோ?
காசெல்லாம் காணும்பொற் காசாமோ?—பேசலகில்
மன்னுமுளை யெல்லாம் மகிளால் மாநகரான்
சொன்னடிரைக் கீடாமோ? சொல்"

என்ப பண்டிதமணியின் உரைச் சிறப்பினைப் பாராட்டுவார்
கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை.

"பொருட்டெளிவும் சொல் வரையறையும் தலைத்தொடும்
கவைய மிகப் பயக்கும் தால் நயமும் ஒருங்கமைந்த கதிர்மணி
விளக்கமென்னும் இப்பொருரை சைவ சித்தாந்த நூற்பொருளை
ஒரு நாடகக் கதைபுரணில் வைத்து விளக்கும் இலக்கியமாக
மிளிர்கின்றது" என்பது பேராசிரியர் க. வெள்ளையாரணனாரின்
மதிப்பீடு. அவர் பரிமேலழகரின் உரைத்திறம் பண்டிதமணியால்
அமைந்திருத்தலைத் தம் முகவுரையில் சுட்டிக்காட்டுவர்.

"கருத்தரை பாட்டைத் தெளிவு படுத்துகின்றது; பதவுரை
சொல்லின் பொருளை எடுத்துக் காட்டுகின்றது; விளக்கவுரை
சொல்லின் நயத்தையும் பொருளின் நுட்பத்தையும் விளக்கிக்
காட்டுகின்றது. இதுதான் உரையாசிரியர்கள் கையாள வேண்டிய
சரியான முறை. இம்முறையில் தமிழ் இலக்கிய
நூல்களுக்கெல்லாம் உரைகள் வெளிவந்ததால் தான் தமிழ்
மறுமலர்ச்சியின் பயனைத் தமிழ் மக்கள் அடையலாம்" என்பது
அறிஞர் ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியாரின் புகழுரை.
"திருவாசகத்தைத் தமிழ் மக்கள் பொருள் தெரிந்து படிக்கும்
வண்ணம் உதவியவர் பண்டிதமணி" என்பது அவரது கருத்து.

முதலிஞர் ராஜாஜி, பண்டிதமணியின் திருவாசக உரையை
'ஒப்பியல்வற்ற உரை'¹⁰ எனப் போற்றுவார்.

II. உரை நெறிகள்

உரை முறை

"ஒவ்வொரு திருப்பாட்டிற்கும் கருத்துரைத்தல்
கண்ணழித்தல், பொழிப்புத் திரட்டல், அகலங் கூறல் என்னும்
நான்கு வகையாகக் கொண்டு உரை விளக்கம் செய்யப்படும்.
அவற்றுள் கருத்துரைத்தலாவது திருப்பாட்டை அடுத்து அதன்
திரண்ட கருத்தையும் முன்வைத் திருப்பாட்டோடு உள்ள
இயைபையும் கருக்கிக் கூறுதலாகும். கண்ணழித்தல் என்பது,
பதப்பொருள் சொல்லுதல். பொழிப்புத் திரட்டல் என்பது, மூல

பாடத்தின் பதங்களை விட்டு அவற்றிற்குச் சொல்லிய
பொருள்களைத் திரட்டிக் காட்டுதல். இவ்விரண்டு வகையும்
பதப்பொருள் கூறுமுடியாக அமையும் ஆதலின், விசிவஞ்சிப்
பொழிப்புத் திரட்டுதலைத் தனியே கூறினோம் அல்லவாம்.
அகலங்கூறலாவது, திருப்பாட்டின் பொருளைத் தாயமை
செய்தற்கு வினா விடை உள்நுறுத்தல், ஆற்றல்
முதலியவற்றாலும் குறிப்பாலும் சொற்களின் அமைந்து கிடக்கும்
பொருள் நயங்களை விளக்கியும், இன்றியமையாத இடங்களில்
மேற்கோள் காட்டியும் விளக்கிக் கூறுதலாகும் இம் முறையும்
முறையே கருத்துரை, பதவுரை, விளக்கவுரை என உரிய
இடங்களில் எடுத்தாளப்படும்"¹¹ எனப் பண்டிதமணி
திருச்சாத்திற்கு எழுதிய "உரைத் தொடக்கத்தில் தம் உரைமுறை
குறித்து விளக்கியுள்ளார் இவ்வுரை முறையினையே அவர் நீத்தல்
விண்ணப்பம், "திருவெம்பாவை" ஆகிய பகுதிகளுக்கு எழுதிய
'கதிர்மணி விளக்கப் பேருரைகளிலும் கையாண்டுள்ளார்.

"முன்னதைத் திருப்பாட்டில் இறைவனது அருமையில் எளிய
அழகைப் புலப்படுத்தருளிய அடிகள், இத்திருப்பாட்டில்
அவ்வருமையில் எளிமை அன்பு செய்வார்க்குப் பயன்படு
முறையைப் புலப்படுத்தத் தொடங்கி முதலில் மொழியால்
பாராட்டுதற்குரிய எளிமையை அருளிச் செய்கின்றார்" (ப. 25)
என்பது பண்டிதமணி "திருவெம்பாவை"யின் முன்றாம் பாடலுக்கு
எழுதியுள்ள கருத்துரை ஆகும். இதில் அவர் பாடலின் திரண்ட
கருத்தினையும், முன்னைய பாடலோடு இப்பாடலுக்கு உள்ள
இயைபினையும் கருக்கமாகக் கூறியுள்ளார்.

'பதவுரை' என்னும் பகுதியில் பண்டிதமணி பாடலின்
சொற்பொருளைத் தெளிவுறுத்தியுள்ளார்.

பண்டிதமணியின் உரைத்திறன் அவர் பாடலுக்கு
எழுதியுள்ள விளக்கவுரைப் பகுதியில் நன்கு மிளிர்க்
காண்கிறோம். அவர் இப்பகுதியில் பாடலில் உள்ள பல்வேறு
நயங்களையும் நுட்பமாக எடுத்துக்காட்டி யுள்ளார். "பத்தினையேறிற்
சிறந்த இந்நங்கை வாக்கு மனம் மெய் முன்றனாலும் கடுப்பட்டாள்"
இங்ஙனம் ஒருங்கு நிகழ்தல் நமக்கு அரிதாயினும் மொழிப்
பணியையெனும் முத்துறச் செய்வோமாக என்பது கருத்து இவள்
இறைவன் திருவடி முதலியவற்றின் உறுப்பழகை அகக்
கண்ணாற்கண்டு கண்ணிலாடினாள். அத் தகுதி நமக்கு
இன்றெனினும் அவ்வுறுப்புக்களை உவமை முகமாகக் காட்டும்
அழகிய தோற்றமுடைய மலர்களைப் புறக்கண்ணாற் கண்டு நாம்

தண்ணீரிலேனும் ஆடுவோமாக என்பார் 'ஏருவப் பூம்புளல் பாயந்தாடு' என்றார்" (பு. 79) என்பது பண்டிதமணி பதினெந்தாம் பாடலின் விளக்கவுரையில் எழுதியுள்ள நயக் குறிப்பு ஆகும். 'ஆண்டவனிடத்து எனக்கு அன்புண்டு என்று ஒருவன் வாயளவிற்பு கூறுதலினும் செயலளவில் மேற்கொட்டவே சிறந்ததென்பதும், இறைவழிபாடு செய்தற்குரிய காலத்தை அது செய்யாமல் வேறு நிகழ்ச்சிகளால் கழித்தல் கூடாதென்பதும், தேவர்க்கும் அரிய இறைவன் அன்பிற்கு எளியனாவன் என்பதும், இறையன்பில் பெட்டு ஏழுஞ்வேள் நலை என்றும் இழிந்த தாகாதென்பதும் பிறவும் இந் திருப்பாட்டால் புலப்படுத்தப்பட்ட படியாய்' (பு. 24) என்பது பண்டிதமணி இரண்டாம் பாடலின் விளக்கவுரையில் தெளிவுறுத்தியுள்ள நுட்பக் குறிப்பு ஆகும்.

நாவாசிரியரைப் போற்றல்

"திருவாசகத் திருப்பாடல்களுக்கு உரை கண்டார் பலராவர். அவ்வுரைகளைக் கொண்டு நுவின் உண்மைப் பொருளைப் பெரும்பாலும் உள்ளவாறு அறிதற்கியலாமையால் 'சொல்லிய பாட்டின் பொருளுரை' என்று சொல்லுவார்' என்று அடிகள் ஆணையிட்டிருளியபடி, அவனருளே கண்ணாசகக் கொண்டும், அடிகள் திருவுருவத்தை இடையறாது நினைவுகூர்ந்தும் கூடியவரை பொருள் காண முயன்றேன். அம் முயற்சி திருவருளால் ஓரளவிற்பயனுடையதாயிற்று"¹² எனப் பண்டிதமணி 'நீத்தல் விண்ணப்ப' உரைக்கு எழுதிய முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இப்பகுதி திருவருளின் மேல் அவருக்கு இருக்கும் ஆழ்ந்த பற்றையும், நாவாசிரியரான மாணிக்கவாசர்பால் அவருக்கு இருக்கும் அளவற்ற மதிப்பையும் துலக்கிக் காட்டுவதாகும்.

பண்டிதமணி திருவாசகத்தின் அருமை பெருமைகளைக் குறித்துத் தனிநூல் ஒன்று எழுதவேண்டும் என்று விழைந்தார். "இன்னும் இத்திருவாசகத்தின் அருமை பெருமைகள் அளப்பரியனவாம். இதனைப் பற்றித் தனித்து ஓர் உரைநடை நூல் எழுத எண்ணியிருக்கின்றோம் ஆகலின், ஈண்டு இம்மட்டில் அமைகின்றோம்"¹³ என்று, "தசகாரியவுண்மை இத் திருச்சகத்தின் அமைத்திருக்கலால் தனியே ஆராய்ந்து திருவாசகத் தேன் என்னும் நூலில் விளக்கிக் கூறுவாம்"¹⁴ என்றும் அவர் தம் விழைவை இரு இடங்களில் வெளியிடவும் செய்தார். எனினும் அவர் காலத்தில் அவ்விழைவு நிறைவேறாமலே போயிற்று. அது நம் தலக்குறையே ஆகும்.

"... 'தம் புலமையில் கடமை திருவாசகவுரையே' என்று நோய்மணி காலத்தும் ஆராக் காதலால் ஒருமைப்பட்ட பண்டிதமணி திருவெம்பாவை உரையை முடித்த பின்னும் திருவம்மாளையின் சில பாடல்களுக்கும் ஆளநீதக் களிப்பாக உரை வரைந்து கொண்டிருந்தார்"¹⁵ என அறிஞர் வ. சுப. மாணிக்கம் தம் 'பண்டிதமணியின் ஓதாண்டுகள்' என்றும் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ள கருத்தும் ஈண்டு மனங்கொளத் தக்கதாகும்.

பண்டிதமணி திருவாசகத்திற்கு உரை எழுதுவதைத் தம் வாழ்நாள் தொண்டாகக் கருதினார். நொடிநாள் காலத்தும் அவரது சிந்தை திருவாசகத்திற்கு உரை எழுதுவதிலேயே சென்றது உரை வெந்தர் ஓளவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை, 'உரை எழுதுவது ஒரு ஓதாண்டுகள்' என்று தம் கட்டுரையில் தொடக்கத்தில் குறிப்பிட்டுள்ள ஒரு நிகழ்ச்சி ஈண்டு நினைவுகூரத்தக்கதாகும். அந் நிகழ்ச்சி வருமாறு: "நீதிபதி ஒருவருடன் உரையாடுகையில், 'ஓய்வு பெற்றுக் கொண்ட நீங்கள் இப்போது என்ன செய்கிறீர்கள்?' என்று என்னைக் கேட்க, அவர்க்கு நான் 'ஓய்வு கொள்ளுகிறேன்' என்றேன். உடனிருந்த நண்பர்கள் கல்லென்று சிரித்தனர். 'இல்லை; ஏதாவதும் ஒரு வேலை செய்ய வேண்டுமே! உடல்நலத்துக்கு அது மிகவும் வேண்டுவதென்றாயிற்று என்று கேட்டேன்' என்றார். 'பொள்ளாசகி வள்ளல் திரு. நா. மகாலிங்கம் அவர்கள் விரும்பிய வண்ணம் திருவருட்பாவுக்கு உரை எழுதுகின்றேன்' என்று விடை கூறினேன். 'நூலுக்கு உரை எழுதுவது ஒரு வேலையாகுமா?' வேலை என்றால் 'செய்யவருடைய ஓனித்தன்மையை (Individuality) வெளிப்படுத்துவதாக இருக்கவேண்டும்; நூலாசிரியர் வெளியிட்ட கருத்துக்களை, அவற்றை முடிவிற்குக்கும் அரிய சொற்களை நீக்கி, எளிய சொற்களால் உரைப்பது தானே உரை? அதனை எழுதுவதை ஒரு வேலையாக எப்படிக் கருதுவது?' என்றார் அவர். 'நிலையை அதுவாகலின், நீதிமன்றத்தில் வழக்காட்சி செல்லும் மக்கள் பொருட்டு நீதிபதிக்கு வழக்கெடுத்து உரைக்கும் வழக்கறிஞர்கள் செய்வது வேலையாகுமா? அதுவும் உரைகாரர் உரை வேலை போல்வது தானே? அது சிறந்த வேலையாகப் பொருள் பயந்து மக்களை உயர்த்தியிருக்கிறது அல்லவா? நீங்களும் அக்கூட்டத்தில் வளர்ந்து வந்தவர் தானே' என்றேனாக, மேற்கொண்டு தொடர்ந்து பேச்சிடையே உரையாசிரியரது உரை மரபு விரிவாக நினைக்கப்பட்டது"¹⁶ இந்நிகழ்ச்சியின் வரலாறு

உரையாசிரியரின் பணியை இந்த உலகம் எப்படி, எடை பொருதிற்று என்பதையும், உண்மையில் உரையாசிரியரது பணியின் அருமை எத்தகையது என்பதையும் அறியலாம். 'தொகைபடும் நன்னூலுக்கு எல்லாம் நயவுரை செய்குவையெல் என்பனையும் தானே இறும்' என வ. சப. மாணிக்கம் தம் ஆசிரியர் பெருந்தகை பண்டிதமணியார்க்குக் கூறிய மருத்தும் - வாழ்த்தும் - இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சொற்பொருள் விளக்கம் கூறுதல்

பண்டைய உரையாசிரியர்களை அடி.யொற்றிப் பண்டிதமணியும் சொற்களுக்கு நயப்பொருளும் நுண்பொருளும் கூறுகின்றார். இவ் வகையில் நிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கதெனில் சொற்பொருள் விளக்கங்கள் வருமாறு:

"திருவென்பது தெய்வத் தன்மைவென்றும் பொருளுடைய மங்கல அடைபொழியாகும்" (ப. 1).

"புரணுதல் - விழிப்புண்டாதற்குத் தொடங்கும் முதற்செயல். அஃது எண்டு இலக்கணைச் சொல்லாக நின்று எழுதலைக் குறிக்கும்" (ப. 16).

"நேரிழை - தகுதியான அணிகலை. நண்டுத் தகுதி கண்ணிமைக்குரியதாகும். இது நேரிழையிற் என்பதற்கும் ஒக்கும்" (பக். 20).

"சித்தம் கவுகியார் - நெடுகிற்கு அழகு தாய்வையாதலின் தாய நெடுகடையார் 'சித்தம் அழகியார்' எனப்பட்டனர்" (ப. 29).

"ஹம் - அபயம் வெண்புக் கூவும் குறிப்பு மொழி" (ப. 39).

சொல்லுக்குப் பொருள் கூறும்போது, தம் கருத்துக்கு அரணாகப் பண்டைய உரையாசிரியரின் குறிப்பையேயோ, இலக்கணச் சான்றையோ எடுத்துக் காட்டுவது பண்டிதமணியின் உத்தி¹⁶ "ஹ - பொலிவு 'சாறயர் களத்து வீறுபெறத் தொன்றி' (திருமுருகு 283) என்புழி அப்பொருட்டாதல் அறிக." (ப. 91) என்றும், "தேனும் - பெரெண், ஒரு தொழித் தேவர் விண்ணிற் பொலிய' (திருநான. தேவா. 1-74-7) என்பது தமிழ் மறை" (ப. 58) என்றும், "தன்மை நண்டு மென்மைப் பொருட்டு. 'முயக்கிடைத் தன்வளி பொழி' (திருக்குறள் 1239) என்புழித் 'தன்மை நண்டு மென்மை மெனின்று' என்பர் பரிமேலழகர்"

(ப. 91) என்றும் திருவென்பொருளை உரைநிலை இடைபெ ளுறும் பகுதிகள் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவை ஆகும். 'வளர்தல் - கண் வளர்தல்; துல்லாதல். ஆனிலையெல் மெலங்கு தி வளர்தலு என்புழி அப்பொருட்டாதல் அறிக' (ப. 15) எனப் பண்டிதமணி ஓர் இடத்தில் தம் கருத்துக்கு அரணாகத் தீயியப் பிரயத்தலிலிருந்து மேற்கொள் காட்டியிருப்பது மணியொருளத் தக்கதாகும்.

மேற்கொள் காட்டுதல்

பண்டிதமணியின் திருவென்பொருளை உரை அவரது பரந்தூயிட்ட தமிழ் இலக்கண, இலக்கிய, சமய நூலறிவைத் தேவ்ளிதன் காட்டவல்லதாகும்.

பண்டிதமணி தமக்கு முன் வாழ்ந்த நூலாசிரியர்களைப் 'பெரியோர்' என மதிப்பொடு கட்டுகின்றார்; அவர்களது நூல்களைத் 'தமிழ் மறை' என்றும், 'திவநெறிப் பழுவல்' என்றும் ஆர்வத்தொடு குறிப்பிடுகின்றார்; அவர்களது கருத்துக்களை 'அருளுரை' என்றும், 'பொருளுரை' என்றும் 'திருவாக்கு' என்றும் கூறுகின்றார்.

திருமூலர், திருநானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், செக்கிழார், சிவஞான முனிவர், தாயுமானவர், இராமலிங்க அடிகள், நம்பியாண்டார் நம்பி, பரஞ்சோதியார், குமரகுருபரர் ஆகிய சிவநெறிச் செல்வர்களின் பாடல்களைப் பண்டிதமணி தம் திருவென்பொருளை உரையுள் பல இடங்களில் மேற்கொள் காட்டியுள்ளார். திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்தை அவர் 12 இடங்களில் எடுத்தாண்டுள்ளார்.

சைவ சாத்திரங்களுள் மெய்கண்டார் இயற்றிய சிவஞான போதத்தையும், அருணந்தி சிவாச்சாரியார் இயற்றிய சிவஞான சித்தியாரையும் பண்டிதமணி மிகுதியாக மேற்கொள் காட்டியுள்ளார். சிவஞான மாயாடியத்திலிருந்தும் அவர் மேற்கொள் காட்டியுள்ளார்.

பண்டைத் தமிழ் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத் திண்கூறும், திருமுருகாற்றுப்படை பட்டினப்பாலை, திருக்குறள், நான்மணிக்குழை, சிலப்பதிகாரம், ஹைதம் ஆகிய இலக்கிய நூல்களிலிருந்தும் பண்டிதமணி பொருத்திய மேற்கொள் காள் பலவற்றை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அவர் திருக்குறளை 8 இடங்களில் மேற்கொள் காட்டியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பண்டைய உரையாசிரியர் கல்பாள் பெருமதிப்புக் கொண்டவர் பண்டிதமணி. அவர் தம் 'திருவெம்பாவை' உரையில் இடையிடையே அரும்பதவுரையாசிரியர், சிவஞான முனிவர், நச்சினார்க்கினியர், செனாவரையர், பரிமேலழகர் ஆகிய உரையாசிரியர்களின் கருத்துகளை மேற்கொள் காட்டியிருப்பதனால் இதனை நன்கு உணரலாம். பரிமேலழகர் உரையில் பண்டிதமணி 3 இடங்களில் மேற்கொள் காட்டியுள்ளார்.

திருவாசகத்தின் பிற பகுதிகளிலிருந்தும், திருக்கொளையாரி லிருந்தும் பண்டிதமணி மேற்கொள் காட்டியுள்ள இடங்கள் பலவாகும். 'பத்தி ளைவழிற் படுவோள்' (ப. 14), 'அருமைகளில் எனிய அழகு' (ப. 19), 'அவனருளை கண்ணாகக் காணினவ்வார்' (ப. 38) போன்ற திருவாசகத் தொடர்களளை அவரது உரைநடைநில் பரக்கக் காணலாம்.

பண்டைத் தமிழ் நூல்களின் தொடர்களையோ வரிகளையோ உரைநடையாக எழுதும் போக்கினையும் பண்டிதமணியிடம் சிறப்பாகக் காண முடிகின்றது. ஒர் எடுத்துக்காட்டு வருமாறு: "இந்திரன் முதனிய தேவர்கள் நல்வினைப் பயனாக விண்ணுலக வாழ்க்கை பெற்றவரேயன்றி விளைவின்கு விளங்கிய அறிவின் முனைவராகக் கருத்தகவரவ்வர்" (ப. 77). இப்பகுதியில் 'வினைவின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின், முனைவன் கண்டது முதனாள் ஆகும்' என்னும் தொல்காடிய மரபிவல் நூற்பாவின் (96) தொடர் இடம்பெற்றிருப்பது கண்காடு.

வடமொழிப் பரிந்து

பண்டிதமணி கருவை நாராயண சாத்திரியார் என்பவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு ஐந்து ஆண்டுகள் வடமொழி பரிந்துரை; அவருக்கு மாதம் எட்டு ரூபாய் வீதம் சம்பளம் கொடுத்து வந்தார். "தமிழும் வடமொழியும் சுற்றவர்களில் முதன்முதல் ஏபுமபேசாசிரியக் (காசியேசுவரத்தியாயக்) என்னும் பட்டம் பெற்றவர் பண்டிதமணியே" என்பர் பெராசிரியர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை.³⁰

பண்டிதமணியின் வடமொழிப் புலமையைக் காட்டும் சான்றுகள் பலவற்றைத் 'திருவெம்பாவை' உரையில் காண்கிறோம். அவர் 'திருவெம்பாவை'யின் தொடக்கத் திருப்பாட்டுக்கு எழுதிய விளக்கவுரையில், அரும்பெருஞ்சொதியாக விளங்கும்

இறைவியல்பைக் குறித்துச் சிவானந்தலகர் என்னும் வடமொழி நூலில் சங்கராசாரியர் கவாடிகள் கூறிய ஒரு கவோகக் கருத்தினை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். "புகழியாகிய இறைவர் தாமரை நாயகனாகிய ஒரு சூரியன் விண்மண் முழுதும் நிறைந்த பெரிய இருட்டி குழைவையொட்டிக் காண்பார் கண்களும் புலனாகின்றார்; நீ கொடி சூரியவொளியுடையவனாக இருந்தும், கண்களாக்கும் புலனாகாமையொடு சிறிய என் அகலிருளையும் போக்குகின்றாயல்லை என அகலிருள் நீங்கால் ஒழிக்க இயலாத அத்துணை வளியை எந்தளம் உடையதாகும்? ஆதலின், அஞ்ஞானம் முழுதையும் ஒழித்துக் காட்டி தந்திருவாயாக" (ப. 14) என அக் கவோகக் கருத்தினைத் தமிழில் அழகுற மொழிபெயர்த்துத் தந்துள்ளார். இப்பகுதி பண்டிதமணியின் வடமொழிப் புலமையைக் காட்டுவதொடு. அவரது மொழிபெயர்ப்புத் திறனையும் ஒருங்கே உணர்த்துவதாகும்.

பண்டிதமணியின் வடமொழிப் புலமையைக் காட்டும் சான்றுகள் பல அவரது 'திருவெம்பாவை' உரையின் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் சில வருமாறு:

1. 'திருவெம்பாவையின் பதினொன்றாம் பாடலில் வரும் 'செல்வா' என்னும் வினிகுப் பண்டிதமணி 'விட்டுத் திருவினையுடையாய் எனப் பொருள் கூறுவார்; வினிகுவுரையின் 'செல்வம்-விட்டுத் திரு; மொகடி ஐகவரியம் என்பர் வடநூலார்' (ப. 61) எனக் குறிப்பிடுவார்.

2. 'திருவெம்பாவையின் பதினென்றாம் பாடலில் வரும் 'தங்கண் மலங்கழுவு வார்வந்து சார்தலினால்' என்னும் வரிக்குப் பொருள் எழுதும்போது பண்டிதமணி, 'வடமொழி மதம் பற்றித் தம் ஏன நீர் பண்மையாகக் கூறப்பட்டது' (ப. 69) எனக் குறிப்பிடுவார்.

3. "இசையின் தொற்றத்திக்குச் சரம வேதம் இடனெய வடமொழி வரணர்" (ப. 73) என்றும், "அவி, ஆணாகவும் பெண்ணாகவும் இல்லாமல் ஆண்மையும் பெண்மையும் திரிந்தவுருவாகும் அது பொருள்வகையால் உயர்நினைவாயினும் சொல் வகையால் அந்நினைப்பாற்படும் வடமொழியில் பிறமம் என்னும் சொல்லும் அவ்வாறே நடிஞ்சு விக்கனாதல் ரண்டு கருத்தகத்து' (ப. 92) என்றும் பண்டிதமணி தம் 'திருவெம்பாவை' உரையில் வாய்ப்பு உண்ட இடங்களில் எல்லாம் வடநூலாரின் கருத்துகளைச் சுட்டிச் செல்வதைக் காண்கிறோம்.

பிறர் கருத்தைச் சுட்டல்

பிறர் கருத்தைச் சுட்டியும் மறுத்தும் எழுதித் தம் கருத்தை நிலைநாட்ட வேண்டிய பொறுப்பு ஓர் உரையாசிரியருக்கு உண்டு. பண்டிதமணி தம் திருவாசகப் பேருரையில் இப் பொறுப்பினைச் செவ்வனே நிறைவேற்றியுள்ளார்.

'திருவெம்பாவை' உரையில் பண்டிதமணி பிறர் கருத்தைச் சுட்டும் இடங்களே காணப்படுகின்றன; மறுக்கும் இடங்கள் காணப்படவில்லை.

'பாசம் பரஞ்சோதிக்கு எப்பாய்' என்பது 'திருவெம்பாவையில் வரும் இரண்டாம் பாடலின் தொடக்க வரி. இவ்விடக்கு எழுதிய விளக்கவுரையில் பண்டிதமணி "எப்பாய் - என்று கூறுவாய். எப்பாய் என்றதற்கு எலும்பாகக் கரையுமாறு எனப் பொருள் கூறுவாருமுள்" (ப. 21) எனப் பிறர் கருத்தினைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

'திருவெம்பாவையின் பத்தொன்பதாம் பாடல் 'உங்ககையிற் பின்னை உனக்கே அடைக்கலம்' என்னும் பழமொழியொடு தொடங்குகின்றது. "இப்பழமொழி திருமறைக் காலத்தில் மணமனை மணமகன்பால் ஓம்படுத்தப் பொருட்டுப் பெற்றோர் கூறுங் கூற்றாகப் பண்டு வழங்கியது என்ப. மணமகன் கைப்பிடித்த ஞான்றே அவனுக்கு அப்பெண் உரியவளாகவும், அவளைப் பெற்றோர் தம் ஆர்வத்தால் 'திறப்பு முறையிலும் பாதுகாத்துக் கடமை நிற்பாலதே' என வற்புறுத்திக் கூறுமுடியாக எழுத்தாகும் இப்பழமொழி" (ப. 95) என்பது பண்டிதமணி இப்பழமொழிக்குத் தரும் விளக்கம். இவ் விளக்கத்தினைத் தருவதோடு அமையாது, "இத் திருப்பாட்டிற்றோர்த் 'உங்ககையிற் பின்னை உனக்கே யடைக்கலம்' என்னும் பழமொழி ஒரு தாய் தன் குழந்தையைக் கையிலேந்தி யிருக்கங்கால் பிறரொருவர் கூற்றாக எழுத்தென்பாரும், பெற்றோர் தம் குழந்தையைப் பாதுகாக்கு நிமித்தம் பற்றோர்பால் கையடைப்படுத்து நிலைநிற்குறியதாக எழுத்தென்பாரும் உள்" (ப. 99) என இப்பழமொழிப் பற்றிய பிறரது கருத்து விளக்கங்ககளையும் பண்டிதமணி தம் உரையில் முடிவில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

பாட வேறுபாடு தருதல்

பண்டிதமணி 'திருவெம்பாவை' உரையில் இடையிடையே தம் காலத்து வழங்கிய பாட வேறுபாடுகளையும் சுட்டிக் செல்கின்றார்.

"மனாநீ நென்னரை நாளைவந்து உங்களை நானே எழுப்புவன் என்றழிக நாணமே போன நினை பகராய் இன்னம் ஸந்திந்தே"

என்றுப் வரிகள் 'திருவெம்பாவை'யின் ஆறாம் பாடலில் எழுபனவாவாகும். இப்பாடலுக்கு எழுதிவ விளக்கவுரையில் பண்டிதமணி, "என்றதும் நாணமே என்பதும் பாடல்" எனப் பிறரொரு பாடம் வழங்குவதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

'திருவெம்பாவையின் பத்தாம் பாடலில் மானிக்கவர்சன், வேதமுதல் விண்ணாரும் மண்ணும் துதித்தாலும், ஓத உலவா ஒரு தோழன் தொண்டர் உளன்' என இறைவனின் பெருமையினைப் போற்றிப் பாடுகின்றார். "மறைகளும் அவற்றை எடுத்தியம்பிப் பொருள் விளக்கும் நெவரும் மக்களும் எத்தனைகா காலம் புகழிலும் அப்புகழரைகளால் அளவிட்டு உரைக்க முடியாத பெருமை வாய்ந்தவன் இறைவன். அத்துணைப் பெரிப்போன் தன் தொண்டர்க்குச் சிறந்த நன்மனாலான் என்பார் 'ஓத லவ்வா ஒரு தோழன் தொண்டருளன்' என்றார்" என்பது பண்டிதமணி இவ் வரிக்குக்கு எழுதும் விளக்கம். "இனி ஒரு தோழந் தொண்டருளன்" எனப் பாடல் சொண்டு, ஒப்பற்ற மிகுதியான தொண்டரைபுடையான் எனக் கொடலும் ஒன்று தோழம் - பெரென்" (ப. 58) என்னும் அவரது உரைக் குறிப்பால் 'ஒரு தோழன் தொண்டருளன்' என்ற தொடருக்கு வழங்கிய பிறரொரு பாடத்தை அறிகின்றோம்.

வினா - விடைப் பாதங்கு

"ஒரு வினாவையும் அதற்கு இறுக்கும் விடைவையும் ஒன்று சொத்து உரைநடையில் அமைக்கும்போது அவற்றை 'எளிக்' என்ற சொல்லானவே தொடுத்து 'என்பது' என்ற சொல்லால் முடிப்பது பண்டித காலத்தில் பெருவழக்காக இருந்தது" என்பார். பண்டைய உரையாசிரியர்களிடம் 'பரவளாகக் காணப்படும் இவ் வழக்கினைப் பண்டிதமணியின் உரையிலும் ஆங்காங்கே காணமுடிபுகின்றது. இரு எடுத்துக்காட்டுக்கள் வருமாறு:

"இதன்னை 'மாதேவன் வாய்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்து' என்றதனால் சத்தியை வியத்தது என்னும் உள்ளுறை குறிப்பிற் புலப்பட வைத்தவாறாம். 'என்னை? இறைவன் திருவடி இறையருளாகிய சிவசத்தியைக் குறிக்குமாதலின், திருவடி வாழ்த்துச் சத்தியை வாழ்த்தியதாகுமென்பது" (ப. 18).

அணிந் துரையில் குறிப்பிடுவார். பண்டிதமணி காட்டும் சொல் நயங்களுக்கு இரு சான்றுகளைக் காண்போம்.

'திருவெம்பாவை' ஆறாம் பாடலின் தொடக்கத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 'மாளே' என்ற விளிச்சொல்லுக்குப் பண்டிதமணி எழுதியுள்ள உரை விளக்கம் படியப்பவர் சிந்தனைகளைத் தூண்ட வல்லதாகும். அவ் விளக்கம் வருமாறு: "மாள்-உலம ஆகுபெயர்; பெண்ணையணர்ந்திற்று. கண்ணிவ ரெல்லோரும் முன்னை நாளில் ஒருங்கே கூடிய பாவை நோன்பு குறித்து விடியமுன் தீராடப் போதல் பற்றிச் சூழ்த்த பொழுது இப்பொழுது எழுப்பப்படும் பெண், 'மாளே' விடியமுன் எழுத்து வந்து நும் எல்லோரையும் எழுப்புவேன்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்ப் பின் அதனை மறந்து மற்றெல்லோரும் தன் கடைவாளிலில் வந்து இறைவன் புகழ் பாடுதலைப் படுக்கைவிற் கிடந்தவாறே அறிந்து நாணத்தால் அஞ்சி நோக்கினனாதலின், அக்குறிப்பறிந்த மகளிர் மருட்சி நோக்குக் குறித்து, 'மாளே' யென்று அழைப்பாராவின். சமணர் வஞ்சகச் சூழ்ச்சியால் மனம் வருந்தியிருந்த மங்கையர்க்கரசியாரை நோக்கி அக் குறிப்பையணர்ந்த திருவான சம்பந்தர் 'மாளே' என்கிறி மாதிராய் என்று அழைத்ததும் ஈண்டுக் கருதத்தக்கது" (பக். 41-42).

'திருவெம்பாவை' ஏழாம் பாடலில் மாணிக்கவாசகர் இறைவனைத் 'ஞென்னன்' என்னும் சிறப்புப் பெயரால் சுட்டுகின்றார். இங்ஙனம் சுட்டுவதன் நயத்தைப் பண்டிதமணி தம் உரையில் நன்கு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். "தென்னன் - பாண்டியன். 'வழுதி' மருமகனாகி மீன்தொக்கின், மடவரலை மணத்துலக முழுதாண்டி, சுந்தரனாதலின் இறைவனைத் தென்னன் எனப் பலவிடத்துங் கூறுவார். எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவனாயினும் நேரில் ஆட்சி புரிந்த சிறப்புரிமை தோன்றத் தென்னாடுடைய சிவன்' எனக் கூறியதும் ஈண்டு உணரத்தக்கது. இறைவன் இறைவி முருகன் இம் முலரும் ஆரக புரிந்த பெருமை இப்பாண்டி நாட்டிற்கேயுரியது" (ப. 46) என்பது அப்பாது உரை விளக்கம்.

தொடர் நயங்கள்

'பாவெண்ப்புவது உன் பாட்டு' என்று மாணிக்கவாசகரைப் பார்த்து, சிவப்பிரகாசர் கூறுவது; முழு உண்மை; வெறும் புகழ்ச்சி இல்லை. 'திருவாசகம் ஒரு தித்திக்கும் தேன் விருத்து. பாட்டுலகில் எழுந்த வித்தைகளில் எல்லாம் சிறந்த வித்தை இதுவே ஆம்' என்பர் அறிஞர். தூவறி புலவரால் ஒருக்கே பாராட்டப்பெறும் திருவாசகத்தில் பொருள் பொதிந்த தொடர்கள் பற்பல காணப்படுகின்றன. இத்தொடர்களின்

நயங்களையும் நுட்பங்களையும் பண்டிதமணி தம் உரையுள் செவ்விதழ் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

மாணிக்கவாசகர் 'திருவெம்பாவை'யின் தொடக்கப் பாடலில் இறைவனை, 'ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ் சொதி' எனப் போற்றிப் பாடுகின்றார். இப்பாடலில் வரும் 'அரும்பெருஞ்சொதி' என்னும் தொடருக்குப் பண்டிதமணி எழுதியுள்ள உரை விளக்கம் வருமாறு: "ஒளி நிலையைத் திருமூலர், அண்டவொளி, பிண்டவொளி, அகண்டவொளியென மூவகைப்படுத்திக் கூறுவர். அண்டவொளி ஞாலிற்று திங்கள் விண்மீன் முதலியவற்றிலுள்ளது. பிண்டவொளி உடம்ப்பொடு கூடிய வுயிரினிலுள்ளது. அகண்டவொளி ஞான மயமாகிய இறைவன்பாலுள்ளது. அங்கில்கொனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய் என்று தாயுடானவர் கூறியதுங் காண்க. ஒற்றுமை நயத்தால் அகண்ட வொளியாகவே இறைவனைக் குறிக்கொண்டு பரஞ்சொதி யெனவும், பெருஞ்சொதி யெனவும், பெரொளிப் பிழம்பு எனவும் பெரிவொர் வழங்குவர். இங்ஙனம் இறைவன் பெரொளிப் பிழம்பாகத் திகழவும், மாயாகாரியமாகிய உலகப் பார்வைகூடிய ஆணமாக்கள் உணர்த்தற்கு அரிவனாவன் என்பது தோன்று, 'அரும்பெரும் சொதியை' என்றார். அருமை-பாசஞான பக ஞானங்களாகிய வாக்கு மனங்களுக்கு எட்டாத தன்மை; பதி ஞானமாகிய அநுபவ வுணர்வுக்கே புலப்படும் இயல்பினன் என்பதாம்" (ப. 13).

'ஏலேசரெம்பாவாய்' என்பது 'திருவெம்பாவை'ப் பாடல்களின் ஈறுதொறும் வரும் ஒரு தொடராகும். இத்தொடருக்குப் பண்டிதமணி கூறும் விளக்கம் அவரது பழுத்த மெய்ப் புலமையைத் தெள்ளிதின் காட்டுவதாகும். அவ் விளக்கம் வருமாறு: "திருப்பாட்டுக்களின் ஈறுதொறும் வரும் 'ஏலோரெம்பாவாய்' என்னுந் தொடர்க்கு 'எங்கள் பெண்ணே யாங் கூறுவதை யெற்றுக்கொள்; ஆராய்ந்து பார்' என்று பொருள் கூறி எழுப்பப்படுவவள் மேலெற்றி விளியாகவும் ஏவலாகவும் கூறுதல் ஈண்டும், இன்னுஞ் சில திருப்பாட்டுக்களில் கன்னி யொருத்தியை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறும் இடங்களிலும் பொருத்தும். ஆயினும் எல்லாத் திருப்பாட்டுக்களிலும் பொருள் முடிபொடு இயைவதன்று. கன்னிப் பெண்ணைத் தனித்தனியாகவன்றிக் குழவாக முன்னிலைப்படுத்தியும், இறைவனையும் மழையைப் முன்னிலைப்படுத்தியும் கூறப்பட்டிருத்தலின் பொருள் முடிவும் அவற்றொடியையவ ஆங்காங்கு வேறாகக் கொள்ளல் வேண்டும். ஆதலின், 2. 21.

இறுதிதோறுமுள்ள 'ஏவொரெம்பாவாய்' என்புழி ஏனும் ஓனும் அசையெனவும், எம்பாவாய் என்பது நொய்பிற்கு அகிட்டான தெய்வமாகிய பார்வதி தேவியை அடிக்கடி நினைவு கூர்த்துநீய நன்மொழியெனவுங் கொள்ளல் வேண்டும். சிலப்பதிகாரம் 29-ஆவது வாழ்த்துக் காதையில் 'விங்குநீர் வேளி' என்பது முதலியவற்றின் சுற்றில் 'பாடேலோர் அம்மாணை' என்புழி, 'ஏனும் ஓனும் அசை' என்று அரும்புதரையாசிரியர் கூறிவிடுத்தலும் அநிக மகளிர் மேற்கொண்ட நோன்பு பாணை நொன்பு ஆதலிங் அதற்கேற்ப அப்பெயராலே யொருவரை யொருவர் விளி கொள்ளலானாரென்பதும் ஆம். பெண்கள் விளையாட்டு நிகழ்ச்சியில் தம் இயற்பெயரை விட்டு விளையாட்டிற்குரிய பெயரைவிட்டு வழங்குதலை உலகியலிற் காணலாம். திருவம்மாணை முதலியவற்றிலும் இவ்வாறு வழங்கப்பட்டிருத்தல் காண்க. ஆகவே ஏலோரெம்பாவாயென்பது இவிய ஓசையுடையதாய் மேற்கொண்ட நொன்பிற்குரிய தெய்வ மந்திரமாக விளங்கும் அடிநிறைவென்பது புலனாம். எல்லாத் திருப்பாட்டுக்களுக்கும் இஃதொக்கும்" (பக். 17-18).

யொருள் நயங்கள்

"இறைவனோடு பாடலால் நேராகப் பேசும் பெறு பெற்றவர்களுள் மணிவாசகப் பெருமானை நிகர்த்தார் எவருமில்ல. தன்னை அடியார்க்குத் தந்து அடியாரைத் தான் கொண்டதில் சிவபெருமானை விடத் தானே சதுரப்பாடுடையார் என்று மணிவாசகர் வழித்துவது முகமங். மணிவாசகரை ஆட்கொண்டு, திருவாசகம் என்ற எய்யில் வைப்பைப் பெறும் பெறு பெற்ற சிவபெருமானே சதுரப்பாடுடையார் என்பது தெற்றம். திருவாசகத்தைப் போன்ற ஒரு நூலை யாரும் பெற முடியுமா? எனத் திருவாசகத்தின் அருமை பெருமையினை அழகுற எடுத்து மொழிவர் தழித் கடல் ராவ. ஏனக்கலிப்பகம். மனம்கலந்து பாட்டிகள் யொருணர்ந்து - படித்தால் திருவாசகத்தில் நூற்றுக்கணக்கான நயங்களை உணரலாம். இங்ஙனம் திருவாசகத்தைப் பன்முறை ஒதி ஒதி உணர்ந்ததன் விளையே பண்டிதமணியின் 'கதிர்மணி விளக்கம்' எனலாம்.

'திருவெம்பாவாயின் இத்தாம் பாடல் 'மாலையா நான் முகனும் காணா மனம்' என இறைவனைப் போற்றுகின்றது. 'திருமாலால் அறியப்பட்டாத அடியினையும் பிரமனால் காணப்பட்டாத முடியினையுமுடைய மலையுருவாய் நின்ற இறைவன். என்பது இவ் வரியின் வெளிப்படையான பொருள்.

இவ் வெளிப்படையான பொருளைத் தருவதொடு, இவ் வரி உணர்த்தும் நுட்பமானதொரு குறிப்புப் பொருளையும் நயப் பொருளையும்-பண்டிதமணி தம் 'கதிர்மணி விளக்கம்' பெருணரீயில் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். அவர் காட்டும் குறிப்புப் பொருளும் நயப் பொருளும் வருமாறு: "பாதாள மேழினுங் கீழ்ச் சொற்கழிவு பாதமலர், போதார் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருண் முடிவே' எனலும் படி ஒளி மலையாக வெளிப்பட்ட இறைவனுடைய அடியையும் முடியையும் முறையே திருமால் னிலக்குக் கொண்டு நிலம் அகழ்ந்தும், தான்முகள் பறவை யுருக்கொண்டு விண்ணிற் பறந்து சென்றும் அறிவலியலாமல் வலிமிழந்து நின்றனரென்பது புராண கதை. இந் நிகழ்ச்சி திருவண்ணாமலையைப் பற்றியதென்ப. இஃது இறைவனது பரம்பொருட்டணமையைப் புலப்படுப்பதானும் இனி மயக்க வுணர்வுடையோரால் அறியப்பட்டாதவன் என்பதும், மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தாமல் பல முகமாகச் செலவிடுவோரால் காணப்படாதவன் என்பதும் ஆகிய குறிப்புப் பொருள் தோன்ற. 'மாலையா நான் முகனும்' காணா மனமலினை 'வென்றாரெனினுமாம். மலையாக வெளிப்பட்டும் அறிந்திலர் என்பது ஒரு நயம்" (ப. 38).

"முன்னைப் பழம்பொருட்டும் முன்னைப் பழம்பொருளே மின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியினே"

என்னும் வரிகள் 'திருவெம்பாவாயின் ஒன்பதாம் பாடலின் தொடக்கத்தில் வருவனவாகும். புகழ் பெற்ற இவ்வரிகளுக்குப் பண்டிதமணி எழுதியுள்ள உரை விளக்கம் படிப்பவர் சிந்தனைக்கு விருத்தாக வல்லாதாகும் அவ் விளக்கம் வருமாறு: "முன் பின் பாயை புதுமை என்னும் இவ்வழக்குக்கள் கால தத்துவத்தின் பின் தொன்றியவை. இறைவன் அக்கால தத்துவத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட பொருள் ஆறிலும், கால தத்துவத்தின் பிற்பட்ட பொருள்களில் வைத்தே முதலில் மக்களாராய்ச்சி நிகழ்வது இயல்பாதலின் முன்னைப் பழம்பொருள் என்பது கால தத்துவத்துடைய முற்பட்ட பழைய பொருள்களைக் குறிக்கும் இதுகாறும் வெளிப்பட்ட மாயா காரியமாகிய விசித்திரப் பொருள்கள் எல்லாவற்றிற்கும் முற்பட்ட பழைய பொருளானும் அவ்விறைவனே; இதுகாறும் வெளிப்பட்டாத புதிய பொருள்களெவற்றிற்கும் புதிய பொருளாக ஒன்று தோன்றுமாயின், அப் பொருளில் அமைந்துள்ள புதுமைத் தன்மையுடையானும் அப்பெருமானே வென்பார், 'முன்னைப் பழம்பொருட்டும் முன்னைப் பழம்பொருளே, 'நின்னைப்

புதுமைக்கும் பொற்குமபு பெற்றியென்' என்றார். பெற்றியன்-புதுமைத் தன்மையுடையவன். 'உலகொலாமாதி வெறாயுடனுமாய் நிகர் இறைநிலைக்கணத்துள் உலகொலாமாதி தீண்ட நிலை பற்றியே சிற்றர் வினாகிய மக்களுக்கு ஆராய்ச்சி நிகழ்வது இயல்பாதலின் அம் முறை பற்றிக் கூறப்பட்டது இதுவேன்க. பழையையான ஒன்று ஓணியப்படுமாயின் அதற்கும் பழையையாய், பழையையான ஒன்று தேன்மாமாயின் அதற்கும் பழையையாய் ஏற்பாடுகள் இறைவனை என்பது கருத்து' (பக். 52-53).

நிரல் நயங்கள்

மாணிக்கவாசகர் பாண்டிய நாட்டின் தலைமைச்சாராய் இருந்து தொண்டாற்றியவர். எனவே நிரல் எண்ணம் வைப்புமுறைப் பாண்டிய-வநிசையறிவு-அவருக்கு இயல்பாகவே வாய்த்திருந்தது. லாழ்வரின் சிறந்து விளங்கிய இயல்பின் தரகம் அவரது வாக்கிலும் ஆங்காங்கே படிந்தது. மாணிக்கவாசகர் சொற்களை அடுத்தடுத்து வைத்து, செய்களை நிரத்து இனிது சொல்லுவதில் வல்லவர்.

'திருவெம்பாவையின் பதினாங்கமம் பாடலில் கன்னிப் பெண்கள்,

"சாதர் குழையாடல் வயம்புண் கலனாடக்
கோதை குழைவட வண்டின் குழாமாடத்"

சதப் புனலாடும் பாங்கினை மாணிக்கவாசகர் சிறப்பித்துக் கூறுகிறார். இயல்புகளில் அடிகள், மகளிர் நிலத்தினின்றும் நீர் நிலைவற்றிப் புழுத்து நீராடு முறையில் நிகழ்வனவற்றை முறையே குறிப்பிடுகிறார். "முசலில் நீராடுதற்கு ஏற்ற முறையில் எழுத்து தீண்டு நீரிற் பாயத் தொடங்கியவுடல் காதுகளில் அணிந்த தொடுகள் அசைந்தனவென்பார் 'சாதர் குழையாட' எனவும், நிலத்தினின்றும் நீர்நிலைக்கு விரைத்து செல்லுங்கால் உடம்பில் அணிந்த ஏனை அணிகலன்கள் ஒலித்தனவென்பார் 'வயம்புண் கலனாட' எனவும், 'நீருட் புழுத்து நீராடத் தொடங்குகுங்கால் கூந்தலிலணிந்த மலர் மாலைகள் அசைந்தனவென்பார் 'கோதை குழலாட' எனவும், நீருள் முழுக்கத் தொடங்குங்கால் கூந்தலிலணிந்த மலர் மாலைகளில் உள்ள தேனை நுகரும் வண்டினங்கள் எழுந்து ஆரவாரித்தனவென்பார் 'வண்டின் குழாமாட' எனவும் முறையிட்டுத்திக் கூறினர். இங்ஙனம் நிகழாதற்கு, குளிர்ந்த நீர் நிலையில் நீராடினர் என்பார் 'சதப் புனலாடி' என்றனர். பொய்கை நீர் இயல்பாகவே குளிர்ந்ததாலினும் சதப்

புனல் என்றது, பணிய்படுவது வைகறைப் பொழுதில் மிக்க குளிர்ச்சியுடைய பற்றி' (பு. 72) என இயல்புகளுக்கு எழுதிய உரை விளக்கத்தில் பண்டமணி நுண்ணிதின் நிரல் நயம் கட்டுகிறார்.

'எங்கள் நிராட்டியும் எங்கொளும் போன்று இசைந்த பொங்கு மடு' என்பது 'திருவெம்பாவையில் பதினாறாம் பாடலில் வரும் ஓர் அடி. சண்டு அடிகள், பெருமாளாயாகிய அம்மையை முன்னே குறித்து, பெருமாளாகிய அப்பையை அம்மையை கூறுவதன் குறிப்பு யாது? "சண்டு அம்மையை முற்கூறியது, மெய்ப்புணாம் தாயுடன் சென்று தந்தையையடைய வேண்டுமென்னும் நுண்பொருள் புலப்படவேண்டும்" (பு. 70) என்ப பண்டமணி இவ் வயப்பு முறையின் காரணத்தினை 'நுட்பத்தினை - எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

'பாசம் பரஞ்சோதிக்கு எப்பால் இராப்பகல்' என்பது 'திருவெம்பாவையில் வரும் இரண்டாம் பாடலின் தொடக்க வரி. சண்டு, அடிகள் 'பகலும் இரவும்' என்னாது 'இரவும் பகலும்' எனக் கூறுவது ஏன்? அவர் இரவை முன்னே கூறுவதன் காரணம் யாது? பண்டமணி. தம் 'சதிர்மணி விளக்க'த்துள் இவ்வினாக்களுக்கு உரிய விடைகளைக் கூறுகின்றார். "பகல் முழுதும் உழைத்து இரவில் அவ்வுழைப்பினாலுண்டாகிய இளைப்பை யொழித்தற்குத் துயிலுதல் இயல்பாகவும் அவ்விரலும் இளைப்பாறுதலின்றி உழைக்கலானேன் என்னும் கருத்துத் தோன்ற, இராப்பகலாக வுழைத்தேன் என்று உலகியலிற் கூறுதல் பொல, அப்பு வழியாடு செய்தற்குரிய பகலின்றி இளைப்பாறுதற்குரிய இரலும் பத்திமையுடையேன் என்று கூறுவாய் என்பார் பகலும் இரவும் என்னாது 'இராப் பகலென இரவை முற்கூறினர்' (பு. 21) என்பது அவர் தரும் விளக்கம் ஆகும்.

எடுத்துக்காட்டு நயங்கள்

இடையிடையே உலகியல் நிகழ்ச்சிகளைச் சுட்டிக் காட்டி உரை விளக்கம் எழுதிச் செல்லும் பாங்கினைப் பண்டமணியிடம் சிறப்பாகக் காண்கிறோம். பலருக்கும் எளிதில் விளங்கும் எடுத்துக்காட்டுக்களைக் கையாண்டு உரை விளக்கம் எழுதிச் செல்லும் பொக்கிளை அவர் தம் 'சதிர்மணி விளக்கப் பெருமையில் நன்கு கையாண்டுள்ளார். சான்றாக, அவர் எடுத்துரைக்கும் எடுத்துக்காட்டு நயங்கள் இரண்டின்க் காண்போம்.

‘திருவிவம்பாறையின் பத்தொன்பதாம் பாடலில் வரும் கன்னிப்பெண்கள் தமக்குக் கணவராகும் தன்மையுடையார் இன்ன திருவினராதல் வேண்டும் எனத் தாளிலும் இவிய பெருமானிடம் பின்வருமாறு விண்ணப்பம் செய்து பொள்ளுகின்றனர்:

“எங்கள்பெருமான் உளக்குன்று உரைப்போம் கேள்
எங்கொங்கை நின்று அன்பர் அவ்வார்தோள் சேர்ந்த
எம்மக உளக்கல்லாது எப்பணியும் செய்யற்க
கங்குல் பகல்பயங்கு மற்றுள்ளும் காணற்க

இங்கு இப் பரிசே மெக்குளம்கோள் நன்குதியேல்
எங்குளியில்என் னாயிறு எய்க்கு ஏலோர் எம்பாவாய்.”

இப் பாடலில் வரும் ‘எங்கள் பெருமான் உளக்கு ஒன்று உரைப்போம் கேள்’ என்னும் வரிக்குப் பண்டிதமணி வரைந்துள்ள உரை விளக்கம் வருமாறு : “இவர்கள் கூறிய செய்திகள் பலவாகும். அவ்வாறாகவும் ‘ஒன்று உரைப்போம்’ என்றது, இறைவன் எளிதில் செய்வற்றற்கென்க மிகவும் தகுதி வாய்ந்த பெரியோனிடத்து எளியவன் ஒருவன் தன் குறை பற்றிப் பல சொல்ல முற்படுங்கால் காலச் செலவும், தன் அரிய செயற்கு இடையறவும் கூடுதல் பல சொற்கேட்டலில் அப் பெரியோன் புறக்கணிக்கக் கூடுமென்று அஞ்சிக் கூறுபவன். ‘ஒரு வார்த்தை தெரிவித்துக் கொள்வேன்’ இடந்தரல் வேண்டும்’ என்று நயம்பட வரைத்துப் பின் விரைவிற்பலவற்றையங் கூறுதலை உலகியலிற் காணுகின்றோம். அம் முறையை மேற்கொண்டே ‘ஒன்றுரைப்போம்’ என்றனர் என்பது” (பக். 96-97).

இறைவன் தன் அணிமையில் இருக்கும் திருமால், நான் முதன், இந்திரன் முதலிய தேவர்களைக் கூடந்து மெய்யன்பரை ஆட்கொள்ளும் நிமித்தம் நிலவுலகத்துக்கு எழுந்தருளி வருகிறான். திருமால் முதலிய தேவர்களெல்லாரும் இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவலோகத்தே சென்று அவன் திருக்கோயில்களெல்லாம் வழிபட முயன்று செவ்வி பார்த்திருப்ப, இறைவன், அன்னார் காட்சிக்கு அரியனாய் இந்நிலவுலகத்தே போந்து மெய்யன்பர் உறையும் சிறிய குடில்கள்தோறும் வலிய எழுந்தருளி அவர்க்கு எளிமையிற் காட்சியளிக்கிறான். இவ்வுண்மையினை மாணிக்கவாசகர் ‘திருவிவம்பாறையின் பதினொன்றாம் பாடலில் புலப்படுத்துகிறார்.

“செங்கணவன்பால் திரைமகளிபால் தேவர்களால்
எங்கும் இலாததோர் இன்பம்நம் பாலதோக்
கொங்குண் கருங்குழலி நம்நம்மைக் கொதாட்டி

இங்கு நம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளிட
செங்கணவல் பொற்பாதும் தந்தருளும் சேவகளை...”

அவர் பாடிப் பரவுகின்றார். பண்டிதமணி இவ்வரிகளுக்கு விளக்கவுரை எழுதும்போது,

“முந்திய முதல்திரு இறுதியும் ஆளாய்
முடிமும் அறிகிலன் யாவாயற்று அறிவார்
பந்தனை விரலியும் நீயும்நின் அடியார்
பழங்குரல் தொறும் எழுந்தருளிய பரிசே”

என்று அடிகள் பரித்தொரிடத்துக் (திருப்பள்ளியெழுச்சி, பா. 8) கூறியிருப்பதனை மேற்கொள் காட்டுகிறார். உலகியல்பினை எடுத்துக்காட்டித் தம் கருத்துக்கு வளம் சேர்க்கிறார். “ஒரு பெரசன் தம் தலைநகரை விட்டுப் பரித்தொரிடத்துக்கு வர நேர்ந்தால் வந்து தங்கும் நேரம் மிகச் சிறிதாயினும் அவ்விடத்தில் அவங்கார மாணிக்கமமத்தல் உலகியல்பு மேலும் அவ்வரசன் தன் மனைவியோடு வந்து தங்குவதானால் இன்னும் சிறப்பாக இடம் அமைக்க வேண்டுமென்பது கூற வேண்டா அங்ஙனமாகவும் இங்கே இறைவன் எழுந்தருளிய இடம் குடிஸ் எனவும், அதுவும் பழமையானதெனவும், ஆண்டு எழுந்தருளுங்கால் உலகன்மையாகிய தேவியாரோடு எழுந்தருளினான் எனவும் கூறிய அருமை நினைந்து இன்புறத்தக்கது நம் இல்லங்களுக்கு எழுந்தருளிய அளவிலன்றி அப்பெருமான் தன் பொன் பொன்ற திருவடிகளையும் தந்தருளினான் என்று கருணை மிகுதியைப் பாராட்டினார்” (பக். 88) என்னும் அவரது உரை விளக்கம் படிப்பவர் நெஞ்சைக் கொள்ள கொள்ளுவதாகும்.

பொருள் புலப்பாடு கருதியும், அணி நயம் கருதியும் பண்டிதமணி தம் ‘திருவிவம்பாறையின் உரையுள் ஆங்காங்கே சிறந்த உவமைகளைக் கையாண்டுள்ளார். அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்க சில உவமைகள் வருமாறு:

“இடையறவின்றிப் பெய்யும் மழை நீரை மேட்டு நிலம் வந்தே கழிப்பப் பள்ள நிலம் தாங்கிப் பயன் விளைத்தல் போல ஆண்டவன் திருவினையாட்டாற் பெய்யும் அருள்முத்தத்தை ஆய்மை பெறாத உள்ளத்தினர் விட்டொழிக்க மெய்யன்பினால் தாய்மை பெற்ற நன்னைஞ்சினர் பெற்றுப் பயன் பெறுவர்” (பக். 63).

“சிறந்தபலம் - நுண்ணிய னாபைப் பரவெளி. ஆணில் உடல் முழுதும் நிறைந்த பால், கன்றின் பொருட்டுச் சுரந்து வெளிப்படுதற்குச் சுரக்கும் உறுப்பு இடனாயவாறு போல, எங்கும்

நிறைந்த இறை விளக்கம் அன்பர் பொருட்டுப் புலப்படுத்தற்கு இடங் கூறியபடியாம்" (ப. 73).

"இறைவனுடைய அருட் செயல்கள் ஐந்தும் சிவ சத்தியால் நிகழ்வன. அவற்றுள் மறைத்தலைச் செய்யும் நிலையில் அச்சத்தியைத் திரொதாயி என்று கூறுப. அஃது உயிர்களுக்கு மலயரிபாகத்தை யுண்டாக்கிப் பாச நீக்கத்தில் அருட்சத்தியாக நின்று உபகரிப்பதாகும். தாய் தன் மக்கள்பாற் குற்றங்கண்டவிடத்து மறக்கருணை காட்டிச் சினந்து அக்குற்றமொழிந்தவிடத்துக் குணங்கண்டு அறக்கருணை காட்டி இன்புறுத்துமாறு போலவென்பது" (பக். 74-75).

"தயின் சத்தியொன்றே சுடுதல் அடுதல் முதலிய தொழில் வேறுபாட்டால் கடுஞ்சத்தி அடுஞ்சத்தியெனப் பலதிறப்பொழுது போல, சிவசத்தியொன்றே காரிய வேறுபாட்டால் பல்வேறு வகைப்படு மென்ப" (பக். 102-103).

சுருத்து நயங்கள்

பண்டிதமணி திருவாசகத்தில் 170 பாடல்களுக்குப் பேருரை கண்டவர். 'திருச்சத்தம்', 'நீத்தல்' விண்ணப்பம், 'திருவெம்பாவை' ஆகிய மூன்று பகுதிகளுக்குக் 'கதிர்மணி விளக்கம்' என்னும் பேருரைகள் வெளிவந்துள்ளன. அப்பேருரைகளில் பண்டிதமணி, கவிமணி கூறுவது போல், 'வைவகம் போற்றுகிரு வாசகத்தில் உட்பொருளைக் கையிற் கனியாகக் காட்டுகின்றார்'.¹⁵

அறிஞர் உலகம் உ. வே. சாமிநாத ஐயர் குறுந்தொகை உரையில் எழுதியுள்ள 'நூலாராய்ச்சி'¹⁶ என்னும் பகுதியை விதந்து கூறும். 81 பக்கங்களாலான அப்பகுதியைப் படிப்போர் உ. வே. சா. வின் அறிவுக் கூர்மையினை உணர்வர். அதுபோல், பண்டிதமணி தம் திருவெம்பாவை உரையில் 'வரலாறு' என்னும் பகுதியை எழுதியுள்ளார். 10 பக்கங்களாலான அப்பகுதியில் அவர் வெளிவிட்ட சில நயமான சுருத்துக்கள் வருமாறு :

1. பண்டைக் காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் சைவ வைணவக் கண்டிப் பெண்கள் மழை வளங் குறித்தும், சிறந்த கணவரைப் பெறுதற் பொருட்டும் மார்கழித் திங்களில் வைகறையில் நீராடிப் பராசக்தியாகிய கௌரியை வழிபட்டு, நோன்பு மேற்கொண்டொழுகின ரென்பது, அடிகளருளிய இத் திருவெம்பாவையாலும் திருமால் பத்தியிற் சிறந்த ஆண்டாள் அருளிய திருப்பாவையாலும் அறியத்தக்கது (ப. 2).

2. மார்கழி நீராடல் திருவாதிரைக்குப் பத்து நாள் கள் முன் தொடங்கித் திருவாதிரையில் முடிவு பெறும்; கைநீராடல் மார்கழித் திருவாதிரையில் தொடங்கி நடைபெறும் (ப. 4).

3. மார்கழி நீராடலால் விரும்பப்பட்ட பயன் பொதுவும் சிறப்புமாக இரு வகைபடும். பொதுப்பயன், நாடு செழிக்க மழை பெய்தல் சிறப்புப் பயன், கன்னியர் சிறந்த கணவரைப் பெறுதல் (ப. 5).

4. 'திருவெம்பாவையின் உள்ளுறைப் பொருளாகக் குறிக்கப்பட்டது சத்தியை வியந்தது என்பது. சத்தியென்றது பராசக்தியாகிய உயவ்யம்மையை அம்மையப்பனாகிய இறைவனை யடைதற்கரிய நெறிகள் பலவற்றுள்ளன குறி சிறந்தது அன்புநெறி. அந்நெறியொழுகத் தலைப்படுவாரெல்லாரும் முதலில் அம்மையை வழிபட்டு அவள் மூலம் அப்பனையடைதல் வேண்டுமென்பது பெரியோர் கண்டவுண்மை (ப. 6).

5. ஆன்ம நாயகனாகிய இறைவனை யடைதற்கரிய பக்குவ முதிர்ந்த உயிர்களுளையே கன்னிப் பெண்களாகவும், ஆணவ மலவிருளிற் பிணிய்ப்புண்டிருத்தலையே உறங்கிக் கிடத்தலாகவும், மலவாற்றலொழியப் பெறும் நிலையே துயில் நீத்தொழும் நிலையாகவும், மலயரிபாகமுடைய வுயிர்கள் அஃதில்லாத வுயிர்களை யுணர்ந்தி அன்பு நெறிப்படுத்து இறையருளிற் நொய்வித்தற்கு அழைத்தலையே நீராட அழைத்ததாகவும் அமைத்துக் கொண்டு இஃது (திருவெம்பாவை) அருளிச் செய்யப்பட்டது (ப. 7).

6. கன்னியர் ஐந்தாண்டு முதல் பன்வீராண்டுத் தொடக்கம் வரை ஆண்டு வகையால் எண்வகைப்படுவர். ஈண்டுப் பாவை நோன்பு மேற்கொண்டவர் இவ்வெண் வகையினரே முதலில் பன்வீராண்டுத் தொடக்கமுடைய பெரிய கன்னிப் பெண்கள் சிலர் தாமே விடியமுன் துயில் நீத்தொழந்து உடல் துய்மை செய்து கொண்டு இறைவன் புகழைப் பாடிக் கொண்டு தம்மொடு ஒத்த பருவத்தினளான பன்வீராண்டுத் தொடக்கப் பருவத்து ஒரு பெண்ணை எழுப்பினர் எனவும், பின்னர் முறையே பதினொன்று பத்து ஒன்பது எட்டு ஏழு ஆறு ஐந்து ஆண்டுகளான பெருமையைப் பருவத்தினரையும் பேதைப் பருவத்தினரையும் எழுப்பினர் எனவும் கொள்ளல் வேண்டும் (பக். 8-9).

7. ஐந்து முதல் பன்வீராண்டு ஆண்டுப் பருவத்தினர் கிருயியராக இருத்தலின், வைகறையில் அண்ணாள் எழுந்து நீர்த்துறை 2. 22.

சென்று நீராடற்கு எங்கனம் துணிவர் என்று சிலர் ஐயறக்கூடும். இவ்விளம் பெண்கள் நீராட்சி செல்லுங்கால், தாய்மாரும் உடன் செல்லுவர் எனவும், தாயருகே நின்று நீராடுதலின் இஃது அம்பாவாடல் ஆகும் எனவும் பரிபாடல் கூறும் (ப. 10).

'திருவசாசகத்தை ஒத்த ஞானப் பனுவல் வேறு எம்மொழியிலும் காண்டற்கு அரிதாம்' என்றபடி பண்டித மணியின் கூற்று அவர் தம் திருவாசக உரை விளக்க நூல்களில் எடுத்துக்காட்டியுள்ள கருத்து நயங்கன் மிகப்பலவாகும். அவை திருவாசகத்தை அவர் எந்த அளவிற்கு மனம் ஒன்றிப் பரீசீலுள்ளார் என்பதைத் தெள்ளிதின் காட்டுகின்றன.

இந்நிலவுலகத்தினரையும் வானுலகத்தவரையும் நம் எல்லோரையும் ஆக்கியும் அளித்தும் மறைத்தும் வினையாடுபவன் இறைவன். இறைவனின் இப்பண்பினை மாணிக்கவாசகர் 'திருவிவம்பாசையின் பன்னிரண்டாம் பாடலில், 'இவ் வானும் சுவலயமும் எல்லொமும், காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் வினையாடி' எனக் குறிப்பிடுவார். 'காணப்பட்ட பொருள்களைப் படைத்தும் காட்டிலும், காட்டியவற்றைச் சிவ நேரம் நிலைபெறச் செய்தலும், பின்பு நாயகம் செய்தலும் இத்திரசால வித்தைவென்ப, ஆல்வித்தை காட்டி வினையாடுதல் போல, மருட்டிதேவலை நிலைவழிகள் வுடிகளை உடல் முதலியன படைத்து வெண்ப்படச் செய்தலும், வினையளவு வரையறுக்கப்பட்ட காலம் வரை அவற்றை நிலைபெறுத்தலும், பின் ஒடுகிற மறைத்தலும் ஆகிய உலக முத்தொழிப்படுத்தல் இறைவனுக்கு வினையாட்டாம் என்பது கருத்து' (ப. 10) என இப்பகுதிக்கு துணைநிய உரை விளக்கம் எழுதுவார் பண்டிதமணி.

"பைரவரைக் காரியமால் செங்கமல் மயங்கினால்

அங்கை குருகினதால் மீண்டும் அவத்தால்

நங்கண் மல்குமுடி வாய்ந்து சார்க்கலினால்

எங்கை மீளுடையும் எங்கொன்றுப் போன்று

இளந்தி மொந்தி மருடில்..."

என வரும் பதில்மொழியும் பாடலுக்குப் பண்டிதமணி எழுதின உரை விளக்கம் நுண்ணறிவுடையோர் விவரித்துப் பாராட்டத்தக்க ஒன்றுமாக அருமையும் எளிமையும் அழகுமும் வாய்ந்த ஆல் விளக்கம் வருமாறு: "தவடுகுந்த தீக்கைகள் பல திறப்பினும் அவற்றின் உபலக்கணமாகச் சில தீக்கைக் குறிப்பிக்கள் ஈண்டுள்ளன 'பைரவரைக் காரியம்' என்பது நவரை தீக்கையைக் குறிக்கும். நவரை தீக்கையால், மாந்திரிகள் பாம்பினரை

கடிக்கப்பட்டவனைக் கருட பாவனையாலே பார்த்து நஞ்சை யொழித்தல் போல ஆசிரியன் திருநோக்கத்தால் பாசத்தை யொழித்தலாகும். கண்ணப்ப நாயனாரை ஆண்டவன் ஆட்டுகொண்டதும் இந்நெறியே... 'செங்கமல் பைம்போது' என்று, மானகிக தீக்கையைக் குறிக்கும். மானகிக தீக்கையாவது, பாவனையினால் ஆசிரியன் மாணவனது இதய கமலத்தில் புரந்து அவன் அறிவை வாங்கித் தன் இதய கமலத்தில் கலந்ததாகக் கொண்டு பின் அவன்பால் நிலைப்படுத்தலாம். இஃது ஆமை தன் சினைநைய நிலைந்த அளவிற்கு காப்பது போலப் பாவனைமீனார் காப்பதாம். ஈண்டுத் தாமரைமலர் ஆசிரியனுடைய இதய கமலத்தைக் குறித்தல் அறிக. 'அங்கங் குருகினம்' என்பது பரிசு தீக்கையைக் குறிப்பதற்கும், பரிசு தீக்கையாவது, பறவை தனது சினைநையச் சிறகால் தழுவிக்காத்தல் போல ஆசிரியன் தன் கையினால் மாணவனது தலை முதல் எங்கும் பரிசுத்துப் பாசத்தை யொழித்துக் காத்தலாம். இதனைச் சிவநாயகமஸ்தகை யோகம் என்ப. குருகு-கொழி முதலிய பறவையைக் குறிக்கும். அங்கம்-சிறகு. இனம் - குஞ்சு. ஆகவே பறவைகள் சிறகாந் பார்ப்பதைத் தழுவுதல் போல்வதென்பது குறிப்பு. 'அரவம்'-ஒலி; இது வாகிக தீக்கையைக் குறிக்கும். வாகிகமாவது திருவைந்தெழுத்தை உபதேசித்து நவம் புரிதல்' (பக். 69-70).

அரிய நயங்கள்

பண்டிதமணியை 'நயங் காண்பதையே வாழ்க்கையாகக் கொண்ட இலக்கியத் துறவு' என வழங்கலாம். அவரது எழுத்துக்களில் 'நயம்' என்று சொல்லின் ஆட்சி பரிந்துவரக் காணலாம். 'நயக்கவை நனி சொட்டச் சொட்ட எழுதிய உரை வலவர்' அவர்? எழுத்துக்களில் மட்டுமன்று, அவரது சொற்பொழிவுகள், வகுப்புகள் ஆகியவற்றிலும் நயங்கள் மனிதது காணப்பட்டன. 'நயம் பண்டிதமணி அவர்கள் இன்று திருவாசகத்திற்குக் கதினரை ஒன்று எழுதினவனு தமியின் நல்ல காலமே ஆம். திருவாசகத்தினைப் பற்றி அவர் செய்த சொற்பொழிவுகளையும் 'இருதலைக் கொள்ளியின் உள் ஏறும்பு ஒத்து' என்பது முதலிய பகுதிகளுக்கு அவர் கூறிய நயங்களையும் கேட்டவர்கள் 'இவர் உரை ஒன்று எழுதி வெளியிட்டாரா' என்று வினாவின வினாபம் எல்லாம் இன்று நிறைவேறி வருகிறது. இது கண்டு எந்தத் துடிப்பு மறைதான் மகிழ்ச்சு? என்பர் அறிஞர் தெ. பொ. மீனாட்சிகந்தரனார். "பண்டிதமணியிடம் மாணவராய் இருந்த எவரும் வாழ்க்கையின் தாமரைப் பிறகு இலக்கியக் கலை

பெற முயலாமல் இருத்தல் அரியதொன்று என்றே கூறுதல் வேண்டும்" என்பர் அறிஞர் அ. சிதம்பரநாதனார்.²⁹ உ. வே. சா. 'பதிப்புத் தந்தை' எனில், மறைமலையடிகள் 'தனித்தமிழ்த் தந்தை' எனில், பண்டிதமணி 'தமிழ் நவத் தந்தை' ஆவார்.

'செங்கணவன்பாள்' எனத் தொடங்கும் 'திருவெம்பாவலை' பாடலின் (பா. 17) விளக்கவுரையில் பண்டிதமணி காட்டியுள்ள நயம் நுண்ணறிவுடையோர் வியந்து போற்றத்தக்க ஒன்றாகும். அந்நயம் வருமாறு:

"இது நீராடுங்கால் ஒருத்தியை நொக்கிக் கன்னியர் பலருங் கூறியதாக அருளிச் செய்யப்பட்டது. இப் பகுதியில் மகளிரை முன்னிலைப்படுத்திய பிற இடங்களிலெல்லாம் 'வாட்டிடங்கண் மாதே' (1), 'நெரிமுடியாய்' (2), 'முத்தன்ன வெண்ணையாய்' (3), 'ஒண்ணித்தில நகையாய்' (4), 'தேன்வாய்ப் படிநீ' (5), 'வாருவாய் பூண் முலையீர்' (6) என்று அவர்தம் முன்னாடு கட்டப்பட்டன. அவ்வாறாகவும் நண்டு 'கொங்குணை கருங்குழனி' ('மணம் தங்கிய கரிய கூந்தலையுடைய பெண்ணே') எனப் பின்னாடு கைக் கட்டிக்கூறியது விளக்கப்பட்டவள் இறைவனுடைய அருட் பெருக்கையும் பெருபகாரத்தையும் விளையாட்டு நிலையில் புறக்கணியியது போல் திரும்பி நின்றாளாக, அந்நிலையில் அவள் கூந்தலழகைப் புகழ்வது போலச் சட்டிக் கூறி வற்புறுத்தியபடியாம்" (ப. 86). இங்கே ஆசிரியர், மகளிரது இயற்கைப் பண்பினை மனத்திலே கொண்டு அழகியதொரு விளக்கத்தினை அளித்துள்ளார். இப்பகுதியைப் படிப்பவர் மனக்கண்ணின் முல்லை, விலையாட்டு நிலையில் புறக்கணியியது போல் திரும்பி திரும்பி ஒரு பிண்ணின் அழகிய ஓவியம் வந்து நிற்பது நினைவிடும்.

மாணிக்கவாசகர் 'திருவெம்பாவலை'யின் ஐந்தாம் பாடலில் 'ஞாலமே விண்ணே பிறவே அறிவரியாள்' என ஞாலத்தினை முதலில் வைத்தும், ஆறாம் பாடலில் 'வானே நிலவே பிறவே அறிவரியாள்' என வானை முதலில் வைத்தும் இறைவனின் அருமைப் பண்பினைச் சுட்டுகின்றார். இங்ஙனம் அடிகள் இரண்டைனையும் மாறிச் சுட்டுவதற்கான காரணத்தைப் பண்டிதமணி தம் உரை விளக்கத்தில் நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றார். "இதன் முன்னைத் திருப்பாட்டில் 'ஞாலமே விண்ணே பிறவே அறிவரியாள்' எனவும், இத்திருப்பாட்டில் 'வானே நிலவே பிறவே அறிவரியாள்' எனவும் கூறியவற்றின் பொருளொன்றையாகிலும், அத் திருப்பாட்டில் இறைவன் திருமேனி தரித்துக் கொண்டு எழுந்தருளிக் காட்டியளித்து

இன்புறுத்தியதற்கு இடனாதல் பற்றி ஞாலத்தை முதற்கண்ணும் இத்திருப்பாட்டில் வானுலகத்துக்கும் அப்பாளுள்ள நிலவோகத்திலிருந்து வானுலகத்துள்ள தேவர்க்கும் அரியனாய் ஏழைகளாகிய தம்மை யாட்கொள்ள வருதற்கு வாய்வழி இடனாதல் பற்றி வானை முதற்கண்ணும் கூறினார்" (பக். 42-43) என்பது அவர் தரும் அரிய விளக்கம் ஆகும்.

"புத்தி நுட்பங் கண்டேன் உன் புலமை கண்டேன் சிவநெறிகேள் பத்தி கண்டேன் செந்தமிழின் பாகின் இளிய கலைகண்டேன் சித்தம் மகிழ்ந்து நண்பாநீ செய்த கதிர்வா மணிவிளக்கை எய்தத் நாளில் வைப்பாக எண்ணிப் போற்றி வாழ்வேனே"³⁰

என்னும் கவிமணியின் வாக்கு, பண்டிதமணியின் உரைச் சிறப்புக்குக் கட்டியும் கூறுவதாகும்.

குறிப்புகள்

1. வி. செல்வநாயகம், தமிழ் உரைநடை வரலாறு, ப. 123.
2. வ. சுப. மாணிக்கம், தொல்காப்பியப் புதுமை, ப. 65.
3. வ. சுப. மாணிக்கம், மாமலர்கள், ப. 26.
4. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார், 'அணிந்துரை', திருவாசகம் - நீத்தல் விண்ணப்பம், கதிர்மணி விளக்கம், ப. 14.
5. It is a peculiarity of the oriental literatures that they cannot be easily understood without commentaries. The deeper meaning enshrined in them requires the skill of annotator for its elucidation.
6. M. S. Purnalingam Pillai, A Primer of Tamil Literature, p. 140.
7. உ. வே. சாமிநாதையர், பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கிளியருரைபும், ப. 79.
8. திருவாசகம் - திருவெம்பாவலை, கதிர்மணி விளக்கம், 'உரைச் சிறப்பு', ப. XX.
9. க. வெள்ளைவாரணனார், 'முகவுரை', திருவாசகம் - திருவெம்பாவலை, கதிர்மணி விளக்கம், ப. XVII.
10. ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியார், 'முகவுரை', திருவாசகம் - நீத்தல் விண்ணப்பம், கதிர்மணி விளக்கம், பக். 10-11.

10. திருவாசகம் - திருவெம்பாவலை, கதிர்மணி விளக்கம், 'மதிப்புரை' கருக்கத் திரட்டு', ப. XLIX.
11. திருவாசகம் - திருச்சதகம், கதிர்மணி விளக்கம், 'உரைத் தொடக்கம்', ப. 23.
12. திருவாசகம் - நீத்தல் விண்ணப்பம், கதிர்மணி விளக்கம், பக். 3-4.
13. திருவாசகம்-திருச்சதகம், கதிர்மணி விளக்கம், 'உரைத் தொடக்கம்', ப. 171.
14. திருவாசகம்-திருச்சதகம், கதிர்மணி விளக்கம், 'உரைத் தொடக்கம்', ப. 171.
15. வ. சுப. மாணிக்கம், 'பண்டிதமணியின் தொண்டுகள்', தினமணி, 16-10-1981, ப. 2.
16. ஓளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை, 'உரை எழுதுவது ஒரு தொழிலா?', செந்தமிழ், தொகுதி 66, பகுதி 2, டிசம்பர் 1970, ப. 31.
17. வ. சுப. மாணிக்கம், தொல்காப்பியப் புதுமை, ப. 66.
18. இரா. மோகன், பண்டிதமணியின் நடை நயம், ப. 65.
19. சோமலே, பண்டிதமணி, ப. 46.
20. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, இலக்கிய வரலாறு (இரண்டாம் பாகம்), ப. 464.
21. வி. செல்வநாயகம், தமிழ் உரைநடை வரலாறு, ப. 28.
22. தெ. பொ. மீனாட்சி கந்தரனார், 'அணிந்துரை', திருவாசகம் - நீத்தல் விண்ணப்பம், கதிர்மணி விளக்கம், ப. 15.
23. -----, ப. 12.
24. ராய. சொக்கலிங்ககம், 'நூல் முகம்', திருவாசகம் - திருவெம்பாவலை, கதிர்மணி விளக்கம், ப. II.
25. கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை, 'உரைச் சிறப்பு', திருவாசகம் - திருவெம்பாவலை, கதிர்மணி விளக்கம், ப. XX.
26. உ. வே. சாமிநாதையர், சூறுந்தொகை மூலமும் உரையும், 'நூலாராய்ச்சி', பக். 18-98.
27. திருவாசகம்-திருச்சதகம், கதிர்மணி விளக்கம், 'முன்னுரை', ப. 7.

28. தெ. பொ. மீனாட்சி கந்தரனார், 'அணிந்துரை', திருவாசகம் - நீத்தல் விண்ணப்பம், கதிர்மணி விளக்கம், ப. 14.
29. அ. சிதம்பரநாதனார், 'பண்டிதமணி கதிர்மணி செட்டியார்', சபைக் கட்டுரைகள், சன்மார்க்க சபை வெளியீடு, ப. 70.
30. கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை, 'உரைச் சிறப்பு', திருவாசகம்-திருவெம்பாவலை, கதிர்மணி விளக்கம், ப. XX.

உற்றுறி உதவிய நூல்களும் கட்டுரைகளும்

I. தமிழ்

1. அருவானன், க. ப. அற்றறை நூள் காந்தலும் வீரமும். சென்னை: பாரி நிலையம், 1978. பக். 43-72.
2. கதிர்மணி செட்டியார், பண்டிதமணி மு. திருவாசகம் - திருச்சதகம் : கதிர்மணி விளக்கம். சென்னை: அண்ணா நிலையம், இரண்டாம் பதிப்பு 1965.
3. கதிர்மணி செட்டியார் பண்டிதமணி மு. திருவாசகம் - நீத்தல் விண்ணப்பம்: கதிர்மணி விளக்கம். மேலைச்சிவபுரி: சன்மார்க்க சபை, மூன்றாம் பதிப்பு 1973.
4. கதிர்மணி செட்டியார் பண்டிதமணி மு. திருவாசகம் - திருவெம்பாவலை : கதிர்மணி விளக்கம். மேலைச்சிவபுரி: சன்மார்க்க சபை, இரண்டாம் பதிப்பு 1965.
5. கிருட்டினமூர்த்தி, சா. 'எடுத்துக்காட்டுகளில் உரையாசிரியர்கள்' பதினான்காவது கருத்தரங்கு ஆய்வுக் கோவை : தொகுதி 4. அண்ணாமலைநகர் : இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம், 1982. பக். 45-50.
6. சத்தியமூர்த்தி, வீ. ஆர். 'உரையாசிரியர்களும் திறனாய்வாளர்களும்' பதினான்காவது கருத்தரங்கு ஆய்வுக் கோவை : தொகுதி 1. அண்ணாமலைநகர் : இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம், 1979. பக். 247-252.
7. தியாகராசன், க. பண்டிதமணியின் தமிழ்ப் பணி. அண்ணாமலை நகர்: அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், 2000.
8. செல்வநாயகம், வி. தமிழ் உரைநடை வரலாறு பெராதனை: இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், 1957. பக். 132-133.

9. தமிழ்நாணல், இராம. பெரியகருப்பன். சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு: இலக்கியக் கொள்கைகள் மதுரை: சோலை நூலக வெளியீடு, 1975.
10. துரைசாமிப் பிள்ளை, ஓரணவ ச. 'உரை எழுதுவது ஒரு தொழிலா? செத்தமிழ்; தொகுதி 66, பகுதி 2, டிசம்பர் 1970 பக். 31-44.
11. மாணிக்கம், வ. சுப. தொல்காப்பியப் புதுமை, சிதம்பரம்: மணிவாசகர் நூலகம், பெருக்கிய பதிப்பு 1980, பக். 62-66.
12. மாணிக்கம் வசிய மாமலர்கள் (சுவிதகர்கள்). காரைக்குடி: கதிரக வெளியீடு, 1978, பக். 12, 26-27.
13. மாணிக்கம், வ. சுப. சிந்தனைக் களங்கள். சிதம்பரம்: மணிவாசகர் நூலகம், 1975, பக். 419-430.
14. மாணிக்கம் வ. சுப. ஒப்பியல் நோக்கு. சிதம்பரம்: மணிவாசகர் நூலகம், 1978, பக். 183-185.
15. மாணிக்கம். வ. சுப. 'பண்டிதமணியின் தொண்டுகள்' தினமணி, 16/10/1981, ப. 2.
16. மீனாட்சிசுந்தரம், கா. பன்மையில் ஒருமை. கோயம்புத்தூர்: வேலவர் பதிப்பகம், 1969.
17. கோகல், இரா. பண்டிதமணியின் நடை. நயம். மேலைச்சிவபுரி: சன்மார்க்க சபை, 1983.

II. ஆங்கிலம்

1. Purnalingam Pillai, M. S. A Primer of Tamil Literature. Madras: The Ananda Press, 1904. Pp. 140-143.
2. Srinivasan, T.A. 'Frank and Courageous': The Indian Express, Friday, October 16, 1981, p. 12.

10

'உரைவித்தகர்' வெரியவாச்சாள் பிள்ளை

"பூனைவண்ணல் உண்மைகளுக்கெல்லாம் ஒப்பற்றதோர் பேரக்கிஷ சாஸையென்று சொல்ல வேண்டும். பெரியவாச்சாள் பிள்ளையின் வியாக்கியானங்கள். இந்த உண்மைகளுக்கும் கொள்கைகளுக்கும் இடையே இந்த வியாக்கியானங்களினூடே ஒரு பொற்சரடு போலச் செல்லுகிறது இவருடைய கவிதவு சத்தியோடு கூடிய மேதா நிலாகம்."¹

- டி. பூ.

1. உரையாகிய அறிமுகம்

"யானே தவம்செய்தே நேழ்விற்றுப் பெய்பொருதும்,
யானே தவமுடையெ னெய்பெருமான்-யானே
இருந்தமிழ் நன்மாளலை யிணையழக்கே சொன்னேன்
பெருந்துழின் நல்வேள் பெரிது." (2255)

என்று கூறுவார் பூதத்தாழ்வார். திருமழிசையாழ்வாரோ
நான்குகள் திருவந்தாதிபுள்,

.....வினையாக
நற்றயிழை வித்தியென் னுள்ளத்தை நீவினைத்தாய்
கற்ற வெழியாகிக் கலந்து (2462)

என்று பாடுவார். இத்தகைய சிறப்புக்கும் சர்மைக்கும் உரிமையான செந்தமிழில் பன்னிரு ஆழ்வார்களும் பாடியருளிய பாக்களின் தொகுப்பே நாலாயிர தில்லியப் பிரபந்தம் என்பது இவற்றுள் நம்மாழ்வார் பாடியுள்ள திருவாய்மொழிக்குப் பலர் உரை வகுத்துள்ளனர். அவ்வாறு உரைவகுத்து அதனைக் காதலருளிய உரைகாரர்நம் பெருமையினைப் பின்வரும் வெண்பா ஒன்று வெளிப்படுத்துகின்றது:

"பின்னாள் நூல் சீயர் பெரியவாச் சான்றிள்ளை
நெள்ளார் வடக்குத் திருவீழி-பின்னை
மணலான வேளத்திரு வாய்மொழியைக் காந்த
குணவாளர் என்முநெடுநீரே கூறு."

பின்னாள் ஆறாவிரப்பியையையும், நஞ்சியர் ஒன்பதொன்றிய
படியையும், வாதிக்கேசரி அழகியமணவாளரீயர் பன்னிரண்டி
படியையும், பெரியவாச்சாள் பின்னை இருபத்தொன்றாவிரப்
படியையும், வடக்குத் திருவீழிப் பின்னை முப்பத்தொன்றாவிரப்
படியையும் இயற்றினார். முப்பத்தொன்றாவிரப்பியை 'சுடு' என்று
கூறிச் சிறப்பிக்கும் வைணவ உலகம். இவை இவ்வாறு இருக்க,
ஆழ்வார்கள் பாடியருளிய பாடல்கள் எல்லாவற்றிற்கும்
உரையெழுதியவர் பெரியவாச்சாள் பின்னை ஒருவரே. ஆண்டோள்
பாடியுள்ள இருப்பாவைக்கு அவர் வகுத்துள்ள வியாக்கியானம்
'மூவாவிரப்பியு' என்று குறிப்பிடப்பெறும்.

வரலாறு: பிறப்பும் வளர்ப்பும்

பெரியவாச்சாள் பின்னையை 'வியாக்கியானச் சக்கரவர்த்தி' என்று போற்றுவார் சான்றோர். "இப்பெரியார் சொழுவள
நாட்டில், திருவெள்ளியங்குடி என்கிற திவ்ய தேசத்திற்கு ஒரு
கல் தொலைவின் உள்ள, செங்கநல்லூர் எனும் ஸ்தலத்தில் ச.வி
4329 சர்வஜித்து வருடம் ஆவணி மாதம் ரோஷிணி
நகரத்திரத்தில் 'க்ருஷ்ணபகவாண் திருவவதரித்த அத்தத்தி
பத்தாநாஸில்' அவதரித்தார்." இவர் கி. பி. 1228-ல் பிறந்தார்
என்பது வரலாறு.

"தந்தை யாமுனை தேசிகர், தாய் நாச்சியாரம்மை. இயற்பெயர்
ஸ்ரீ கிருஷ்ணபாதர்; அயயப்ரத்தாசர் என்றும் பெயர். ஆச்சான்
என்பது வைணவ பரிபாஷையில் ஆசாரியன். பலர் ஆச்சான்
என்ற பெயரோடு நத்தமையால், இவரை வேறு பிரித்துக்காட்டப்
பெரிய ஆச்சான் பின்னை என்ற பெயர் அமைந்தது.
(பெரியபுராணம் என்றமையால்). வைணவ மரபில் ஆச்சான்
என்று படும் சொல்லால் இவரே. (இவருக்கு முன் சிறிய
ஆச்சான் பின்னை ஒருவர் இருந்தார்). கிருஷ்ணசூரி என்றும்
இவர் வழங்கப் பெற்றார்."

"இளமையில் இருந்து இவருக்குக் கிருஷ்ணபகதி அதிக
மாளிருத்தது. ஊராள் அனைவரும் ஸ்ரீமாதர் தந்த வேதாந்திகள்
ஆனபடியால், இவருடைய கிருஷ்ணபகதியும் வைணவச் சார்பும்
யாருக்கும் பிடிக்கவில்லை. எவ்வளவோ இவ்வளவு செய்யும்
இவருடைய கிருஷ்ணபகதி குறையவில்லை. திருமணம் ஆனால்

பின்னை மாறுவாள் என்று எண்ணிப் பெற்றோர், திருமணம்
செய்து வைத்தும், இவர் மாறவில்லை. உறவினர்
தொந்திரினிருந்து தப்ப எண்ணி இவர் வடநாட்டுக்குத் தீர்த்த
வாத்திரைக்குச் சென்றார். யாத்திரை முடித்துத் தமிய
நாட்டில்லைமீயுள்ள திருவேங்கடம் வந்து அதன் சிறப்பைக்
கண்டபோது, அங்கேயே தங்கிப் பெருமாள் தரிசனத்திலேயே
வாழ் நானைச் செல்லிட எண்ணிய இவருக்கு, செங்கனார் நினைவு
உண்டானமையால், திருவேங்கடமுடையானிடம் விடைபெற்றுத்
திரும்பினார்.

வழியில் ஒரு வைணவபகதர் இவரைச் சந்தித்துத் தாம்
வைத்திருந்த சாளக்கிராமத்தை இவரிடம் தந்து, 'இது எங்கள்
குடும்பச் சொத்து. இதை வைத்துப் பூசிக்க ஏற்ற ஆள் நான்
தெடியபோது, நானை நீர் இவ்வழி வருவிர், உம்மிடம்
ஒப்படைக்கலாம் என்று பகவான் கட்டளைவிட்டார். அதன்படி
இதை நீர் பெற்றுப் பூசித்து வருவீராக' என்று பகதியோடு
பூசித்துக் கொண்டு தம்மூர் நோக்கிவந்தபோது, ஒரு நாள்
கொள்ளிடக் கரையில் வைத்து அப்பாற் சென்று மீளவும்,
சாளக்கிராமம் மறைந்துவிட்டது. இவர் எங்குத் தேடியும்
காணவில்லை. அதே நினைவாக ஊர் வந்து எப்பொழுதும் அந்த
நினைவோடு அரற்றி இருந்தார்; ஊராள் ஏளனம் அதிகமாயிற்று.
ஒரு நாள் ஊரில் மீண்டும் அக்கொள்ளிடக்கரை வருமாறு
கட்டளை பிறக்க, இவர் அவ்வாறே போய்ப் பார்க்க, அங்கு
எம்பெருமானுடைய சிலை வடிவைத் தரிசனம் பெற்றார்; இந்த
மூர்த்தியைக் கொண்டு வந்து தம்மூரில் வைத்து வழிபட்டார்.

மீண்டும் இவர் தம்மூராரின் இடையூறு பொறுக்க
மாட்டாமல், திருவரங்கம் செல்ல எண்ணிப் புறப்பட்டுச் சென்று
கொள்ளிடக்கரையை-ந்தார். இரவு அதிக நேரமாகிவிட்ட
படியால், ஓடும் கிடைக்காமல் அங்கு ஒரு திண்ணையில் தங்கி
அரங்கநாதன் தியானத்தில் இருந்தார். அப்போது, இவர் மனம்
கொய்வில் நடைபெறும் பூசாக்கிரியைகளில் மானசிகமாக
லலித்துத் தாம் அங்கு போய்க்கலந்து கொள்ள இயலவில்லையே
என்று வருந்தியபடியால், மணவு கொள்ளாது பட்டினியாகவே
இருந்து விட்டார். அப்போது திருவரங்கநாதன் கூடுமையால்,
ஒரிளம்பெண் 'இங்கு கிருஷ்ணசூரி யார்?' என்று தேடிவந்து.
இவரைக் கண்டு 'எம்பெருமான் தந்த பிரசாதங்கள்' என்று
அரங்கநாதன் பிரசாதங்களைத் தந்தார். வந்தவன் திருமகளை
என்பதை இவர் அப்போது உள்ளம் கசிந்துகூடி உணர்ந்தார்.
'என்மீது அரங்கநாதன் இவ்வளவு கருணைகொள்ளக் காரணம்

பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் பிற நூல்கள்

பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தம் முழுமைக்கும் வியாக்கியானம் இயற்றியுள்ளதோடு வேறுபல நூல்களையும் படைத்துத் தந்துள்ளார். திரிமத சித்தாரந்தசார சங்கிரகம், பாசரப்படி, ராமாயணம், கலியன் அருள்பாடு, பரந்த ரகசிய விவரணம்; மானிக்கமாமலை, நவரத்தனாமலை, சகலப்ரமண தாத்பர்யம், உபகார ரத்னம், சுத்யதீரய வ்யாக்யானம், ஆளவந்தார தோத்திர ரத்ந வ்யாக்யானம், தனிச்சலோகி வ்யாக்யானம், பரந்தபடி அபயப்ரதான வ்யாக்யானம், சரமரஹஸ்யம், அணுசந்தான ரஹஸ்யம், நிகமனப்படி என்பன அவர் இயற்றியுள்ள நூல்கள்.

புகழ் மாலை

பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் உரை விளக்கத் தொண்டினை எண்ணிய சான்றோர் பலர் அவரைப் புகழ்ந்து போற்றியுள்ளனர். அவற்றை இங்கே காண்போம்.

"ஆழ்வார்கள் அருளிச் செயல்கள் அனைத்திற்கும் வ்யாக்யானம் கண்டவர் இவர் ஒருவரே. இக்காரணம்பற்றி இவர் 'வ்யாக்யான சக்ரவர்த்தி' என்று புகழப்பெறுவர்"¹⁰ என்று புகழ்மாலை சூட்டுகின்றார் பதிப்பாளர் மயிலை மாதவதாசன்.

"உரை மன்னன் பெரியவாச்சான் பிள்ளை"¹¹ என்று சுட்டி அறிஞர் ந. சுப்பு ரெட்டியார் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் உரைத் திறனைச் சுருக்கச் சொல்லி விளக்கவைப்பார்.

"திருப்பாவைக்கு மூலாயிரப்படி என்ற வியாக்கியானம் எழுதினார். திருப்பாவைக்குப் பலர் வியாக்கியானம் எழுதிருப்பினும், இவர் உரையே மிக்க சிறப்புற்று விளங்குவது"¹² என்று பாராட்டுரை மொழிகுவார் அறிஞர் மு. அருணாசலம்.

ஆழ்வார்களையும் அவர்தம் அருளிச் செயல்களையும் அலற்றின் உரைகளையும் வாழ்த்தும் வகையில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார் மணவாளயாமுனிகள்:

"ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி
நாழ்வாரும் இல்குரவர் தாழ்வாழி-ஏழ்பாரும்
உய்ய அவர்கள் உரைத்தவைகள் தாழ்வாழி
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து."¹³

பெரியவாச்சான் கூறப்பட்ட வாழ்த்தையானாலும் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை எழுதிய உரையினையும் உள்ளடக்கிய வாழ்த்துரையே இவ்வாறு எனலாம்.

"ஆழ்வார்களுடைய பிரபந்தமென்ற புகழ்ப் பூங்கொயிலுக்கு ரட்சையாக ராமானுஜர் ஸ்ரீபாஷ்யமென்ற ஞானக்கொட்டை சுட்டினார் ரென்றால், பெரியவாச்சான் பிள்ளை தமது வியாக்கியானமென்ற அதிசயமான அகழியை வெட்டி வைத்தாரென்று சொல்லலாம்"¹⁴ என்று பழம்பெரும் எழுத்தாளரும் திறனாய்வாளருமான பி. ஸ்ரீ. கூறுவது இவண் நினையத்தரும்.

"பெரியவாச்சான் பிள்ளை நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் முழுமைக்கும் வியாக்கியானம் எழுதி வியாக்கியான சக்ரவர்த்தி என்னும் புகழைப் பெற்றார். இவரைக் குறுபரம்பரா பிரபாவம், அநந்தரம் பெரியாழ்வார் திருமொழி முதலான ஆழ்வார்கள் அருளிச் செயல்களுக்கு எல்லாம் வியாக்கியானம் செய்தருளி லோகத்தை வாழ்வித்தருளினார்" - என்று புகழ்ந்து கூறுகின்றது"¹⁵ என்று பேராசிரியர் மு. வை. அறிந்தவர் கூறுவார்.

"He Preauxchan Pillai has the unique reputation of having commented upon all the four Thousand hymns of the Alvars. He was a master of the manipravala style. His commentary largely follows Nanjivar's and draws liberally on the Ramayana for the philosophical interpretations"¹⁶ என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் உரைத்திறனைச் சுட்டிப் பேசுவார் பேராசிரியர் என். செகதீசன்.

"பரம காருணிகரான பெரியவாச்சானின்னை"¹⁷ என்று புகழுகின்றார் இக்கால உரைகாரராகிய உ. வே. கி. சீனிவாசையங்கார் கவாமி தம்முடைய உரையின் முன்னுரையில் இவ்வாறு பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் திருப்பாவை உள்ளடக்கிய நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்த உரையின் கிறப்பினைப் பலர் பலவாறு குறிப்பிட்டுப் போற்றியுள்ளனர்.

II. உரை நெறி

மயர்வற மதிநலம் வாய்க்கப் பெற்ற ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர் அருளிச் செய்த தெய்வப் பனுவல்களை 'அருளிச்செயல்' என்று போற்றுவர். அவ்வருளிச் செயல்களுக்குக் கற்றுவல்ல சான்றோர்களால் இயற்றப் பெற்ற பேருரைகளாகிய 'வியாக்கியானங்கள்' தமிழும் வடமொழியும் கலந்து விளங்கும் நடைவினவாக அமைந்துள்ளன. அவர்கள் 'தென்சொற் சுடத்து' வடசொற்கலைக்கு எல்லை தெர்ந்த' அருளாளர்களாக விளங்கினர். இவ்வாறு அமையும் நடையினை 'மானியிரவாள நடை' என்று கூறும் தமிழ்கூறும் நல்லுலகம். "ஆழ்வார்களின்

பாடல்களுக்கு உரை எழுதியவர்கள், வடசொற்களும் தழிற்சொற்களும் வீரகீழ் கலந்த மணிப்பிரவாள நடைநிலை எழுதினார்கள். (முத்தும் பலனமும் கலந்த மாலை) போல் தழிற்சொற்களும் கலந்த நடை என்னும் பொருளில் அந்த நடைநிலை 'மணிப்பிரவாளம்' என்ற பெயர் வழங்கினார்கள்.) பத்திரப் பாடல்களின் பொருளாதையும் பலவகை நயங்களுக்கும் விளக்குவதில் அவர்களின் உரைகள் நிகரற்று விளக்குகின்றன. அவர்கள் கல்வி வல்ல அறிஞர்களாக மட்டும் நிற்காமல், சமயத்துறையில் ஈடுபட்டுத் தம் வாழ்வைத் தியாகம் செய்த சான்றோர்களாகவும் வாழ்ந்தமையால், அவர்களின் உரைகள் பத்திர நூல்கள்போல் வைணவ அறிஞர்களால் அவற்றைப் பத்திரப் போற்றப் படுகின்றன. 116 என்று அறிஞர் மு. வரதராசனார் கூறுவது இவ்வரை எண்ணத்தக்கும்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் பேருரையும் மேற்கண்ட வழிநிலையே அமைந்துள்ளது என்பதனைப் பின்வரும் பகுதியினால் உணரலாகும்:

"செய்யாதன செய்வோம்' என்று பண்ணின ப்ரதீதிகளையே அநுஷ்டானபர்யந்த மாக்க வேணும் ததியரை முன்னிட்டுப் பற்றாதவன்று முறைப்பின சூர்ப்பணைகை பட்டினமத்தனை 'வல்ல வடுவிப்பரேவது காண்டும்' என்னும் பெரியாழ்வார் திருமகனிநேயிவள்" (திருப் பெரிய பக் 208-209)

பொதுவாக இவ்வரையில் வடமொழிச் கலோகங்களும், புராணபுரபுச் செய்திகளும் நிறைந்து விளங்கக் காண்கின்றோம். இப்பொது இயல்புகளை நன்குணர்ந்த அறிஞர் ஏ. வி. சுப்பிரமணிய ஐயர், "திவ்வியப் பிரபந்தவுரைகள், சாதாரணமாகத் தமிழில் காணப்பெறும் இலக்கிய உரைகள் போன்றவை அல்ல. பாடல்களை எடுத்துக் கொண்டு, அவைகளை விளக்கும் முறையில், வைணவ சமயத்தில் சொற்பும், சம்பிரதாயங்கள், விஷ்ணுவின் அவதார மாண்புகள், விசிஷ்டாத்வைத்தத்துவ தத்துவ துட்பங்கள் ஆகியவை எல்லாம், வேதங்கள் உபநிடதங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள் முதலியவைகளிலிருந்து எடுக்கப் பெற்ற ஏராளமான மேற்கோள்களோடு விளக்கப்பட்டிருப்பது மன்றிப் பாடல்களின் உட்கருத்தென்றும், தத்துவார்த்தம் என்றும், பல அரிய விஷயங்களை நுண்ணிய அறிவுப் பாங்குடன் உரையாசிரியர்கள் கூறியிருக்கின்றார்கள். விஷ்ணுபுராணம், பாகவதம் முதலிய வைணவ புராணங்களும் ஆழ்வார்களின் இராமாவதாரம், கிருஷ்ணாவதாரம் ஆகியவைகளின் மாண்புகளைச் சிறப்பித்துப் பாடியிருக்கும் பாசரங்களும்,

இவ்வரையாசிரியர்களின் சிந்தனைக்கு, மேலே கூறிய முறையில் ஆக்கமும் திருப்பமும் கொடுத்தன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. 117 என்று கூறுவர். இவ் ஆய்வுரை பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் உரைநிலைப் பொறுத்த மட்டில் எவ்வாறு சிறப்பிப்புப் பொருத்துகிறது என்று காண்பது சிறப்பு.

நடைச் சிறப்பு

திருக்குறள், திருக்கோவையார், சிலப்பதிகாரம், சீவக சிந்தாமணி போன்ற இலக்கியங்களுக்கு எழுந்துள்ள உரைகளினிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்ட நடைத்தன்மை (Original Style) உடையது திருப்பாவையின் உரை, பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் உரையில், "அஃதென்னென்னில்", "எங்கிற்படி", "தொற்றுப்படி", "எங்கை", "இன்றிக்கை", "அன்றிக்கை" போன்ற சில அரிய சொல்லமைப்புகளை மிகுதியும் காண ஒண்ணும், ஆங்காங்கே வாய்மீகிராமாயணம், சீதை, விஷ்ணுபுராணம், சாத்தோக்யோபநிஷத், பாகவதம், மகாபாரதம், யஜுர்வேதம் போன்ற வடமொழி நூற்பகுதிகளையும் ஆழ்வார்களின் பாடல் அடிகளையும் சான்றுகாட்டி விளக்கம் எழுதிச் செல்லும் நடைநிலை அவரிடம் நனி காண்கின்றோம்.

திருப்பாவை பத்தொன்பதாம் பாட்டில் வரும் 'சுத்துவிளக்கெரிய' என்பதற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை எழுதிக்காட்டும் விளக்கத்தினை இவ்வரை காண்போம். "அர்த்திகள் வாசனிலே நிற்க ஓரநுபவமுண்டோ வெண்கிறார்கள். எங்களைப் போலே ஊராரசைவும் வேண்டாதே, 'கழ்வானம் வெள்ளென்றது' என்று பயமுழிந்திக்கே, "நன்னிடுக்கெனென்னையுய்த்திடுமின்" என்று இருட்டுத் தேடவும் வேண்டாதே, பகலையிரைவாக்கிக் கொண்டு விளக்கிலே க்ருஷ்ணன் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு படுக்கையிலே கிடக்கப் பெறுவதே! இதென்ன ஐசுவர்யம்! எவ்விரார்கள், 'அநீவராமச்சகப்பே' என்று இவள் அவனுக்கும் ப்ரகாசமான விளக்காழிருக்க ஓர் நிலைவிளக்குண்டாவதே" (திருப் பெரிய பக் (258-259).

திருப்பாவை இருபத்து நான்காவது பாட்டில் வரும் 'அடிபொற்றி' என்ற தொடரின் பொருளை விளக்கும் பகுதியில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை மேலே கண்ட பொதுமைப் பண்புகளைச் சிறப்பிற் உள்ளடக்கிய நடையில் எழுதிச் செல்வதைக் காண இயலும். அது வருமாறு:

"அடிபொற்றி: நாங்கள் சொல்லுமளவில் புறப்பட்டு ஸ்ராமாரமான திருவடிகளைக் கொண்டு உலாவி யடுகின்றபடி- 2. 23.

திருவுவகவந்தருளின ஆயாஸம் போருமென்று மங்களாசாஸ்யம் பண்ணுகிறார்கள். திருவுவகவந்தருளுகிறபோது இரண்டடிமீடல விட்டது, இப்போது எங்களுக்குகாய் பத்தெட்டடி இடுவதே! திருவுவகவந்தருளின வன்று இந்தநாள் ப்ரவோஜநத்ததைக் கொண்டு போனான், மஹாபவி ஓசாதார்யம் பெற்றுப் போனான், தாங்கள் அன்று உதவப்பெறாத இழவுதிரத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்களென்றுமாம் (அடிபோற்றி) 'உவ் செவ்வடி செவ்வீ திருக்காய்பு' என்னுமவர்களிறே" (திருப். பெரிய பக். 327-328).

நல்ல தமிழ் நடைவியையும் அவரிடம் காணமுடிவின்றது இதனைப் பின்வரும் உரைப்பகுதியினால் உணரலாகும்:

"பன்றக்குப் பாரோர்களுள்லாம் மகிழப் பறைகரங்கக் குடக்கத்தாடினபோது திருவடிவீற் கட்டின பறையையும், திருப்பல்லாண்டு பாடுகைக்குப் பெரியாழ்வாரையும், வீளக்குக்கு நய்பின்னைப் பிராட்டியையும், கொடிக்குப் பெரிய திருவடியையும், மேல் கட்டிக்கு அத்தவாளத்தையும் கொன்னுகொ ளென்றான். விதானத்துக்கு திருவவநித்தவன்று பணத்தைவிட்டுக் கவித்துக்கொண்டுபோந்த திருவந்தாழ்வானைக் கொடா தொழிவானென் னென்னில்; எல்லாரையும் போகச் சொன்னாலும் தன்னை யொழிய ஓரடியிட மாட்டா தவனாகையாலே அத்தவானத்தைக் கொடுத்தான்; 'பெருமானரவில் பீதகவண்ணவானை' கொண்டுறே வாட்டத் தணியச் சொல்லிற்று. ஓரொன்று போராது இப்படியிடுப்பன பலவேணுமென்ன; இல்லாதத்தைத் தேடப்போயோ வென்ன; உனக்கு அரியதுண்டோ வென்ன; எனக் கெளியதாயிருத்ததொ வென்ன" (திருப். பெரிய பக். 365-366). இதே போன்று ஆங்காங்கே சிறுசிறு உரையப்பகுதிகளை நற்றமிழ் நடையில் அவர் எழுதிச் சென்றுள்ளார்.

மணிப்பிரவான நடையில் தன்மை குறித்து அறிஞர் மு. அருணாசலம் தம்முடைய 'தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில்' கூறுவது அறியத்தக்க செய்தியாகும். "பொதுவாக வியாக்கியானங்கள் வடமொழியை அதிகம் சுவீழில் கலத்தனளால், தமிழுக்கு குறையும் வடமொழிக்கு ஏற்றமும் கற்பித்தார்கள் என்ற ஒரு கருத்து நிலவுகிறது. இது பெரிதும் பிழையப்பட்ட கருத்து. அவர்கள் ஆழ்வார்களுடைய பாசுரங்களில் எழுதிப் பகதி வீசெடத்தால், தமிழே உய்தி தருவது என்ற கருத்தும் அவர்கள் நூல்களில் காணப்படும். பெரியவாச்சானின்னை எழுதிய திருமாளையாக்கியானத்தில், 'குடதிசைத் தலையை வைத்துக் குணதிசைப் பாதம் நீட்டி' (19) என்ற பாடல் உரையில் பின்வருமாறு

எழுதுகிறார்: "வடதிசை பின்பு காட்டி வடக்குத் திக்கு ஆரிய பூமியாகையாலே, சமஸ்திருத் முரணராய், ஆழ்வார்கள் ஈரச் சொல்லும் நடையாடாத தேசமாயையாலே, அத்தினைகத் திருத்தும்போது பின்பழகெல்லாம் வேணுமென்றிருந்தார்." திருவரங்கநாதன் மேற்கு தொக்கிவிடுக்கிறான்; ஆகவே முதுகு வடக்குப்பக்கம் இருக்கும் என்பதை விளக்க வந்த பெரியவாச்சானின்னை, வடதிசையிலுள்ளார், சமஸ்திருத் முரணராயடியால், அவர்களுக்குத் திருமுக மண்டலத்தைக் காட்டி ஆட்கொள்ள விரும்பாது, வடக்கே முதுகைக் காட்டித் தெற்கே நோக்கிவிடுக்கிறான் திருவரங்கன் என்கிறார். பிள்ளும் திருவாய்மொழி 9, 2, 8ஆம் பாடலில் பெரியவாச்சானின்னை சொற்களை வைத்துச் சீவா அரும்பதம் விளக்கியிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

"எங்கள் முன்பே உலகர்க ளெல்லாம்
இணையடி நொழுது இறைஞ்சித்
தங்கள் அள் பாரத் தமநிசொல் வலந்தால்
நலைத்தலைச் சிறந்து பூசிப்பத்
திங்கள்சொர் மடத் திருப்பிளிங் குடியாய்!
திருவைகுந் தத்திள்ளை தேவா!
இங்குள்ள ஓரவலத் திதிலுளும் ஓடுநாள்
இருந்திடாய் ஸ்ற்றிடல் கொண்டு."

என்பது பாடல். இதனுள், தமது சொல்லவலத்தால் என்றவிடத்து, 'பாலுண்டர் பழமுண்டர், பொன்னாவே பூணு நூவிடுவர்' என்ற தொடரைப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை எழுத, அதற்கு விளக்கமாக, சீவா அரும்பதம் பின்வருமாறு கூறும்:

"தமது வலத்து - சொல்லால்" என்று அவ்வயித்து, தத்தாமுடைய பலத்துக் கிடானசொற்களாலே வென்னுதல், வலம் - பலம்; தத்தாம் சொல்ல வல்லவளவாலே வென்னுதல், அதாவது வங்கிபுரத்து நம்பி பெருமானைச் செவிக்கவெழுந்தருளின அளவிலே, இடைச்சிதனன்டைவிலேவிருந்து செவித்தாராய், அதனை ஆண்டார் கண்டருளி, ப்ராப்யமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமுதாயமிருக்க அவர்களென்டைக்கு எழுந்தருளுவானென்? என்ன, 'நாம் அப்பம் வீரகமாயிருப்போம். இவர்கள் ஒன்றுமறியாத கொச்சைகளாகையாலே, யஞ்ச ராமோ நப்யத்' எவ்விறபடியே ஈகவரனுடைய கடாகும் இவர்களிடத்திலே பன்மையாய் விடுகளுக்கானும் என்றங்கே யிருத்தேன்' என, அவர்கள் சொன்ன தேது, தேவரீருளிச் செய்த தேது? என்று ஆண்டவன் கேட்க, 'பாலுண்டர், பழமுண்டர், பொன்னாலே

புணையுலையிற், நூறு பிராயம் பருவீர்; அழுத்த இரட்டை யடுப்பிற் எஃகிற இது அவர்கள் சொன்ன வார்த்தை: 'விழுயல்வ, விழுயல்வ என்று நானு சொன்ன வார்த்தை' என்று நம்பியிருனிச் செய்ய: 'அங்கே போயும் முரட்டு சம்பல்க்கும் விட்டாநிலையெ எங்கேயிருந்தாலும் நாம் நான்காணும். இங்கே யெழுந்தருளிச் என்று ஆண்டானருளிச் செய்த வார்த்தை. இம்மேற்கொட்பகுதியில், ஆண்டான், 'முரட்டுச் சம்பல்க்கும் விட்டிலையெ என்று வங்குபுரத்து நம்பியைச் சுட்டிக் காட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கது. 'போய் நின்றது, சென்கக இடைச்சிபுக் கூட்டத்தில்; ஆளால் சம்பல்க்கும் விட்டிலையெ; பெருமாரூடைய காட்சம் எப்படிக்கிடைக்கும்' என்பது கருத்து.

எனவே, இங்குச் சிறப்பு தமிழ்க்கேள்வி வடமொழிக்கு ஆல்ல என்பது தெளிவு ஆசாரிய நிலையிலுள்ளவர்கள் சமஸ்கிருத முரணர், முரட்டு சமஸ்கிருதம் என்று கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இப்பொய்யார் கவிழையே சிறப்பாய்க் கருதிய போதியுங்கூட, நீண்ட கால வடமொழிப் பழக்கம் விட்டிலையெ அதனாலேயே இவர்கள் சமஸ்கிருதம் கலக்காமல் பேசுவோ எழுதவோ முடியவில்லை. இப்படி அவர்கள் எழுதித் தமிழைக் கொடுத்தார்கள் என்று சொல்வது பிழையான வார்த்தை; இந்த எழுத்து இயல்பாக வந்ததே ஆகிலி, முயன்று வந்தது அல்ல. பட்டர் கூற்றாக, நஞ்சியர் வரலாற்றில் ஒரு செய்தி அறிவினாம். அவர் ஆறு தரிசனத்துக்கும் மேலாகத் திருமங்கையாழ்வார் பாடிய திருநெடுந்தாண்டகம் சிறப்புடையது என்ற கருத்துப்படிப் பேசுகிறார். இதனாலும், தமிழுக்கு அவர்கள் எவ்வளவு சிறப்புக் கொடுத்தார்கள் என்பது தெரியும்.¹⁴

பிக நீண்ட தொடர்ச்சை எழுதுவது பெரியவாச்சாண்டிள்ளையின் இயல்பு. இருப்பினும் அங்காங்கே சிங்னத்தினு தொடர்க்கும் அவருடைய பேருரையில் பரிந்து வாராமல் இல்லை.

"உன்னுடைய ஓளதாரியத்தினொன்றும் மாறாதபடி தொந்த வேணும் 'கை' என்று - கொடை கரத்தை - மாறுகை" (திருப்பெரிய. ப. 75).

"இவர்களை இப்படி சொல்லுகையே பணியென்று பேசாதே கிடக்க; அறிந்து வைத்துக் காங்கடைக் கொள்வாயே! மதுகெட? எஃகிறார்கள் (திருப்பெரிய. ப. 119).

"இக்குலத்துக்கு மங்களை தீயமானவளே. பெண் பிறந்ததார்க்கெல்லாம் திருஷ்டியான விளக்கே என்னைமாம்." (திருப்பெரிய. ப. 231).

"நீ யுகந்த வடிமை செய்வோம், உனக்கும் எங்கனும் குமாயிருக்கிற இருப்பைத் தனித்து 'தனக்கேயாக வேளைக் கொள்ளும்தே' என்னுமா போலே நீ யுகந்த அடிமையாக வேணும் அஹங்காரகாரப்பட்டமான அடிமை புருஷார்த்தமாகாது" (திருப்பெரிய. ப. 435-436). இவ்வாறு வருகின்ற பகுதிகளும் அவர் உரையின் உண்டு. அவர்தம் உரையில் தூய தமிழ்ச் சொற்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளார். "இழிந்தவர்களுக்கு" (திருப்பெரிய. ப. 102), "செம்மினாள்" (= அடைத்துவிட்டால்) (திருப்பெரிய. ப. 150), "பிச்சேற்றவால்" (திருப்பெரிய. 162) "நானீறுடைமை" (திருப்பெரிய. ப. 193), "பணிக்கும்" (திருப்பெரிய. ப. 374), "வடிவமு" (திருப்பெரிய. ப. 429) என அவர் கையாண்டுள்ள சொற்கள் நம் கருத்தைக் கவர்வனவாகும்.

சொல்லாட்சி

வைணவ சமுதாயத்திற் பரிந்து வழங்கும் புவ சொல்லாட்சிகளைப் பெரியவாச்சாண்டிள்ளையின் பேருரையில் நாம் கண்டு களைக்க முடிகின்றது. அவர் உரையில் புதிய சொல் வழக்குகளைக் காண்கின்றோம். வேறு இலக்கிய உரையாசிரியர்களின் உரையில் காணவியலாத சொல்லாட்சிகளை அவர் உரையில் காண ஒண்ணும்.

பெரியவாச்சாண்டிள்ளை உரையில் வரும் இடைச்சொற்கள் சில புதுமையாக அமைந்துள்ளன. சான்றாக, "இதே, ஆய்த்து" என வருவனவற்றைக் கட்டலாம். "அகவாயில் வாதஸல்யமடையத் திருக்கண்களிலே கொற்றம் படியாயிருக்கை; ஐசுவர்யத்தாலும் குதறியிருக்குமிதே. வடிவாலே யணைத்துக் கண்ணாலே குளிர் நோக்குகையிலேயிதே கருத்து" (திருப்பெரிய. ப. 27).

"பன்னிரு தூங்கள் கொண்டிதே" (திருப்பெரிய. ப. 343)

"இதிற உண்மைப் பெறுகைக்கு நாங்கள் அநுஷ்டித்த கர்மயோக மென்கிறார்கள்" (திருப்பெரிய. ப. 394)

"திருவுகைந்தருளின ஸர்வேசுவரனைக் கண்ட அநுகலா பட்டது படாநிற்கு மாய்த்து இவை" (திருப்பெரிய. ப. 65)

"அசேதநத்துக்கும் சைத்தியமுண்டாம்படி. ஸத்தவொத்தரமான காலமாயிற்று எழுந்திராயென்ன; அசேதநத்துக்கு சைத்தியமுண்டாய்த்தது" (திருப்பெரிய. ப. 125)

"இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து - அவன் எருமைகள் கறவா விட்டால் அவை படும்பாட்டை நாங்கள் உள்ளாலே படாநின்றோமென்கை." (திருப் பெரிய. ப. 169)

அன்றோ ('இறே'), ஆயிற்று (ஆய்த்து) என்னும் பொருளில் பெரியவாச்சான்பின்னை இச்சொற்களைக் கையாண்டுள்ளார். 'அங்குத்தை', 'இங்குத்தை' போன்ற சொற்களை அவர் அல்லிடத்து, இவ்விடத்து என்னும் பொருளிலும், அவர்களுடைய, இவர்களுடைய என்ற பொருளில் 'அவர்களுடைய', 'இவர்களுடைய' என்ற சொற்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளார். 'அத்தை' 'இத்தை' 'எத்தை' என்பவற்றை அதனை, இதனை, எதனை என்னும் பொருளில் அவர் வழங்குகின்றார்.

"இத்தை ஸாதித்துத் தருவாராரென்னில்" (திருப் பெரிய. ப. 29)

"இத்தை இவர்களுக்கு ஒரு உபகாரம் பண்ணினானாக வன்றிக்கே தன்பேறாக நினைக்கிறபடி." (திரு. பெரிய. ப. 60)

"பண்டு போலவன்றிக்கே தருவடைந்த பயிச்சோலே நிறத்திலே வருவதொரு வேறுபாடுண்டு; அதைத் நினைக்கிறார்கள்." (திருப் பெரிய. ப. 78)

"அத்தையறிந்தும் பேசாத கிடைக்கையாலே சொல்லுகிறார்கள்." (திருப் பெரிய. ப. 120)

அத்தாலே - பெரிய திருவடியாய், அவனுக்கு நிர்வாஹனான வனுடைய கோயிலென்னுதல்" (திருப் பெரிய. ப. 108)

"பாடுவது எத்தைவென்ன" (திருப் பெரிய. ப. 132)

"எல்லார்க்கும் இருஷ்ணனோட்டை ஸம்பந்தமொத்திருக்க நீங்கள் என்பக்கல் ஸாபேகராய் வந்தோமென்று சொல்லக்கடவிகளோ வெள்ள" (திருப் பெரிய 130) என்றும், "நீ அவனோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே எங்களுக்கு நல்லையாயிருப்பதி" (திருப் பெரிய. ப. 131) என்றும் அவர் வழங்குவன இவண் நினைபத்தும்.

"அதுக்கு அவையாளமென்னென்ன" (திருப் பெரிய. ப. 118) என்றும், "இதுக்கு முன்பு நாம் பெற்ற ஐசுவரியம் போலையோ இப்போது நாம் பெறப்புகிற ஐசுவரியம்" (திருப் பெரிய. ப. 132) என்றும் அவர் கூறுவன 'அதற்கு' 'இதற்கு' என்ற சொற்களின் திரிபு வடிவங்கள் ஆகும்.

'வேண்டும்' என்னும் வினைமுற்று வடிவத்தைப் பெரியவாச்சான்பின்னை 'வேணும்' என்றும், 'இருந்தாற்போலே' என்ற தொடரை 'இருந்தாப்போலே' என்றும் வழங்கியுள்ளார்.

"அருகலர் வாழவும் பிரதிகலர் முடியவும் ஆகவேணும்" (திருப் பெரிய. ப. 81) என்றும், "ஒரு ஆனைச்சாத்தான் புகுங்காட்டில் விடிந்ததாக வேணுமோ என்ன" (திருப் பெரிய. ப. 118) என்றும், "செய்யாதன செய்யோம்" என்று பண்ணின பரதித்யையை அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக்க வேணுமே" (திருப் பெரிய. ப. 208) என்றும், "திருவடி வாரத்தில் பிராட்டி, 'பரவார்க்கேடினாவருத்தரஸா வ்யாஜ ஹாரநகிருச்சக' என்றிருந்தாப்போலே" (திருப் பெரிய. ப. 149) என்றும் வரும் பகுதிகள் இவ்வகையில் குறிப்பிடத் தக்கன.

"சொல்லிற்றுக்கெல்லாம் மறுமாற்றஞ் சொல்லிக்கிடக்கிறது உன்னுடைய ஐசுவரியச் செருக்காலே யென்னவுமாம்" (திருப் பெரிய. ப. 122) என்னும் தொடரிலே பெரியவாச்சான்பின்னை, 'சொல்லியவற்றுக்கெல்லாம்' என்பதனைச் 'சொல்லிற்றுக் கெல்லாம்' என்று வழங்கியுள்ளார்.

"அவர் 'புகுந்திகை' என்பதனைப் 'புகுருங்கோள்' (திருப் பெரிய. ப. 140) என்றும், 'தாள் தெரியவில்லை' என்பதனைத் 'தாள் தெரிகிறதில்லை' (திருப் பெரிய. ப. 140) என்றும், 'மெய்யாகப் பார்த்துக்கொள்' என்பதனை 'மெய்க்காட்டுக்கொள்' (திருப் பெரிய. ப. 202) என்றும், 'போய்க்கொள்ளுங்கள்' என்பதனைப் 'போங்கோள்' (திருப் பெரிய. ப. 213) என்றும் வழங்குவன திரிபு வடிவங்கள் ஆகும். இவ்வாறு அவர் வழங்குகின்ற வழக்குகள் யாவுமே பேச்சு மொழியின் தாக்கத்தினைக் காட்டுகின்றன.

தூய தமிழ்ச் சொல்லாட்சி

கணக்கற்ற வடசொற்களை மிகுதியும் கலந்து எழுதும் போக்கினைப் பெரியவாச்சாள் பின்னையிடம் பரக்கக் காணலாகும். ஆயினும் தனித்தமிழ்ச் சொற்களையும் அவர் கையாண்டுள்ளார் என்பதும் அவர் உரையினைக் கற்பவர், நண்கிருவர், தம்பவன், இட்டிட்டு, ஆழங்காஸ்பட்டு, தட்டிடிவலை, பொடியாதபடி, கண்ணைச்சிற்படுவர், தலைஎடுத்துத், மெனாணிப்பு இசைய நற்றமிழ்ச் சொற்களையும் அவர் பதித்துள்ளார் என்பதனைப் பின்வரும் உரையிலுணரலாம்.

"இன்னமும், தன்னுடைய தம்பியன்மார் சொல்லவும் கேட்டிருக்கிறேன்"

(திருப். பெரிய. ப. 28)

"இவன் தம்பியனார் எம்பெருமானை எழுப்பினார்"

(திருப். பெரிய. ப. 128)

"ஒருவர்க்கொருவர் இட்டிருக்கொண்டு சொன்னவை க்ருஷ்ணன் செலிப்படுத்தக் கடவோமல்லவோம்"

(திருப். பெரிய. ப. 50)

"இட்டிருக்கொள்ளுகைக்கு விடவொண்ணாத உறவு சொல்லுகிறார்கள்"

(திருப். பெரிய. ப. 140)

"அந்த ஆச்சார்யத்தைச் சொல்லுவதற்கு முன்னே ஆழங்காஸ்பட்டு, 'எத்திரம்' என்கிறார்களாகவுமாம்"

(திருப். பெரிய. ப. 90)

"உறங்குகிறவர்களை எழுப்பத் திட்டில்லை"

(திருப். பெரிய. ப. 104)

"புறம்பொசியாஜபடி யடக்கிப் பொந்தோம்"

(திருப். பெரிய. ப. 132)

"இவன் மீடுக்கைக்கண்டு கண்ணெச்சிற்படுவர் என்று பயப்பட்டு"

(திருப். பெரிய. ப. 335)

"ஸத்வம் தலையெடுத்த காலத்திலே"

(திருப். பெரிய. ப. 419)

"இவன் பிரியமே நடத்துமவனானாகையாலே, செருக்கும் மேளாணிப்புந் தோன்ற நின்ற நிலையைச் சொல்கிறது"

(திருப். பெரிய. ப. 25)

புதிய சொல்லாட்சி

பெரியவாச்சான் பின்னை சில புதிய சொல்லாட்சிகளையும் தம்முடைய உரையில் பல இடங்களில் பயன்படுத்தியுள்ளார். வேறு பொருளில் வழங்கும் சொற்களை மத்தொரு பொருளின்கண் வழங்குதல் அவரின் இயல்பு.

'புதைத்து' என்பதன் பொருளை நாம் நன்கறிவோம். அப்பொருளில் பெரியவாச்சான் பின்னை கையாளாமல், 'சிலபகுதிகளில் மறை பொய்யாமல் நிரை அடக்கிக்கொண்டு' என்ற பொருளில் கையாண்டுள்ளார். "எங்கள் பாக்யத்தையே நிலைத்து பிழிக்கும் நாடாகையாலே நீ யங்கவர் புதைத்துப்

பார்க்கவொண்ணாது, 'பாபா நாம் வாசீபா நாம்வர்' என்கிற எங்கள் கொடியுமில்லையாகவேணும்"

(திருப். பெரிய. ப. 75)

'நீர்மை' என்ற சொல் 'தன்மை' என்ற பொருளுடையது. ஆனால் பெரியவாச்சான் பின்னையோ 'கருமை' என்ற பொருளில் இதை எடுத்தானுவதனை, "அகவரையில் நீர்மை உங்களா லுண்டாக்க வொண்ணாதிறே" (திருப். பெரிய. ப. 78) எனவரும் தொடரினால் அறிய ஒண்ணும்.

'அந்தப்புரத்திற்கு விட்ட பகுதி' என்ற பொருளில் அவர் 'படுக்கைப் பற்று' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். "நாட்டுக்கு இட்ட நிலைவைக் கண்டு படுக்கைப் பற்றிலே சொல்லாதே கொள்" (திருப். பெரிய. ப. 75).

'அகம்படியர்' என்ற சொல்லை 'அந்தரங்கர்' என்ற பொருளில் அவர் வழங்குகின்றமை யினை, "அவ்வவர்க்குரிய அகம்படியரானவர்கள், அந்தப் பிரீதிக்குப் போக்குவிட்டு நெய்யாடல் பொற்றிக் கொண்டு திரியுமாப் போல..." (திருப். பெரிய. ப. 81) என்னும் பகுதியால் அறியலாம்.

இவற்றைப் பொன்றே பெரியவாச்சான் பின்னை தம் உரையில், "சிலுடியாதே" (திருப். பெரிய. ப. 198), "சினிட்கென்னக் கள்" (திருப். பெரிய. ப. 199), "ஒடியெறிகை" (காற்கட்டு) (திருப். பெரிய. ப. 174), "கமர் பின்னத் நெஞ்சு" (திருப். பெரிய. ப. 175) போன்ற சொற்களைப் பயன்படுத்துவதனைக் காண்கின்றோம்.

'முன் இந்து பாடல்களில்' என்பதனை அவர், "கீழ்க்குப் பாட்டில்" (திருப். பெரிய. ப. 102) என்றும், 'பின்னவருகின்ற பத்துப்பாட்டில்' என்பதனை "மேல் பத்துப் பாட்டாலே" (திருப். பெரிய. ப. 102) என்றும் கூறுகின்ற முறையும் இவ்வண்ணத்தக்கும்.

அடிக்கடி அவர் பயன்படுத்தும் சொற்கள்

பெரியவாச்சான் பின்னை தம் பேருரையில் பல இடங்களில் குறிப்பிட்ட சில சொற்களாக உள்ளன, தொழிற் பெயர் அமைப்புகளைக் கையாண்டுள்ளமையினையும் காண முடிகின்றது.

'படி' (உதவிப்படி, என்றபடி, இருக்கிறபடி), 'இறே', 'போகை', 'பெறுகை', 'காண்கை', 'என்கை', 'சொரிகை', 'போகை', 'இருக்கை', 'கலக்குகை', 'அனுமதி பண்ணுகை' என்பன அவர் பயன்படுத்துவன. 'இழவுக்கு' என்ற சொல்லையும் அவர் பல

இடங்களில் கையாளுகின்றார். 'என்', 'என்னை', 'என்னை' போன்ற சொல்வழி வங்காளையும் அவர் அடிக்கடி பயன்படுத்துகின்றனமையும் அறிந்ததாகச் செய்தியாகும். 'வியாக்கியானங்கள் பேச்சுநடைகளில் அமைந்துள்ளன. கொச்சை மொழிகள் விரலியுள்ளன. இவற்றிலும் ஒரு வகை அழகும் ஆற்றலும் வெளிப்படுகின்றன' என்று இவ்வரைநடை குறித்து அறிஞர் மு. வை. அரவிந்தன் கருத்துரைக்கின்றார்.

வடமொழிப் பயிற்சி

பெரியவாச்சாள் பின்னை திருப்பாவை மூலமாயிற்று உரையில் விளக்கங் கருதியும், ஒப்பீடு கருதியும், வைணவ சமய சபாபு கருதியும் வடமொழிச் சுவைக்களை முடிவுவதுமாகவோ தொடராகவோ மேற்கொள் காட்டி, விளக்குகின்றார். அந்த அளவிற்கு அவருடைய வடமொழிப் புலமை மேலோங்கி விளங்கிற்று எனலாம். வடமொழிச் சொற்களை மட்டுமல்லாமல் வடமொழிப் பாடல்களையும் அவர் எடுத்துக் காட்டுவதன் வாயிலாக அவரின் வடமொழிப் பயிற்சி நன்கு வெளிப்பட்ட காரணமென்றாம். அவர் வாழ்ந்த நாளில் வடமொழியின் செல்வாக்கு வைணவ மரபிலே எந்த அளவிற்கு ஆழமாக வெண்கறி விழுதுவிட்டிருந்தது என்று உரை முடிக்கின்றது.

'மார்சுழித் திங்கள்' என்ற திருப்பாவை முதற்பாட்டின் முதல் சொல்லிற்கு விளக்கம் கூறவந்த பெரியவாச்சாள் பின்னை, "நாதி சீதா நகர்மதா" என்கிற நயாயத்தாலே அதுபுஷ்பமாதல் முஹூர்த்தம் போலே ஸயத்தஸரத்துக்கு இம்மாயமாயகையாலே ஸத்தவோத்தரமாய காலம் 'மாஸாநாம் மார்சுழி ஜோஹம்' என்று - மாஸங்களில் வைத்துக் கொண்டு மார்சுழி மாயமாயகிறேன் என்று அவன்றானே அருளிச் செய்கையாலே வைஷ்ணவமாய மாஸம் ஸர்வ வஸ்துக்களும் அங்குரிக்கும் காலமாயகையாலே தக்கனாடைய உந்மேஷத்தக்கு அர்ஹமாய காலம்" (திருப் பெரிய பக். 8:9) என்று எழுந்த செல்கின்றார். மேற்கண்ட பகுதியில் வடமொழிக்கு வடமொழிப் பாடல் அடியும் மலின்று வந்துள்ளமை கண்டுகொடு.

பெரியவாச்சாள் பின்னை பகவத கதை, காருட புராணம், வரகமீதி சாமாயணம், யஜுர் வேதம், விஷ்ணு தர்மம், மாங்கல்யஸ்தவம், விஷ்ணு புராணம், சுபதோஷ ரத்தம், பாரதம், சைத்தனியோபநிஷத் போன்ற பல தூல்களின்குறித்து மேற்கொள் கூறிக் கங்குடைய வடமொழி அந்நவாய புலப்படுத்தியுள்ளார்.

மேற்கண்ட வடமொழி நூல்களின் கருத்துக்களைப் பெரியவாச்சாள் பின்னை எவ்வெவ்வகையில் கையாண்டு பெரியவாச்சாள் பெருரைகளின் கிறப்பினை வெளிப்படுத்துகின்றார் சம்பமுடைய பெருரைகளின் கிறப்பினை இரண்டாம்பாட்டிலே என்று காண்பது நன்று. திருப்பாவை இரண்டாம்பாட்டிலே எழுந்த 'கெளரோ' என்ற விளிக்கு விளக்கம் கூற முனைந்த அவர், மும்மேசுவே மதுரம் வாக்கியம்' என்னும்படியே சீரவணந்தானே 'ஸய்சரவே மதுரம் வாக்கியம்' (திருப் பெரிய ப. 41) என்கிறார். 'மயோஜிநமாலிக்குகிறபடி' (திருப் பெரிய ப. 41) என்கிறார். இத்தொடர் வாக்கியம் ராமாயணத்தில் சுந்தரகாண்டத்தில் (311) வருவதற்கும் 'வானார்சுக்குச் சிறந்தவனான திருவடி (அனுமன்) உழை தொன்மபடியே பலவகையான ஆலோசனையைச் செய்துகொட்ட மாத்திரத்தில் மதுரமானதொரு வாக்கியத்தைப் பிராட்டியை தொக்கிக் கூறினார்' என்று வரும் வடமொழிப் பகுதியை அவர் மேற்கொள் காட்டியுள்ளார்.

இதே பாடலில் வரும் "பாடி நெய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம்" என்ற பகுதிக்கு அவர் எழுதும் விளக்கம் வருமாறு :

"பொக்கவாந்தரங்களில் அந்வாயினோம் உண்டார்க்கு உண்ண வேண்டாவிடே இவர்கள் உண்டார்க்குளாவென்னில்: ஓம். உண்ணாநூள் பசியாவதொன்றில்லை - நமோநாராயணாவென்று - உண்பாதம் நண்ணாநூள் - அவை யட்டினி நானே' என்றும், 'எல்லாம் கண்ணன்' என்றும், 'கறை சொழிவை வேண்டுவதில்லை' என்றும், 'பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்த நாயுடுதம்' என்றும், 'வாஸ் தேவஸ் ஸர்வம்' என்றும் இப்படியாயிற்றே ஜ்யோநம் பிரததானிருப்பது" (திருப் பெரிய ப. 45).

மேற்கண்ட விளக்கத்தில் முதற்கண் வரும் வடமொழித் தொடர் காருட புராணத்துள் வருவது. இதன் பொருள் "நெடுந்தொலை வழி நடந்து பரிசீலனாப் மயக்கமடைந்த மனத்தினர்க்குப் புண்டரீகாக்ஷனுடைய நாமஸங்கீர்த்தனமாகிற அழகுதம், கட்டுச்சொறு" என்பதாகும். அதனைப் போன்ற தாரகமாயகிறது இங்கு எல்லாம் கண்ணன் என்ற மத்திரம் என்று ஒப்பிட்டுக் காட்டும் பாங்கில் இங்கே அவர் மேற்கண்ட வடமொழித் தொடரை எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

இரண்டாவதாக வருகின்ற 'வாஸ்தேவஸ் ஸர்வம்' என்ற தொடர் கதைகளில் (7 : 19) வருவது. அஞ்சுகளனுக்குக் கண்ணன் கூறுவதாக வரும் பகுதி. அதன் பொருள் "அநேகமரண புண்ணியப் பிரதிகளில் இறுதியில் லானம் பிரதிகளில், வாகதேவனே

சர்வமுமாம் என்று என்னைப் பற்றுக்கின்றான். அத்தகைய மகாத்மா இடையது துர்ல்வயம்" என்பதாகும்.

"விசகரமே ப்ருதிவேஷேர்தாம்" என்கிறபடியே குணாகுண திரபணம் பண்ணாதே ஸர்வபராணிகள் பக்கனிலும் திருவடிகளை வைத்தபடி" (திருப். பெரிய. ப. 58) என்று அவர் "உலகஎந்த" என்ற திருப்பாவைத் தொடருக்கு மேற்கொள்காட்டிச் சொல்லுவார். இது புருஷ ஸுத்தம் என்பதில் வருவது. "இந்த நிலவுகத்தை இவர் (நாராயணன்) தம் திருவடியால் அளந்தார்" என்பது இதன் பொருள். இவ்வாறு பல்வகையில் வடமொழிப் பாடல்களையும் பாடல் தொடர்களையும் ஒப்பிட்டுக் காட்டி விளக்குவது அவரின் இயல்பாகும்.

வைணவ சித்தாந்தம் தொடர்பான கருத்துக்களில் அவர் யிகவும் ஆழ்ந்த பயிற்சியுடையவர் என்பதனையும் நாம் காண்கின்றோம். திருப்பாவை ஆறாம் பாட்டில் 'அரி என்ற' என்று வரும் சொல்லை விளக்கும்போது பெரியவாச்சான் பிள்ளை, "ஹரிஹரதீபாயாதி" (திருப். பெரிய. ப. 113) என்ற வடமொழிப் பகுதியினைக் கட்டுகின்றார். இது ஹரியஷ்டகம் (1) என்ற நூலில் வருவதாகும். "தீய சிந்தனையுடையவர்கள் தன்னை எண்ணினாலும் அவர்களுடைய பாபங்களை அரி போக்குகிறார் எப்படி என்றால் விருப்பமில்லாமல் தன்னைத் தொடட்டாலும் கொளுத்துகின்ற நெருப்பையப்போல்" என்பது இதன் பொருள்.

'என்றென்று' என வரும் இருபத்து நான்காம் பாட்டில் தொடரை விளக்குமிடத்து அவர், "தேவரிமேததாமிதே" (திருப். பெரிய. ப. 337) என்று கூறுவார். இது யஜுர் வேதத்தில் வரும் தொடர். "ந் எனக்கு ஒரு பலனைக் கொடு; நான் உனக்கு ஒரு பிரதி பலனைத் தருகிறேன்" என்பது இதன் பொருள். இவ்வாறு பெரியவாச்சான் பிள்ளை தம் பேருரையில் பல இடங்களில் வடமொழி நூற்கருத்துக்களை எடுத்துக் காட்டித் தம் உரையினை வைணவத் தொடர்புடையதாகுகின்றார்.

பன்னூற் பயிற்சி

உரையாசிரியர்கள் பயிற்சி பற்றுகல் பணியாகும். அவர்கள் உரை கூறும்போது தமிழ் நூல்களினின்று மேற்கொள் காட்டித் தமிழுடைய உரைக்கு மேலும் வலுவூட்டுவர். அவ்வகையில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை பன்னூற் ஆழ்வார்களுள் பாடியருளிய

அருளிச் செயல்களினின்று மிகப் பல மேற்கொள்களைக் காட்டித் தம்முடைய சமய நடுபாட்டை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஆண்டார் இயற்றிய திருப்பாவைக்கு உரை வகுக்கும் போதும் பிற ஆழ்வார்களின் பெயர்களைக் கட்டித் கூறுவதில் இன்பங் காண்கின்றார். அவர் திருமங்கையாழ்வார் (திருப். பெரிய. ப. 62), 'திருமழிசைப்பிரான்' (திருப். பெரிய. ப. 71), 'பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வான்' (திருப். பெரிய. ப. 107), 'பெரியாழ்வார் திருமகள் இறேவேள்' (திருப். பெரிய. ப. 209), 'பெரியாழ்வாரைப் போல்' (திருப். பெரிய. ப. 294) என்று கூறும் இடங்கள் இவ்வகையில் அறியத்தக்கன.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஏனைய தமிழ் இலக்கிங்களை மேற்கொள்க ஏடுத்தானுவதனை விடவும் ஆழ்வார்களின் திருப்பாடல்களையே பெரிதும் பேரற்றிச் சான்று காட்டியுள்ளார். இதனால் இவர்தம் சமயப் பற்று நனி விளங்கும். இங்கே சில சான்றுகளைக் காண்போம்.

பெரியாழ்வாரின் திருமொழிப் பாடல் அழகனைப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை, 'பையத் துயின்ற' என்பதனை விளக்குமிடத்துத் (திருப். பெரிய. ப. 42) சான்று காட்டுகின்றார்.

"வேள்ளை வெள்ளத்தின்மே லொரு பாய்பை மெத்தையாக லிசிந்து அநன்மேலை கள்ளிநினை கொள்கின்ற..." (நூலா. 439)

என்ற அடிகளே அவை.

'பாடி நெய்யுணைணோம் பாலுணைணோம்' என்பதற்கு விளக்கம் கூறும் (திருப். பெரிய. ப. 45) போது அவர்,

"...உண்ணாநான் பரியாவ தெளநிலில்லை ஓலாநீத நமே

எண்ணாநானும் இருக்கெஞ்ச சாமவேத நாண்மலர் காண்டுள்ள பாநம்

நண்ணாநான், அவைதந்துறாநி லன்றெனக்கவையடிபணி நானே" (நூலா. 438)

என வரும் பெரியாழ்வாரின் திருமொழிப் பாடலைக் கட்டிக் கூறுவார்.

'நாட்காலே நீராடி' என்ற தொடரில் விளக்கவுரையில் அவர், "அவன் திருப்பாற்கடலிலே வந்து சாய்ந்தருளினதை அஸ்தமையாக்கக் கடவோம். மஹிஷியானவன் சிவரக்ஷணத்திலே பரவர்த்திக்கும்படியாக இருக்கைக்கு மேற்பட புருஷனுக்கு

அவத்யமில்வையிறே அதாவது - தங்கன் தவரையரவே
அத்தலையில் உபாய பாவத்தை அழிக்கிறார்கள். 'ஓதிநாமங்
குளித்துச்சி தன்னாவொளிமாமலிப் பாநநானும் பணியொயம்
நமக்கே நவமாதலில்' என்றார்கள்' (திருப். பெரிய. ப. 47) என்பார்.

மேற்கண்ட உரையில் திருமங்கையாழ்வார் அருளிய
பெரியதிருமொழிப் பாடல் (நாலா. 1776) அடிகளை அவர்
மேற்கொள் காட்டியுள்ளார். "ஓங்கி உலகனந்த" என்ற அடிக்
களிளக்கம் கூறும்போது பெரியவாச்சார்ஸ் பிள்ளை,
திருமங்கையாழ்வாரின் 'அமலனாதிரோன்' என்பதனுள் வருகின்ற
ஒரு பாடல் (நாலா. 928) அடியினைச் சார்ந்து காட்டிய
பொகின்றார். அது "உவந்த உள்ளத்தனா யுலகமனந்து, என்னக்
கடவதிறே" (திருப். பெரிய. ப. 58) என்பதாகும்.

"மேட்டிள மேதிகள் தளைவிமொயர்கள்" என்று - இவள்
தமப்பனார் எம்பெருமானையெழுப்பினார்; இவள் இவர்களை
யெழுப்புகிறாள்" (திருப். பெரிய. ப. 128) என்று அவர் கூறும்
உரைவிளக்கத்தில் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் - அருளிய
திருப்பள்ளி எழுச்சிப் பாடலடி வந்துள்ளது.

"நெடும்போது உறங்கும்படி மந்தரவாதம்
பண்ணினாருண்டோ 'மையலேற்றி மயக்க உன்முகம் மாய
மந்திரந்தாள் கொலோ' என்று அம்மான் பொடி
தூவினாருண்டோ வெண்கை' (திருப். பெரிய. ப. 142) என்று
பெரியவாச்சார்ஸ் பிள்ளை வினாவெழுப்பும் பகுதியிலே
ஆண்டாள் பாடியருளிய நாச்சியார் திருமொழிப் பாடல் அடி
(நாலா. 517) இடையிலே வந்து பளிச்சிடுகின்றது.

இவ்வாறே பெரியவாச்சார்ஸ் பிள்ளை, "ஆங்குகொர்
பந்துக்கொம்பு திள்ளவால் அறிகின்றிலை நாள்" என்ற
நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழிப் பாடலையும் (நாலா. 3768),
"முற்றம் புதுத்து முறுவல் செய்து" என்ற திருமங்கையாழ்வாரின்
பெரிய திருமொழிப் பாடலையும் (நாலா. 1926), "அடியார்
நிலாநின்ற வைகுந்தமோ" என்ற நம்மாழ்வாரின்
இயற்பாவுடிகளையும் (நாலா. 2552), "இலங்கை பாழானாகப்
படை பொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்" என்ற
பெரியாழ்வாரின் திருப்பல்லாண்டிகளையும் (நாலா. 3) மேற்கொள்
காட்டி விளக்கும் திறம் அறிந்து இன்புறும் வண்ணம்
அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு சொற்பொருள், கருத்து ஆகியவற்றின்
அடிப்படையில் வரும் ஒப்புமைப் பகுதிகளையப் பெரியவாச்சார்ஸ்
பிள்ளை நாலாயிரத்திலிருந்து காட்டியுள்ளார்.

இராமாயண மேற்கோள்கள்

"வைணவ உரையாசிரியர்கள் வாய்மீகி இராமாயணத்
தினையே நிரம்பி மேற்கோள்காட்டி விளக்கியுள்ளனர்.
அவர்களானும் பெரிவாச்சார்ஸ் பிள்ளை வாய்மீகியின்
தலோகங்களுக்கு அரிய விளக்கங்களை மேற்கொள்
காட்டுமிடங்களில் எழுதிச் சென்றுள்ளார். எனினும் பிற்காலத்து
வைணவ உரையாசிரியர்கள் கம்பராமாயணப் பாடல்களையும்
மேற்கொள் காட்டிச் சென்றுள்ளனர் என்பது குறிக்கத்தக்கது." 30
என்று அறிஞர் தெ. தானகந்தரம் கூறுவார். பெரியவாச்சார்ஸ்
பிள்ளை வாய்மீகி இராமாயணத்தை ஆழந்து அனுபவித்த
ஆர்வலர். வாய்மீகி இராமாயணம் வலியுறுத்தும்
உட்கருத்துக்களை அவர் அழகுற எடுத்து மொழியும் திறம்
வியந்து பாராட்டுமாறுள்ளது.

பாவைக்குச் செய்துந் நோன்பு குறித்து அவர்
விளக்கும்போது இந்திரசித்தன் செய்த யாகத்தைக் காட்டுவார்.
இந்திரசித்துச் செய்த யாகம் அவனும், அவனைச் சார்ந்தோரும்
அழியவே பயன்பட்டது. ஆனால் அடியவர் செய்யும் யாகம்
வாழ்க்கைக்குப் பண்ணும் யாகம் ஆகும். இக்கருத்தினை அவர்,
"அவனையும் அவனுடையாரையும் அழிக்கக்கூடிய பண்ணும்
இந்திரசித்த ப்ர்ப்புக்குடைய யாகம் போலன்றியே, தீயரும்
அவனும் வாழ்க்கைக்குப் பண்ணும் யாகம்" (திருப். பெரிய. ப.
40) என்று குறிப்பிடுவார். மேலும் அவர், "ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்
போலே, வீரஹதாப மாறுகைக்காக 'நோன்பு' என்று ஒரு
வ்யாஜத்தையிட்டுக் குறிக்கத் தெடுகிறார்களிறே; 'அத்யந்த
ஸ'கஸம் வ்ருத்த ஸுகுமாரஸ் ஸுகோசித: சுதநவயர ராத்ரேஷு"
ஸரஜ மவகாலதே' என்கிறபடியே" (திருப். பெரிய. ப. 47) என்று
கூறுவார். இந்த மேற்கொள் வாய்மீகி இராமாயணப் பாடலில்
ஆரணியகாண்டத்தில் (16, 30) வருவது இராமனைப் பார்த்து
இலகுவன் கேட்பதாகும் இது. "அத்யந்த கக ஸம்வ்னிருத்தி
மெற்றவரும் குமாரரும் கூக்திந்ரு உகிதமானவரும் ஆகிய பரதன்
இரவில் பிற்பகுதியிலே சரயு ஆற்றின்கண் எப்படிக்
குளிக்கின்றார்" என்பது இதன் பொருள்.

'சாங்குகமுதைத்த சரமவழ போல்' என வரும் திருப்பாவை
நாட்காம் பாட்டின் அடிக் கு விளக்கம் கூறும்போது, "இரை
பெறாத பாம்பு போலே முன்பு விஷயமில்லாமையரவே
அடல்கியிருந்த ஸூசார்ங்கம், சகரவந்தித் திருமகள்
கடைக்கணித்தவாறே நூறாயிரம் சரவ்ருஷ்டியைத் தானே
பண்ணிற்று" (திருப். பெரிய. ப. 82) என்று அவர் கூறுவார்.

'தூயோமாய் வந்தோம்' என்பதனை விளக்குமிடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை, வீடணனைப் பற்றிச் சுக்கிரீவன் இராமபிராணிடம் கூறும் பகுதியினை விளக்கக் காண்கிறோம். "அங்குத்தைக்கு நாயம் யோக்யரோ அயோக்யரோ என்று பாராதே இருதபடியே வந்து இருதபடியே வருகைக்கு மேற்படாதது தேட வேண்டாவிடே. 'சுத்தம் வெத்தி விடீஷணம் என்றதிறே இருதபடியே வந்த விடீஷணாழ்வானை" (திருப்பெரிய. ப. 96-97) என்று அவர் காட்டும் சான்று நாயம் அறிந்து இன்புறத்தக்கது.

அசோகவனத்திலே அனுமனைக் கண்ட சிதை மிகுத்த மகிழ்ச்சியுற்றாள்; அம்மகிழ்ச்சி மேலீட்டினால் ஒன்றும் பேசவில்லை. இச்செய்தி வான்மீகியில் யுத்தகாண்டத்தில் (116-115) வருவது. 'அம்மே' என்று எழுப்பின அளவிலும் அவள் பேசாதே கிடக்கின்றமைக்கு உவமை கூறவந்த பெரியவாச்சான்பிள்ளை மேற்கண்ட இராமாயண நிகழ்ச்சியினைக் (திருப். பெரிய. ப. 149) குறிப்பிடக் காண்கின்றோம்.

திருவாய்ப்பாடியிலே வாழ்கின்ற கோவலர்கள் வீரம் மிக்கவர்கள். அன்னவரின் வீரம் "சக்ரவர்த்தித் திருமகளைப் போலே இவர்கள் வீரம்" (திருப். பெரிய. ப. 160) என்று அவர் காட்டும் ஒப்புமை நம் உள்ளத்தைக் கவர்வதாகவுள்ளது.

"வல்லையுட்கட்டுரைகள் பண்டேயுடன் வாயற்தும்" என்ற பெண்களுக்கு, "வல்லீர்கள் நீங்களே நானேதான் ஆய்க்கு" என்கிறாள் உள்ளே படுத்துக்கிடக்கும் பெண். பிறர் குற்றத்தையும் தன் குற்றம்போல் இவள் ஏற்றுக் கொள்கின்றாள். இத்திருப்பாவையினை விளக்க வந்த பெரியவாச்சான் பிள்ளை, "மத் பாப மேவாத்ர நிமித்த மாஸீத்" என்று பிறர் குற்றத்தையும் தன்னுடைய பாப பலமென்றான்றே ஸ்ரீபரதாழ்வான்" (திருப். பெரிய. ப. 200) என்று தகுந்த மேற்கோள் ஒன்றினைக் கூறி வளக்குகின்றார். இராமபிரான் காட்டிற்றுச் செல்வதற்குக் காரணம் மந்தரை செய்த சூழ்ச்சி என்றும், இராமனுடைய சிறிய தாயான கைகேயியின் செய்கை என்றும், தசரதச் சக்ரவர்த்தியின் குற்றம் என்றும், இராமபிரான் இசைந்து ஏற்றுக்கொண்டதே காரணம் என்றும் கூறுவர். ஆனால் இக்குற்றங்கள் எல்லாம் பாலமே இராமன் காட்டிற்றுச் செல்வதற்கு தான் செய்த ஒப்புமைகாட்டும் காரணம் என்றான் பரதன். இதனைக்கட்டி இன்புறத்தக்கதன்றோ!

"என்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் உன்றன்னொடு உற்றோமெ யாவோம்" எனவரும் திருப்பாவைய இருபத்தொன்பதாம் பாட்டின் அடிக்கு அவர் கூறும் விளக்கம் கவையாக அமைகிறது. "காட்டிலும் படைவீட்டிலும் ஒக்க இளைய பெருமாள் அடிமை செய்தாற் போலேயாக வேணும்" (திருப். பெரிய. ப. 131) என்பதே அவர் உரை விளக்கம். இப்பாட்டிலே வருகின்ற 'உளக்கே நாயம் ஆட்செய்வோம்' என்பதனை விளக்கும்போது அவர் பரதன் தொண்டிளையும் இலக்குவன் தொண்டிளையும் ஒப்பிட்டு செய்து பேசுகின்றார். அப்பகுதி இதோ: "ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்கச் செய்தே, ஸ்ரீபரதாழ்வானைப் போலே விசுவலித் திருக்கையன்றிக்கே, இளையபெருமானைப் போலே அடிமை செய்யவேணும்" (திருப். பெரிய. பக். 433-434).

இவ்வாறு திருப்பாவையுள் வரும் ஒவ்வொரு சொல்லிற்கும் தொடருக்கும் பெரியவாச்சான் பிள்ளை இராமாயண மேற்கோளைச் சான்று காட்டிப் போகும் பண்டிதராக உள்ளார். எனவேதான், வால்மீகி இராமாயணத்தின் கதைப்போக்கையும் பொருளையும் சிறப்புடன் பல இடங்களில் எடுத்துக்காட்டி அந்நூலை வைணவ சமயத்திற்கு ஒரு சிறந்த பிரமாண நூலாகவே காட்டியுள்ளனர் அதன் மூலமாகத் தமக்கு உள்ள இலக்கியப் படைப்புத்திறனையும் வளமான கற்பனை ஆற்றலையும் பலப்படுத்தியுள்ளனர்.²¹ என்று ஆய்ந்து கூறுகின்றார் பேராசிரியர் மு. வை. அரவிந்தன்.

மூல நூலாசிரியரிடம் நடுபாடு

பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் பேருரையினைப் படிக்கும்போது அவருக்கு மூல நூலாசிரியராகிய ஆண்டாள் பால் எவ்வளவு ஆழமான பற்று இருந்தது என்பது நன்கு புலனாகின்றது. அதன் விளைவுதான் அவரைத் திருப்பாவைக்கு மிக நீண்ட அவதாரினை எழுதும் வண்ணம் தூண்டியது எனலாம். வான்மீகி இராமாயணம், மாபாரதம், விஷ்ணுபுராணம், உபநிடதங்கள் போன்றவற்றிலிருந்தும் நாலாயிரத் திவ்வியப்பிரபந்தத்திலிருந்தும் மூல நூலாசிரியரின் எண்ணங்களுக்கு வலுவூட்டும் தொடர்களையும், கருத்துக்களையும் பெரியவாச்சான் பிள்ளை எடுத்துக் காட்டி விளக்குபவள்ளார். ஆண்டாளின் திருப்பாவையின் உயர்வைக் கட்டுவதே அவர் நோக்கமாக அமைந்துள்ளது.

"All Commentators usually have great admiration for the authors and their books which they comment on as well. Though it 2.24.

is a common thing with the commentators in general, the Vaisnava commentator's regard and respect towards the Alvars are noteworthy²² என்று பேராசிரியர் தெ. ஞானசுந்தரம் குறிப்பிடுவது பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் திருப்பாவை மூவாயிரப்படி உரைக்கும் முற்றிலும் பொருந்துவதேயாகும்.

வியாக்கியான அவதாரிகையில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை கூறும்பகுதி ஒன்றே இதற்குத் தக்க சான்றாக அமையும். "புருஷன் புருஷனைக் கண்டு ஸ்நேஹிப்பதியுங் காட்டில் ஸ்தீ புருஷனைக் கண்டு ஸ்நேஹிக்கை பன்மையையாகையாலே, ஆழ்வார்களிற் காட்டிலும் எம்பெருமான் பக்கல் பரம பக்தியுடையாளர் ஆண்டாளருளிச் செய்த திருப்பாவைக்குக் கருத்து-" (திருப். பெரிய. ப. 2) என்றும், "இந்நோன்புக்கு மூலமென்னென்னில் : மீமாம்ஸையிலே ஹோனாதிகரண நயாயத்தாலே சிஷ்யாசாரஸித்தம். 'மேலையார் செய்வனகள்' என்று ஆண்டாள் தானும் அருளிச் செய்தாள்" (திருப். பெரிய. ப. 2) என்றும் வருவனவற்றை இங்குச் சுட்டுதல் சாலும். இவ்வாறெல்லாம் பெரியவாச்சான் பிள்ளை போன்ற பேருரையாளர்கள் உரைகண்டமையினாலேதான் பேராசிரியர் கா. மீனாட்சிகந்தரம், "நூலாசிரியரைப் போற்றி நோக்கினர். உரையாசிரியரை உற்று நோக்கினர். தன்னறிவு வளரத் தனிவழி வகுத்தனர். இருதோக்கு இவர்களை இருந்தது. ஒன்று புகழ் நோக்கு. மற்றொன்று நோய்நோக்கு. இவ்விரு நோக்குகளே இலக்கண இலக்கியங்களை நிலையேறைய கருவூலங்களாக இருக்க வைத்துள்ளன. திறனாய்வோளுக்குத் திறவு கோலாக அறிவுப்பியுடையவனுக்கு உணவு வழியாக உரையாசிரியர்கள் உள்ளம் உயர்ந்துள்ளனர்²³ என்ற முடிவுக்கு வருகின்றார்.

உரை நயம்

பெரியவாச்சான் பிள்ளை தம்முடைய மூவாயிரப்படி உரையில் சொற்பொருளை விளக்கும் போதும், ஒரு சொல்விற்குப் பல பொருள்களைக் குறிப்பிடும் போதும், அவதாரிகைகளை உரைக்கும் போதும், உலாமைகளைக் கூறிக் கருத்துரைக்கும் போதும் அவருடைய உரைத்திறன் நன்கு வெளிப்பட்டு நமக்கு வியப்பை ஏற்படுத்துகின்றது. அவர் தம் உரையில் தாம் வாழ்ந்த காலத்துப் பண்டாட்டையும் இணைத்துச் செல்லும் பாங்குகளைக் காண முடிகின்றது.

வினா - விடைப் போக்கு

பண்டை இலக்கிய இலக்கண உரையாசிரியர்களால் காணலாகும் ஒரு பொதுப்பண்பு, உரையை ஒரு மாணவனுக்குக் கூறுவது போன்று அமைக்கும் வினா - விடைப் போக்கு ஆகும். இப்போக்கு பெரியவாச்சான் பிள்ளையிடம் அருகியே காணப்படுகிறது. சமயநிலையில் அவர் உரைவகுக்கின்றார். பக்குவம் பெற்ற பக்தர்களுக்கு ஏற்ப அவர் உரை அமைகின்றது. எனவே, வினாவிடையாக எழுதும் பாங்கு அவரிடம் பெரிதும் காணப்படவில்லை என்றாலும், வினாவிடையாக அமையும் ஒன்றிரண்டு இடங்களை நாம் சுட்டிக் கூற ஒண்ணும்.

திருப்பாவை ஒன்பதாம் பாட்டில் வருகின்ற 'சுற்றும் விளக்கெரிய' என்ற தொடரை விளக்கும்போது அவர் பின்வருமாறு கூறுவார் : "சுருஷன் வந்தால் தன் கையைப் பிடித்து உலாவு மிடமடையப் படுக்கையும் விளக்கும்படி வைத்தபடி புறம்பு நிற்கிறவர்களுக்கு உள்ளுவிளக்கெரிந்தது தெரிகிறபடி எங்கனோ" என்று ஒருத்தி வினா எழுப்புவாள். உடனே மற்றவள், "என் என்னில், மாணிக்கக் குப்பியோலே, புறம்பே நிற்க உள்ளுள்ளதெல்லாம் தோற்றா நிற்கும்" (திருப். பெரிய. ப. 138) என்று மறுமொழி கூறுவாள். இது துக்கநெறியில் அமைந்து மறுமொழி தருகின்ற விடை என்பது கூறாதே அமையும்.

திருப்பாவை பதினெட்டாம் பாட்டில் வரும் 'கொழியழைத்தன காண்' என்பதற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை கூறும் விளக்கவுரை வினாவிடைப் போக்கில் அமைந்து அவரது உரை வளத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது. அது வருமாறு :

"கொழி கூவா நின்றதென்ன; ஒரு கொழி கூவினவாறே விடித்ததாமோலென்ன; (வந்ததெங்கும் கொழியழைத்தன காண்) தொடைதட்டி எழுப்புவாரைப் போலே ஸர்வ தொதுக்கமாகமாகக் கொழி கூவா நின்றது உணர்ந்தவை; யெல்லாம் கூப்பிடும், பிள்ளை புறங்குமது சாமக்கொழியென்ன; (மாசவிப் பந்தல் மேலித்யாதி ஸ்யர்ச ஸ்கத்தாலே, 'நேரபஜநம் ஸ்யமரந்' (146) என்னும்படியான படுக்கையிலே புறங்குகிறவை யுணரும்போது விடிய வேண்டாவோ லென்ன; ஒரு சூயில் ஒருக்கால் கூவுங் காட்டில் விடிந்ததே லென்ன; (பல்காற் சூயிலினங்கள் கூவினகாண்) உள்ளுடைய நோக்கும் ஸ்யர்சமுமே தாரகமான சூயில், விடிந்தும் உள்ளைக் காணப் பெறாமையாலே கூவா நின்றது. ஒரு சூயில் கூவினது ப்ரமாணமோலென்ன;

உண்மைக் காணப் பெறாயெயாவே நமக்கு ஒட்டி-எனமை தோற்ற
(இனங்கள் கூணகாண்) இனமினமாகக் குறில்கள் கூணகாண்
(திருப். பெரிய. பக். 247-249).

இப்பகுதியில் வினா - விடைய போக்கினையும், தருக்க
முறையில் கருத்துக்களை விளக்கும் பாங்கினையும் நாம்
காணமுடிவிறந்து.

உரையாடல் நயம்

திருப்பாவை விபாகியானதில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை
உரையாடல் நயம் தோன்றும் வண்ணம் தம்முடைய
விளக்கத்தினை எழுதிச் செல்கின்றார். சான்றுக்கு ஒன்று இங்கே
கண்ணொர்வொம்.

'புள்ளும் சிலம்பின' என்பது ஆறாம் பாட்டின்
தொடக்கச்சொல். அதன் விளக்கம் உரையாடல் பாங்கில்
அமைந்துள்ளது.

"இப்பெண்கள் பொதொடே வாசனிலே சென்று யுணர்த்தக்
கடவதாக ஸங்கல்பித்துப் போதுவியச் செய்தே
கிடந்துறங்குவதே' என்று சிஷ்டகர்ணை பண்ணினவாறே போது
விய வேண்டாவோ எழுந்திருக்க லென்ன; போது விடிந்தது
எழுந்திராயென்ன; விடிந்தமைக் கையாளமென் என்று கேட்க;
நாங்களுவாந்து வந்தது பொராத்தொலென்ன; உறங்கினா
ருண்கிலன்றோ விடிவுக் கையாளமாவது, 'உண்டோ கண்கள்
துஞ்சுதல்' என்கிறபடியே உங்களுக்கு உறக்கமுண்டோ,
உங்களுணர்த்தி விடிந்தமைக்கு அடையாளமன்று,
வேறடையாளமுண்டோ வென்ன (புள்ளும் சிலம்பின காண்)
போது விடிந்து பக்கிகள் அகப்பட்டகிளம்பி யிரைதேடிப் போகா
நின்றன காணென்ன; அது விடிந்தமைக் கையாளமோ வென்ன;
ஏன் அல்லவோ வென்ன, ஓம், அல்லவீ என்ன. ஆவதென் என்ன,
நீங்கள் அவநனை யுறங்குவொட்டாதே கிளப்பினவாறே
கிளம்பிநினை வல்லது விடிந்தமைக் கையாளமோவென்ன; இவ்
விடத்திலே பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வான், பகவத்
ஸமாச்சரயனைத்துக்கு அநுகூலமான காலத்தை ஸங்கிப்பிக்கிற
பக்கிநாதமல்லது இவ்வாத்தமாவுக்கு உத்தேசயமில்லை என்று
பணிகூழம் என்றருளிச் செய்வர். நீங்கள் பிறந்தவுடிக் பக்கிகளுக்கு
உறக்கமுண்டோ, 'காலை யெழுந்திருந்து கரிய குருவிக் கணங்கள்'
என்றேறியிருப்பது வேறடையாள முண்டாகில் சொல்லும்
கொண்டேறு கிடந்தான்' (திருப். பெரிய. பக். 105-107) இவ்வாறு
உரையாடல் பாங்கு தோன்ற உரை எழுதிச் செல்லும்

பாண்மைபினை அவரிடம் பல இடங்களில் காணுகரை
முடிவிறந்து. பதினாறாம் பாட்டில் 'நாயகனாய் நின்ற' என்ற
தொடருக்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வரைந்துள்ள உரையில்
உரையாடல் தன்மை நாடகப் பாங்கில் அமைந்திருப்பதனை
அந்நாற் மு. அருணாசலம் தம்முடைய 'தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று
நூலில்'24 விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

அவதாரிகை நயம்

திருப்பாவைப் பேருரையில் முன்னுரை அல்லது
உரையாறிரம் பெரியவாச்சான் பிள்ளையால் நனி நிறப்பாக
எழுதப்பட்டுள்ளது. அது நூலின் சிறப்பினையும் நூலாசிரியரின்
உயர்வினையும் விளக்கமாகச் சுட்டுகின்றது. மேலும் அவர்
ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் உரையாறிரமெல்லும் அவதாரிகை
கூறிச்செல்லும் தன்மைவினையும் நூலாசிரியரின் உயர்வினையும்
விளக்கமாகச் சுட்டுகின்றது. மேலும் அவர் ஒவ்வொரு
பாடலுக்கும் உரையாறிரமெல்லும் அவதாரிகை கூறிச்செல்லும்
தன்மைவினையும் காணமுடிவிறந்து. திருக்குறள் உரையாசிரியர்
பரிமேலழகரின் உரையாறிரங்கள் போன்றும், ஒவ்வொரு
அதிகாரத்திற்கும் அவர் கூறுகின்ற தோற்றுவாய் போன்றும்
பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் இலக்கியப் பேருரையின்
அவதாரிகைகள் அமைந்துள்ளன எனல் பொருந்தும்.

முன்னைய பாடல்களுக்கும் பின்வரும் பாடல்களுக்கும் ஒரு
தொடர்பைச் சுட்டும் போக்கில் அவருடைய அவதாரிகை
அமைந்துள்ளன எனல் பொருந்தும்.

முன்னைய பாடல்களுக்கும் பின்வரும் பாடல்களுக்கும் ஒரு
தொடர்பைச் சுட்டும் போக்கில் அவருடைய அவதாரிகை
அமைந்துள்ளன எனல் பொருந்தும். தோற்றுவாய் போன்றும்
பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் இலக்கியப் பேருரையின்
அவதாரிகை பற்றிக் காண்போம். அவதாரிகை என்பது நூலிற்கு
(உரைக்கு), முன்னுரை தோற்றுவாய் ஆகும். சுட்டுரைவில்
பிரவேசம், மஹாப்ரவேசம் என்று அழைக்கப் பெறும்.

"ஆண்டாள் அருளிச் செய்த திருப்பாவைக்குப்
பெரியவாச்சான் பிள்ளை உரை அருளிச் செய்துள்ளார். அந்த
உரை முவாரிரப்படி ஆகும். அந்த உரையில் இடம்பெறும்
அவதாரிகை பற்றிக் காண்போம். அவதாரிகை என்பது நூலிற்கு
(உரைக்கு), முன்னுரை தோற்றுவாய் ஆகும். சுட்டுரைவில்
பிரவேசம், மஹாப்ரவேசம் என்று அழைக்கப் பெறும்.

பொதுவாக, மணிப்பிரவாள உரைகள் யாவும் அவதாரிகை, பதவுரை, வியாக்யானம் என்று முப்பிரிவுகளாக அமையும். உரை (நூல்) முழுவதற்குமான பொது அவதாரிகை, ஒவ்வொரு பாகரத்திற்குமான அவதாரிகை என்ற இரு பிரிவுகளுக்கு திருப்பாவையின் உரையில் அவதாரிகை அமைந்துள்ளது.

அவதாரிகை நூல் (உரை) முழுவதற்குமானது; ஒவ்வொரு பாட்டிற்கும் முன்னால் அமைவது என்றும் இரு பிரிவுகளுள் திருப்பாவை உரையில் அமைந்துள்ளது. ஒவ்வொரு பாட்டிற்கு முன்னும் அமையும் அவதாரிகை அந்தந்தப் பாட்டின் உட்கருத்தைச் சுருக்கிக் கூறுகிறது. ஒரு பாட்டிற்கும் மற்றொரு பாட்டிற்கும் இடையே உள்ள இயைபினைச் சுட்டுகிறது. நூல் முழுவதும் சங்கிலித் தொடர்பாக ஒம் மைய இழையை இனம் பிரித்துக் காட்டுமாறு இயைபு சுட்டப்பெறுகிறது. இலக்கியத் திறனாய்வான படைப்பாளனின் உள்ளத்தை உணர்ந்து பிறர்க்கு மிக நுட்பமாக உணர்த்துவது போலே பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஆண்டாளின் மன ஓட்டத்தை மிகச் சரியாகக் காட்டுகிறார்.25 என்று முனைவர் ச. வேங்கடராமன் அவதாரிகையின் பொருள் குறித்தும், அதனைப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை பயன்படுத்தும் தம்முடைய உரையைச் செம்மைப்படுத்தியமை குறித்தும் கட்டுவது இவண் எண்ணத்தகும்.

"முதற்பாட்டில் - பகவத் ஸம்சுலேஷமே ப்ராப்யமும், அந்நயஸ்யாத்யமான விதுக்கு ஸாதநமுமவவே, அந்த ஸாதநத்திலே அந்வயிக்கைக்கு அதிகாரிகளும் அந்தப் ப்ராயத்திலே இச்சையுடையவர்களே என்று ஸாத்யஸ்வ ரூபத்தையும் ஸாதநஸ்வரூபத்தையும் அதிகாரி ஸ்வரூபத்தையும் ஸாதிகத்து; இரண்டாம் பாட்டில் - ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் இரண்டும் ஸ்வரணே யென்றிருக்கும் இச் சாதிகாரிகளுக்கு ஸம்பாவிதமுமாய் குர்வத் முமான கரணங்களுக்கு வகுத்த வ்யாபார விஷயங்களைக் காட்டிக் கொடுக்க வேண்டுகையாலும் காலகேசுபத்துக்காகவும் ராகப்ரேரிதமாக அநுஷ்டேயமான கர்த்தவ்யாம்சத்தைச் சொல்லிற்று - ஆக, இப்படி கீழ்க்காட்டியே - ப்ராப்யமான க்ருஷ்ணாநுபவத்துக்கு ஏகாந்தமான உபகரணங்களைச் சொல்லி, அநந்தரம், மேல் பத்துப்பாட்டிலே - அந்த உபகரணங்களைக் கொண்டு அநுவதிக்குமவர்களை யெழுப்புகிறது"

(திருப். பெரிய. பக். 101-102)

பதினெட்டாம் பாட்டின் அவதாரிகையில் அவர் இராமாயண நிகழ்ச்சிகளைச் சுட்டிக் தொடர்புபடுத்துகின்றார்.

சொற்பொருள் நயம்

பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் பேரறிவின் ஆழத்தை அறிந்து கொள்வதற்குக் களமாக அமைவன அவர் கூறுகின்ற சொற்பொருள் நயங்கள் எனலாம்.

அவர் "கார்மேனி" என்பதற்கு "நம்முடைய ஸகல தாயங்களும் ஆறும் படியான வடிவு" (திருப். பெரிய. ப. 26) என்றும், "ஒங்குபெருஞ்செந்தெநல்" என்பதற்கு "ஒரு முதலே ஒரு செயலைய விளாக்கொலை கொண்டு அங்ஙனனொரு வரம்பில்லாமையாலே ஆகாச அவகாசமுள்ளவளவும் வளர்ந்திருக்கை" என்றும் கூறும் பொருள் விளக்கங்கள் நயம் சிறந்து விளங்குகின்றன.

ஆயர்பாடியிலே இருக்கும் பகக்களின் முலையினைச் "சீர்த்த முலை" என்கிறது திருப்பாவை அதற்கு விளக்கம் கூறவந்த உரைகாரரோ, "விரலிட்டுச் சுற்றிப் பிடிக்கவொண்ணாது. இரண்டு கையாலும் அணைத்துக் கறக்க வேண்டும்படி கனத்திருக்கை" (திருப். பெரிய. பக். 66-67) என்று கூறுவார். ஆயர்பாடியின் செல்வ வளத்தையே நம் சிந்தையின் முன்னே கொண்டு வந்து காட்டிவிடும் நுட்பமான நயம் இதில் அமைந்துள்ளது.

"வித்தினை" என்ற சொல்லிற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை, "திருவவதாரத்துக்கு நாற்றங்கால்" (திருப். பெரிய. ப. 112) என்பார். "நூபம் கமழ" என்பதனை விளக்கும் அவர், "புகை காணவொண்ணாதே பரிமளம் வெள்ளமிட" (திருப். பெரிய. ப. 139) என்று கூறும்போது நம்முடைய மூக்கினையே நிறைக்கின்றது நறுமணம்.

"கள்ளம் தவிர்ந்து" என்பதனை விளக்குமிடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை "கள்ளமாவது - தவியே க்ருஷ்ணகுண சேஷ்டிதங்களை நினைத்துக் கிடக்கை" என்று சொல்லுவார். இதன் வாயிலாக ஒரு படுக்கை அறையையே நம் முன் கொண்டு காட்டி விடுகின்றார் அவர்.

கண்ணன் 'ஒருத்தி மகளாய்ப் பிறந்து ஓசிரவில் ஒருத்தி மகளாய் ஒலித்து வளர்த்தான்' இரண்டாவது வரும் 'மகளாய்' என்ற சொல்லிற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை, பிறப்பில் "புரையிலல்லாதாய் போலே இவள் மகளான விடத்திலும் புரையற்றிருக்கை" (திருப். பெரிய. ப. 346) என்பார். கண்ணன் பிறப்பின் உயர்வை உணர்ந்து அதன் புனிதத் தன்மையை இவ்விளக்கத்தின் வாயிலாக நமக்கு அவர் உணர்த்திவிடுகின்றார்.

"கற்றும் விளக்கெரிய" என்ற தொடருக்குப் பெரியவாச்சார் பின்னர் கூறுகின்ற விளக்கம் நயமைக் கற்பனைகளில் மிகக் கும்பலன்மை செய்கிறது. "மாணிக்கத்தினொளியாலே புகல் விளக்குப்பட்டிருக்கச் செய்வதே மங்களார் தம்மா விளக்கென்கிறது" (திருப். பெரிய. ப. 137) என்பது அல்லிளக்கம்.

"செந்" எனவரும் பன்விரண்டாம் பாட்டில்கண் வரும் சொல்லிற்கு அவர் கூறும் விளக்கம் ஓரம்பின் ஆற்றலைக் காட்டும் வண்ணம் அமைந்துள்ளது. "ஓரம்பாலே தலைவையத் தள்ளி விடாதே படையைக் கொன்று, தேரை அழித்து, ஆயுதங்களை முறித்து 'தான் போனும்' இதயாதி, கொள் போனும் மென்றெழுந்து ஈளர்த்து வந்த மாநந்தையழித்து, நெஞ்சாரல் படுத்திக் கொள்ளடி" (திருப். பெரிய. ப. 174).

பன்பொருள் கூறும் பாங்கு

பெரியவாச்சார் பின்னை சொற்களுக்குப் பொருள் கூறும்பொது பல பொருள்களைச் சொல்லி நயம் புலப்படுத்துவார்.

திருப்பாவை இரண்டாம் பாட்டில் வரும் 'வாழ்வின்காள்' என்ற சொல்லிற்கு அவர் பல பொருள் கூறி விளக்குவார். "அல்லுர் தன்விலே பிறந்து வைத்துப் பருவம் நிரம்பி விடுகையன்றிக்கே, அல்லுடைய தடாஷத்துக்கு இலக்காம்படி ஒத்த பருவமாயிருக்கை, தருஷணாவதாரத்துக்கு முன்னாதல் பின்னாதல் அன்றிக்கே ஸமகாலத்தில் பிறக்கப் பெறுவதாம்; அது தன்விலும் இவ்வரை பொழிந்த விடத்தே யன்றியே இவ்வரிசை பிறக்கப் பெறுவதாம்; அது தன்விலும் அவனொடொத்த பருவமாய் பெறுவதாம்; இதொரு பாகவாதிசய மிருக்கும் படியெய்" (திருப். பெரிய. பக். 38-39) என்பது அவர் கூறும் பல பொருள் நயம்.

"போதிக் கண்ணினாய்" என்பதற்கு, "புஷ்பம் போலேயும் மாக்போலேயுமிருந்துள்ள கண் அநியென்று - மாக் அன்றிக்கே, புஷ்பம் வண்டு இருத்தாற் போலே வொன்றுமாம். "அரி" என்று வண்டு; அன்றியே, பொருள் ஹரிக்கிற கண்ணென்றுமாம். புகையோடே சிறுபொருள் கண் என்னமாம்" (திருப். பெரிய. ப. 183) என அவர் விளக்கும் நயம் விவப்பால் நம் கண்களையும் விரிக்குமாறு அமைகின்றது.

சொற்களில் பொருளை வெற்றுமைப் படுத்தும் இயல்பினைப் பெரியவாச்சார் பின்னை நம் உரை விளக்கத்தில் சூசகங்களாக வைப்பிடுகின்றார். "உத்தமன், மத்யமன், அநமன்"

ஆதிய மூவரையும் அவர் பின்வருமாறு விளக்கித் தெளிவு கூறுவார். "பிறரை ஹிம்ஸித்துத் தன் வயிற்றை வளர்க்க வேணுமென்றிருக்கு மவன் - அதமன்; பிறரும் ஜீவிக்கவேணும், நாமும் ஜீவிக்க வேணும் என்றிருக்குமவன் - மத்யமன். தன்னை அழியமாறியாகிலும் பிறர் ஜீவிக்க வேணுமென்று மவன் - உத்தமன்" (திருப். பெரிய. ப. 61)

"ஓவணிக்கே - இக்குலத்துக்கு மங்களை தீயமானவளே, பெண் பிறந்தாரைக் கொல்லாம் தருஷடியான விளக்கே வெள்ளையமாம்" (திருப். பெரிய. ப. 231) என்றும், "பஞ்சசயந்தின் மேலேறி - பஞ்ச விதமானப் படுக்கையில் மேலேறி, அதாவது - அழகு, குளிர்ச்சி, மாந்தமம், பரிமளம், தூவன்யம் ஆக இவை, இவர்களுக்கு மென்மலர்ப் பள்ளி வெம்பள்ளியாறிறே விருப்பது. அஞ்ச உருவிட்டுச் செய் படுக்கை வென்றுமாம். பஞ்சாலே செய்த படுக்கை வெள்ளையமாம்" (திருப். பெரிய. பக். 262-263) என்றும் அவர் கூறுவான நயமுடைய பகுதிகள் ஆகும்.

இலக்கணக் குறியு

பெரியவாச்சார் பின்னை தம்முடைய உரையில் இலக்கணக் குறியீடுகளை அவ்வளவாகக் கூறவில்லை. ஒரே ஓர் இடத்தில் மட்டும் அவர் இலக்கணக் குறியீடுக் கூறுவார். "கப்பம் தனிச்சும்" என்பது இருபதாம் பாட்டில் வருவது இங்குத் 'கப்பம்' என்பது குறித்து அவர், "கப்பம்" என்கிற வித்தை "கப்பம்" என்று வலித்துச் சொல்லுகிறது" (திருப். பெரிய. ப. 247) என்கிறார்.

உவமை நயம் காட்டி விளக்குதல்

பெரியவாச்சார் பின்னை தம்முடைய பேரூரையில் பல உவமைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். அவை கற்பவர் உள்ளத்தில் களிப்பை ஏற்படுத்துவதுறுதி. அவர் வழக்கென்குத்தம், இராமாயணம் போன்ற இலக்கியங்களிலிருந்தும் பற்பல உவமை கூறி விளக்குவார். அவர் எடுத்துப் பேசும் உவமைகள் நம் அறிவிக்கு விடுத்தாக அமைவனவாகும்.

பாரம்பணப்	பன்னிடுவே	பையத்துவின்று
கொண்டிருக்கிறார் பரமன்.	இதனை விளக்கும்போது அவர்,	
"தட்டில் அழுத்தின மாணிக்கம் போலே,	திருவந்தாரழ்வாங்கு	
மேலே சாய்த்தருளின லேபு வடிவிற் பிரத்த புகார்		
பெருமையைச் சொல்கிறது" (திருப். பெரிய. ப. 43) என்று		
எழுதுகிறார்.		

மாவளி கொடுத்த மூன்றடி மண்னைத் தன் திருவடி கொண்டு அளக்கும்போது திருமால் எவ்வாறு பெருருவம் கொண்டு எழுந்தாள் என்பதனைப் பின்வருமாறு அடிகளும் விளக்குகின்றார். "பணிய்பட்டுச் சாய்ந்த மூங்கில் போலையாய், அது ஆதிதய கிரணம்பட்டுக் கிளம்புமா போலே மஹாபுரியோலே நொடிபட்ட தேவர்கள் ஆர்த்த தவநி கேட்ட பின்பு பெர்த்து வளர்ந்தபடி" (திருப். பெரிய. பக். 57-58).

"உத்தமன் பேரினை" விளக்கும்போது அவர், "கட்டியப் பொன் போலே அவன்; பணிப் பொன் போலே திருதாமம்" (திருப். பெரிய. ப. 62) எனக் கூறும் உவமை நயம் பொன்போலும் மதிப்புடையது.

"ஊடுகையல் உகன யூங்குவளைப் போதில் பொறி வண்டு கண்படுப்ப" என்ற அடியை விளக்க வந்த பெரியவாச்சாரர் பின்னை, "சுவளைப்பூயிலே வண்டு, மதுபாநம் பண்ண என்று படிந்த தனையிலே கயல் ஊடேயுகன, செந்தெல்லும் குவளைவும் ஒக்க வசைந்து, தூங்கு மெத்தையிலே புறங்கும் ராஜ புதர்களைப் போலே வாயில் மதுவோடே வண்டுகள் கண்படுப்ப என்றபடி" (திருப். பெரிய. ப. 66) என்கிறபோது, உவமைப் பொருத்தம் உவமை விருத்தமாக அமைகின்றது.

"ஊழி முதல்வன்போல் மெய்கறுத்து" என வருமிடத்து அவர் விளக்கம் உவமை அலருடைய நனித்தறியும் துண்மான் நுழை புலத்தை நன்குணர்த்தும் : "பண்டு போலவ்றிக்கே கருவடைந்த பறிப்போலே நிறத்திலே வருவதொரு வேறுபாடுண்டு" (திருப். பெரிய. ப. 79).

ஆயர் குலத்திலே அணிவிளக்காகத் தோன்றின கண்ணனுக்கு அவர் கூறும் உவமை "அந்தகாரத்தில் தீயம் போலே" (திருப். பெரிய. ப. 94) என்பதாகும். ஆயர்பாடியில் ஒருவரைவொருவர் எழுப்பும் தன்மையினை விளக்குமிடத்து அவர், "பெருக்காற்றில் இழிவார்க்குத் துணைதேட்ட மான போலே" (திருப். பெரிய. ப. 102) என்றோர் உவமை கூறுவார்.

இராமாயணச் செய்தியைப் பெரியவாச்சாரர் பின்னை உவமையாக ஆனும் இடமும் உண்டு. அதற்குச் சான்று காண்போம். "சகரவர்த்தித் திருமகனை டுஜிதகராஜன் திருமகள் அனைத்தாற் போலே, தீயம் கருஷ்ணனை யனைக்காய் புறப்பொலோ என்று சொல்லோம்" (திருப். பெரிய. ப. 123) என்றும் பகுதி இவ்வகையில் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பன்னிரண்டாம் பாட்டின் அவதாரிகையிலே அவர், "கருஷ்ணனைப் பெரியாதே இளைய பெருமானைப் போல ரிப்பொனொருவன் தங்கையாகையாலே சலக்கையாறியுப்பான் ஒருத்தியை யெழுப்புகிறார்கள்" (திருப். பெரிய. ப. 167) என்கிறார்.

ஆய்ப்பாடியில் வாழ்கின்ற எருமைகள் தம் கன்றுகளை எண்ணியவுடனே பாலைச்சொரிந்தன. இதற்கு அவர் கூறும் உவமை, "திருமலையில் திருவருவிகள் போலே பால் மாறாதே சொரிகை" (திருப். பெரிய. ப. 169) என்பதாகும் சமயத் தொடர்புடன் வருகின்றது அவருக்கு உவமைபுங்கூட இவ்வாறு அவர் உவமைகளைப் பயன்படுத்தித் தம்முடைய உரை விளக்கத்தினை நயமுடையதாக நினைத்தோரும் நவில்லித்தொழும் நன்மை பயக்குமாறு - நயம் விளையுமாறு - செய்யுகின்றார்.

பொருள் நயங்கள்

பெரியவாச்சாரர் பின்னையின் உரை நயங்கள் உவந்து பொற்றத்தக்கனவாக விளங்குகின்றன. "கும்பகருணனும் தோற்று முனக்கே பெருந்துயில்தான் தந்தாளோ" என்ற அடிக் கு அவர், "உறக்கத்தில் தலையானவனும் உனக்குத் தோற்றுத் தன் உறக்கத்தைபுந் தானே தந்து போனானோ. அவனது தயில் : உன்னது பெருந்துயில்" (திருப். பெரிய. ப. 153) என்று கூறும் கருத்துநயம் அறிந்துணர்த்தக்கூது.

ஆயர்பாடியில் இளம் எருமைகள் கனைத்தனவாரும். கனைத்தமையக்குப் பெரியவாச்சாரர் பின்னை பின்புருமாறு நயங்காண்பார். "தற்ப்பாரிவ்வாறையாலே முலைகடுத்தும் கதறுகை" (திருப். பெரிய. ப. 168) என்பதே அந்நயம். "தன் முலைக் கடுப்புக் கிடக்க, கன்று என்படுகிறதோ" என்றிரங்கி" (திருப். பெரிய. ப. 169) என்று விளக்கி நயமுரைப்பார்.

பதினமூன்றாம் பாட்டிலே வரும் 'பொல்லா அரக்கனை' என்பதற்கு அவர் இராவணனைக் குறிப்பிட்டு விட்டு விடணனைச் சுட்டிக் காட்டி நல்ல அரக்கனும் உண்டென்று வலியுறுத்துவார். (திருப். பெரிய. ப. 180). "இளங்கனியே" என்றவிடத்து அவர், "இனி இவள் பெக்கக்கொப்பா மித்தனை, பருவத்துக்கு ஒப்பன்று என்னை" (திருப். பெரிய. ப. 198) என்பார். "சொர் வளைக்கை" என்ற விடத்து "வளைக்கைச் சீர்மையாவது கழலா திருக்கை" (திருப். பெரிய. ப. 252) என்று உரையாசிரியர் றுட்டியங்கூறும் நயம் அறியத்தக்கம்.

"வந்து திரவாய்" என்று சுதலினைத் திறக்குமாறு உள்ளே இருப்பவளைப் பெண்கள் வேண்டுகிறார்கள் 'வந்து திற' என்று கூறியதன் மூலம் பெரியவாச்சான் பிள்ளை, "யந்திரத்தாலே திறக்க வொண்ணாது, உன்னுடைய நடைபழகு காணும்படி வந்து திற" (திருப் பெரிய ப. 253) என்று கூறும்போது அவளின் நடைநயம் சொல்நயமாக நம் மனக்கண் முன் நடைபிடுகின்றதன்றோ!

"உன்மணாளனை" என்பதற்கு அவர் கூறுகின்ற விளக்கம் மக்கள் வாழ்விலே நடைபெறுகின்ற மூட்பத்தை அறிந்து கூறியுள்ள தன்மையில் அமைந்து சிறக்கின்றது "உன் பருவம் தெறித்த விடத்திலே கார்பயகு செய்யும்படி பவ்வனானவனை" (திருப் பெரிய ப. 281) என்பது காணலாம். 'மனைவி சொல்லே யந்திரம்' என்று வாழ்த்தார் அன்றும் இருந்தனர் போலும். இவ்வாறு அவர் தாம் கண்டு அனுபவித்த கருத்து நயங்களை ஆங்காங்கே கூறித் தம் உரையினை நயச்செறிவுடைய தாக்கியுள்ளார்.

பழக்க வழக்கங்களும் பண்பாடும் பளிச்சிடல்

உரைகள் அவை எழுந்த காலத்து மக்களின் பழக்க வழக்கங்களையும், ஒழுக்கலாறுகளையும், பண்பாட்டையும் பாங்குடன் பதிவு செய்து வைத்திருக்கும் கருவியாக உள்ளன. பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் பேரூரையிலும் பழக்க வழக்கங்களும், பண்பாடும் இன்னபிற செய்யுள்களும் பரிந்து வரக் காண்கின்றோம்.

உறுதியொழி சொல்லுது போன்றதொரு பழக்கத்தினைப் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் உரையில் காண்கின்றோம்: "செய்யக் கடவ படியை, 'இன்ன படியும் இன்ன படியும்' என்று கையோலை' செய்து கொடுக்கிறார்கள்" (திருப் பெரிய ப. 72) என்பது அவரது உரைப் பகுதி.

நெருப்பிலே இட்ட பஞ்சு போல இறையனுபவத்தில் நடுபட்டால் உரு மாந்தது போகும் என்பர். இவ்விடத்து அவர் போரூள் விளக்கம் கருதி, "பாலும் கண்ட சர்க்கரையும் குடிக்கப் பித்தம் தன்னடையே போமா போலே" (திருப் பெரிய ப. 100) என்று கூறுவார். இதனால் இவருடைய காலத்து மருத்துவ அறிவு புலனாகும். "அச்சுத்தாவிடும் முனைத்தாலியும்" (திருப் பெரிய ப. 120) ஆகிய ஆயர்குலத்து அணிகலன்களை அவர் கூறுவார். பண்டியல் மெய்விடுவதற்கு மெட்டிகள் மெதிகளை விடிகாலைப்

பொழுதிலேயே அனுப்பும் பழக்கத்தினை அவர் உரைப் பகுதியினால் (திருப் பெரிய ப. 128) அறிய ஒண்ணும்.

"பள்ளிக் கிடத்தியோ" என்ற தொடரை விளக்கும்போது பெரியவாச்சான் பிள்ளை: "விளைந்து கிடக்க உதிர் நெல் பொழுக்கிறாயோ" (திரு பெரிய ப. 185) என்பர். கதிர்கள் விளைந்து முற்றிக் கிடக்கவும், உதிர்ந்த நெல்லைப் பொறுக்கும் பழக்கமும் அன்று இருந்தது என்பது இதனால் புலனாகின்றது.

"உறங்குகிற ப்ரஜையை அணைத்துக் கொண்டு கிடக்கும் மாதாவைப் போலே" (திருப் பெரிய ப. 59) என்றும், "பிள்ளைகளைத் தொட்டிலிலே வளர்த்திப் பற்பாயிட்டுப் பூரித்து ஆயுதங் கொண்டு நோக்கியிருப்பாரைப் போலே" (திருப் பெரிய ப. 80) என்றும் கூறுவன தாய்மாதர்களின் குழந்தைப் பாசத்தைப் போற்றும் அக்காலவுணர்வைக் காட்டும் சான்றுகளாகும்.

கருவுற்ற பெண்டார் தம் வயிற்றுள் வளர்கின்ற கருவிற்கு ஊறு ஏற்படாதவாறு மெல்ல எழுத்திடுப்பர். இப்பழக்கத்தினைப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை கூர்ந்து நோக்கியுள்ளார் என்பதனைப் பின்வரும் பகுதியினால் உணரலாகும்: "கர்ப்பிணிகள் ப்ரஜைகளுக்கு நோவு நோராமே எழுந்திருக்குமா போலே" (திருப் பெரிய ப. 113). மற்றுமொர் இடத்திலே அவர், "உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தழுவித் கொண்டு கிடக்கும் தாயைப் போல" (திருப் பெரிய ப. 233) என்பார் இவற்றால் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் விளக்கம் பாரகம் வெளிப்படுவதோடு, தாய்மாதம் செயல்களும் பழக்கங்களும் தெளிவாகின்றன.

சிலகம் மழைக்காலத்தில் மலை முழைஞ்சினை விட்டு வெளியே புறப்பட்டாது. இதற்கு உலமையாக அவர், அக்கால மன்னர்களின் பழக்கத்தினைக் கூறுகின்றார். அது வருமாறு: "வரவு காலை ராஜாக்கள் படைவீடுவிட்டுப் புறப்பட்டாதார் போலே" (திருப் பெரிய ப. 311).

"கொயிற் சாத்தை உன்னால் ஒளிக்கப் போமோ என்ன" (திருப் பெரிய ப. 151) என்றொரு பழமொழியை அவர் பயன்படுத்தும் பாங்கும் இவ்வை அறியத்தரும்.

"வழிக்குத் தாரகம் திருநாமமிறே" (திருப் பெரிய ப. 182) என்று அவர் கூறுவது கொண்டு அக்காலத்து மக்கள் வழிநடையப் பயணத்தின்போது இறைவனின் திருநாமத்தினைக் கூறிச் சென்றமை புலனாகும்.

"மாணிக்கத்தாலே செய்யினும் 'கட்டில்' ஜாதிப் பேச்சு (திருப். பெரிய. ப. 261) என்று அவர் கூறுவது கொண்டு அக்காலப் பேச்சு வழக்குப் புலப்படுகின்றது. அக்கால மக்கள் பொருளைப் பொற்றி வைக்க உண்டியல் போன்ற தொரு கலத்தினை வைத்திருந்தனர். இதனைப் பின்வரும் பெரியவாச்சான் பிள்ளை உரையினால் உணர முடிவின்றது. "நிதி இட்டு வைக்கும் செய்ப்போல" (திருப். பெரிய. ப. 278). மாணிக்கத்தினைப் பட்டை தீட்டிய வழக்கினை உணர்த்தும் வகையில் "சாணையினிட்ட மாணிக்கம் போலே ஒளிவிடா நிற்கை" திருப். பெரிய. ப. 291) என்னும் அவர் உரை விளக்கம் அமைகின்றது.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை, "குப்பி, குழைச்சரக்கு, பூசினி, நிலை விளக்கு, சூடகம், பரியட்டம்" போன்ற பல்வேறு பொருள்களையும் தம் உரையிலே குறிப்பிட்டுச் செல்வார். இவ்வாறு பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் திருப்பாவை மூலாயிரப்படி உரை தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 13-ஆம் ஒளிவீகம் முழு நிலவாய் விளங்குகின்றது. பல்வேறு சிறப்புக்களும் ஒருங்கே நிறைந்து விளங்கும் மூலபண்டாரமாகத் துலங்கும் இப்பெருரையினை இயற்றிய பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஓர் 'உரை வித்தகர்' என்பதில் எவ்வித ஐயப்பாடுமில்லை.

மேற்கோள் விளக்கம்

1. பி. பி. ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும், ப. 131.
2. மாதவதாசன், மயிலை, திருப்பாவை விளக்கியானங்கள், ப. 518.
3. அருணாசலம், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 13-ஆம் நூற்றாண்டு, ப. 334.
4. அருணாசலம், மு. மேலது, பக். 334-336.
5. சுப்புரெட்டியார், ந. 'வைணவ இலக்கியம்', தெய்வத்தமிழ், ப. 537.
6. Jeggadeesan, N., History of Sri Vaishnavism in the Tamil Country (Post Ramayana), p. 100.
7. இராமசாமிப் புலவர், சு. அ. சிறப்புப்பெயர் அகராதி, ப. 490; புஞ்சோத்தயநாயுடு, புரா. கலைக்களஞ்சியம் - தொகுதி 7, ப. 598; சிங்காரவேலு முதலியார், ஆ. அபிதான சிந்தாமணி, ப. 1196.
8. மாதவதாசன், மயிலை, மேலது, ப. 519.

9. சுப்பு ரெட்டியார், ந. திருவேங்கடமும் தமிழ் இலக்கியமும், ப. 118.
 10. அருணாசலம், மு. மேலது, ப. 337.
 11. மணவாள மாமுனிகள், உபதேச ரத்தினமாலையி, ப. 3.
 12. பி. பி. ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும், ப. 126.
 13. அரவிந்தன், மு. வை. உரையாதிரியர்கள் ப. 386.
 14. Jeggadeesan, N., Hist. of Sri Vaishnavism in the Tamil Country, p. 113.
 15. சீனிவாசியங்கார், உ. வே. திருப்பாவை வ்யாக்யானம், ப. 17.
 16. வரதாசன், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப. 195.
 17. சுப்பிரமணிய ஜயர், ஏ. வி. தமிழ் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி, பக். 229-230.
 18. அருணாசலம், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, பக். 307-309.
 19. அரவிந்தன், மு. வை. மேலது, ப. 337.
 20. லூனகந்தரம், தெ. 'வைணவ உரையாதிரியர்கள்', தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை - தொகுதி 1, ப. 397.
 21. அரவிந்தன், மு. வை. மேலது, ப. 377.
 22. Gnanasundaram, D. The Vaishnava Commentary. Literary Heritage of the Tamils, p. 434.
 23. மீனாட்சிகந்தரம், கா. 'தமிழ்த் திறனாய்வின் அடிப்படைக் கொள்கை', பன்மையில் ஒருமை, ப. 68.
 24. அருணாசலம், மு. மேலது, பக். 341-342.
 25. வேங்கடராமன், சு. முனைவர், தமிழ் வளர்த்த வைணவம், ப. 56.
- உற்றுழி உதவிய நூல்களும் கட்டுரைகளும்**
1. அண்ணலங்கராசாரியர், பிரதிவாதி பயங்கரம், (பதி.), திருப்பாவை (மூலவாரிரப்படி விளக்கியானம், ஆறாயிரப்படி விளக்கியானம்), 1970.
 2. அரவிந்தன், மு. வை. உரையாதிரியர்கள், மணவாசகர் நூலகம், சிதம்பரம், 1968, பக். 373-397.

3. அருணாசலம் மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - பதினாறாம் நூற்றாண்டு காந்தி வித்தியாலம், மதுரை, 1970, பக். 334-341.
4. ஞானசுந்தரம், தெ. 'வயலவ உரையாதிருங்கள்', தமிழ் இலக்கிய சொல்லை - தொகுதி 1, உலகத் தமிழாாய்நிறுவனம், சென்னை, 1975, பக். 381-404.
5. ஞானசுந்தரம், தெ. 'அருளிச் செய்யல் உரைகளில் அடங்கிய', Studies in Arts and Sciences, Ram Brothers, Madras - 40, பக். 586-599.
6. கயிராமணிய அய்யர், ஏன் தமிழ் ஆராய்ச்சியில் வளர்ச்சி, பாரி நிலையம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1977, பக். 226-232, பக். 156-157.
7. பரமசிவானந்தம், அமு. தமிழ் உரைநடை, தமிழ்ச் கல்விப் பதிப்பகம், சென்னை-30, மூன்றாம் பதிப்பு, 1976, பக். 21-27, பக். 156-157.
8. பி.பி. 'வியாக்கியான சகரவந்தி', ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும், கலைமகள் காரியாலயம், சென்னை, 1959, பக். 124-133.
9. மாதவதாசன், மலிமை, (பதி), திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள், திருவருணகம், சென்னை, 1954, பக். 518-519.
10. மீனாட்சிசுந்தரம், கா. 'தமிழர் திறனாய்வின் அடிப்படைக் கொள்கை', பன்மையில் ஒருமை, வெலஸ் பதிப்பகம், கோயமுத்தூர் 1, 1969, பக். 62-68.
11. வரதராசன், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, சாகுத்திய அகாடெமி, புதுதில்லி, நான்காம் பதிப்பு 1980, ப. 195.
12. வெங்கடராமன், சு. தமிழ் வளர்ச்சி வைணவம், மீனா பதிப்பகம், மதுரை, 19, முதற்பதிப்பு, 2002, பக். 51-62.
13. Gnanasundaram, D. The Vaishnava Commentary, Literary Heritage of the Tamils, I.I.T.S. Madras, 1981, pp. 422-442.
14. Jagadeesan, N. History of Sri Vaishnavism in the Tamil Country (Post Ramaraja), Koodal Publishers, Madurai, 1967, pp. 20, 100 : 112-113.